

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"ASK"

BRO*SİS

ve diğer
İMKAŦSİZ KELİMELER

ERIN M'CAHAN

"ASK"

ve diğer
İMİKÂNSIZ KELİMELE

ERIN MCCAHAN

İnsan bilmediği bir dilde
KENDİSİ OLABİLİR Mİ?..
Peki ya
ÂŞIK OLABİLİR Mİ?

"Başkahramanı gibi komik, tuhaf ve sempatik bir hikâye...
Hayran kalmamak elde değil."
Huntley Fitzpatrick

"Josie gençlik edebiyatında nadir bulunan, özgün bir karakter... Kontrol edilemeyi kontrol etmeye çalışarak, sevgiyi hem isteyip hem ondan korkarak içimizden biri olduğunu gösteriyor. Canlı karakterler ve tatmin edici konusuyla okurların beklentisini boşa çıkarmayacak."
Kirkus Reviews

32 503

AŞK

ve diğer

İMKÂNSIZ KELİMELER

Pegasus Yayınları: 1430

Gençlik: 261

Aşk ve Diğer İmkânsız Kelimeler

Erin McCahan

Özgün Adı: Love and Other Foreign Words

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Çiçek Eriş

Düzeltili: Pervin Salman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2016 - Ciltli

ISBN: 978-605-343-961-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016

Copyright © Erin McCahan, 2014

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Prava i Prevodi aracılığıyla
Faye Bender Literary Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://kranter.org>

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) / Faks: 0212 244 25 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

ERIN M'CAHAN

AŞK

ve diğer

İMKÂNSIZ KELİMELER

SENEM

İngilizceden çeviren:

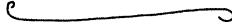
Gamze Bulut

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

EŞİM, TIM İÇİN...

BİRİNCİ BÖLÜM

Bunu çözmenin bir yolu olmalıydı.

Stu'nun yatağında uzanmış tavana bakıp x 'ler ve y 'ler, parantezler ve soru işaretlerinden başka bir şey görmezken olası çözümü düşündüm. Odanın diğer ucunda Stu klavyesinin başında, sırtı bana dönük oturmuş, ara sıra bir deftere müzikal hiyeroglifler yazmak ya da silmek için durarak rastgele nota kombinasyonları çalışıyordu.

“Yapılamaz,” dedim. “Çok fazla değişken var.”

“Ben de onu söyleyip duruyorum,” dedi.

“Ama bilmem *gerekıyor*.”

“Bence bunu bilmeden yaşayabilirsin. Ben yaşayabilirim.”

Doğrulup yatakta oturdum, gözlüğümü düzelttim ve renkli, pançoza benzeyen battaniyesinin üzerinde sökülmüş bir iplik buldum.

“Sökülmeden bunu halletmen lazım,” dedim.

“Neyi?”

Söyledim.

“Kopar gitsin,” dedi.

“Koparmayacağım.”

“O zaman boş ver.”

“Bu iplik böyle dururken bu battaniyenin altında asla uyuyamayacağımın farkındasın, değil mi? Düşüncesi bütün gece yakamı bırakmaz.”

“Uyuyacaktın yani?” diye sordu omzunun üstünden.

“Eh, *artık* uyumayacağım.”

“Bundan bir noktada uyuyacağın anlamı mı çıkıyor?”

“Gelecekte nerede uyursam uyuyayım, *bu* battaniyenin altında uyumayacağım anlamı çıkıyor.”

“Arkadaşlığımızın yatıya kalmayı da içerdiğini bilmiyordum,” dedi. “Birbirimizin saçlarını da yapacak mıyız?”

“Evet. Seni bir topuzla görmek için yanıp tutuşuyorum.”

“Pekâlâ, dinle,” dedi ve sonra gelmiş geçmiş en güzel şarkılardan birinin, *Come Sail Away*’in heyecan verici giriş kısmını kusursuz bir şekilde çalmaya başladı. (Söz ve müziği Styx’in eski vokalisti ve şimdi bir besteci olan, Broadway’de sahne almış ve genel olarak olağanüstü biri olan Dennis DeYoung’a aitti. Onun boş vakitlerinde ülkenin dört bir yanındaki yolda kalmış motorcuları kurtardığına, kapkaççıları kovaladığına ve Kızıl Haç bunu onun iyiliği için geçici olarak yasaklayana kadar kan ve plazma bağışladığına inanıyordum.)

Sonra Stu şarkıyı söylemeye başladı. Ve dinlediklerim arasında yalnızca Stu, Dennis DeYoung’ın hakkını verebiliyordu ki bu, şarkı söyleyen herhangi biri için bulabileceğim en büyük iltifattı. Stu birkaç koroda şarkı söylüyordu ve öyle büyük bir müzik yeteneği vardı ki lisemizin koro şefi müzikal ve ansambl düzenlemeleri için sık sık ona danışıyordu. Benimse yalnızca ortalama bir sesim ve enstrüman çalmaya karşı iflah olmaz bir beceriksizliğim vardı.

Dokuz yaşındayken hayatımın en uzun altı ayı boyunca piyano dersleri almıştım. Derslerden hiçbir şey anlamamıştım ve öğretmenim bir dizi *neden* soruma yanıt vermeyi reddetmişti. Neden parmakları tuşlarla eşleştiriyoruz? Neden bir pedala ihtiyaç var? O notayı *çalmasam* olmaz mı? Bana bu aleti akort etmeyi neden öğretmiyorsunuz? Neden hiç mavi renkli piyano yok? Yani cidden, neden hiç mavi piyano yok?

Annemle babam dersleri bırakmama izin verdiğinde öğretmenim de ben de çok mutluyduk.

Tam *Come Sail Away*'in temposu yükselecekken Stu şarkı söylemeyi bırakıp parçanın klasik bir versiyonunu çalmaya başladı; sanki bizzat Johann Sebastian bestelemiş gibi bir menuet ile konçerto arasında bir şeydi. Kendi gözlerimle izliyor olmasam birden fazla piyanistin çaldığına yemin edebilirdim.

Sadece bir, bir buçuk dakika sonra Stu durdu ve bana bakmak için bankta döndü.

“Bu kadar ilerledim,” dedi.

“Beğendim.”

Stu, “Görevimiz,” derken Sophie koridorun karşısından, “Öyle değil o şarkı!” diye seslendi.

“Bence öyle!” diye karşılık verdi Stu.

“Ucubelik derecesinde acayipsin de ondan!”

“*Sen* de tüylü, minik bir kanişsin!”

“Ucube!”

“Fino!”

“Yeter,” dedi anneleri Stu’nun odasının kapısından başını uzatarak. Bana, “Josie, yemeğe kalıyor musun?” diye sordu.

“Teşekkürler, Pat Teyze, ama kalamam. Bu akşam Kate geliyor ve ben de nihayet henüz hiçbirimizin tanışmadığı Şimdiki Erkek Arkadaşı konusunda onu sıkıştırma şansı yakalayacağım.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Sıkıştırmak mı? Josie,” dedi Pat Teyze.

“Mecburum. Kendi iyiliği için.”

“Kendi iyiliği için mi?” diye sordu Stu ile annesi aynı anda, ki bu Stu’dan çok daha fazla Pat Teyze’nin hoşuna gitti.

“Evet. Çocukta ters bir şeyler olup olmadığını öğrenmem gerek ki bence muhtemelen var ki bunu da üç sebebe dayanarak söylüyorum.”

Pat Teyze şüpheli bir ifadeyle ama cevabımı bekleyerek kaşlarını kaldırdı; bazen Stu da böyle yapıyordu.

“Bir,” vurgu için işaretparmağımı kaldırdım, “onun bütün erkek arkadaşlarında bir terslik oluyor. İki,” ortaparmağımı da kaldırdım, “onunla dört aydır çıkıyor ve hiç yanımıza getirmediğine göre muhtemelen sakladığı bir şey var. Ve üç, ki bu birincisine bağlı, kendisi için doğru erkek arkadaşı seçmek konusunda Kate, Maggie’deki muhakeme becerisinden hiç nasibini almamış.”

“Sen aldın mı yani?” diye sordu Stu.

Mezunlar partisini hatırlayarak suratımı buruşturduktan sonra, “Eh, Kate için seçim yapmakta Kate’in kendisinden daha iyiyim. Ne var biliyor musun? Ben onun gibi körlemesine âşık olmuyorum. Çok daha mantıklı bir yaklaşım izliyorum.”

“Onun hiçbir erkek arkadaşından hoşlanmadın,” dedi Stu.

“Ben çocuğa bakıp karar veriyorum.”

“Hı hı. Son erkek arkadaşının nesi vardı, hatırlatsana.”

“Mısır,” dedim.

“Mısır mı?” diye sordu Pat Teyze.

“Mısır,” dedi Stu.

“Çocuk sadece mısır, et ve çikolata yiyordu,” dedim Pat Teyze’ye. “İşte Kate muhakeme testinde burada çakıyor. Yemek pişirmeyi seviyor. Ayrıca turpgillerden pek çok sebze yiyor. Ve

bunlardan hiç yemeyen biri için uzun vadede yemek pişirmek imkânsız olur. Bu nedenle bu çocuk mantıksal olarak Kate için iyi bir seçim değildi. Ayrılacaklarını biliyordum. Tek yaptığım, bunu, hazır olduğu zamandan biraz daha erken yapmasını önermekti.”

“Turpgiller,” dedi Stu. “Yumrulu bitkiler değil yani?”

“Onlar da var.”

“Ya baklagiller?”

“Ne demek istediğimi anladın.”

“Erkek arkadaşının adı ne?” diye sordu Pat Teyze.

“G harfi, üç f ve bir de sessiz p ile Geoff.” *PGeofff*.

“Öyleyse Kate’in iyiliği için g’yle Geoff’un sebze çeşitlerini seviyor olmasını dilerim,” dedi.

“Bu akşam bunu öğrenmeyi planlıyorum,” dedim. Pat Teyze odadan çıkmak üzere arkasını dönünce onu durdurdum: “Şundan bir iplik fırladığını biliyor muydun?”

“Göster bakayım,” dedi yaklaşarak. “Evet, gördüm. Çek gitsin.”

Stu omuz silkti. “Ben de öyle dedim.”

“Yapamam. Ya tek seferde kopmayıp uzarsa? Ya battaniye büzülürse? Ya iplik bütün battaniyeyi...”

“Al.” Pat Teyze üzerimden uzanıp ipliği koparıırken yüzümü buruşturdum. “Sorun kalmadı,” dedi ve bana çabucak gülümse-dikten sonra odadan çıktı.

Saatime baktım. Neredeyse beş buçuktu. “Gitmem gerek.” Yataktan indim, ayak bileğimi burktum ve yere yapıştım.

Stu şeytanca sırtarak Beethoven’ın Beşinci Senfonisinin ilk notalarını çaldı.

Bum-bum-bum-bummmmm

Suratım kızarmış ama yara almamış olarak ayağa kalkarken, “Dennis DeYoung kalkmama yardım ederdi,” dedim ve gözlü-ğümü düzelttim.

“Stu Wagemaker senin sakar olduğunu düşünüyor.”

“Ah, baksana.” Kapıda durdum. “Jen Auerbach bugün bana senden hoşlandığını düşündüğünü söyledi.”

“Bilmiyor muymuş yani?”

Omuz silktim. “Şu anda pek çok çocuktan hoşlanıyor. Ama senin için bunun bir önemi yok çünkü ona senden uzak durmasını söyledim.”

“Ah, gerçekten mi? Neden?”

“Şu an Sarah Selman’la çıkmanın dışında mı soruyorsun?”

“Evet, onun dışında.”

“Ona senin, sevgiliyle seviştikten sonra terk eden tiplerden olduğunu söyledim.”

“Değilim.”

“Evet, öylesin.”

“Hayır,” dedi kesin bir şekilde. “Değilim.”

“Evet, öylesin!” diye bağırdı Sophie.

“Gördün mü?”

“İkiniz de yanılıyorsunuz,” dedi ve klavyede birkaç nota çaldı.

“Sarah bu yılki üçüncü kız arkadaşın. Ve daha mart ayındayız.”

“Ayın yirmi beşi,” diye karşı çıktı. “Ayrıca ayın son salı günü.”

“Yine de yılın daha üçüncü ayındaki bir salı; bu, ayda bir kız arkadaş eder. Şimdiye kadar yani.” Vurgu yapmak için üç parmağımı kaldırdım. “Daha başka bir şey dememe gerek var mı?”

“Hayır, çünkü yanılıyorsun ve kendini rezil etmeye devam ettiğini görmek beni çok üzer.”

“Yanılmıyorum,” dedim ki Sophie de bunu doğruladı.

“Yanılmıyor!”

“Gitmem gerek,” dedim.

Sophie'ye seslenip hoşça kal dedim ve mutfaktan geçerken durup Wagemaker'ların, geçen hafta kuyruğuna –iki kez– bastığımdan beri kendisini sevmeme yeni yeni izin veren sekiz kiloluk kedileri Musa'yı okşadım.

Sophie de sevişip sonra terk eden tiplerdendi. O ve Stu tıpatıp aynı sarı saçlara, uzun uzuvlara, simetrik yüze ve zahmetsiz gülümsemeye sahipti. Stu beste yapıyordu; Sophie de resim. Mutluyken parlak kolajlar, değilken kasvetli manzaraların resmini yapıyordu. İkisini de kendimi bildiğim bileli tanıdığım için Sophie'nin, aşk hayatını saymazsak, çok daha az karmaşık biri olduğunu söyleyebilirdim. Tüylü bir kaniş değildi, ama onu ilgilendirmeyen ve etkilemeyen konulara karşı lakayt bir kayıtsızlığı vardı.

Kimse Sophie'yi aşırı düşünmekle suçlayamazdı ki ben kronik olarak (babam *iflah olmaz bir şekilde* diyordu) fazla düşündüğümünden, buna hayranlık duyuyordum. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Sophie'yi tamamen büyüleyici buluyordum.

Pat Teyze onun ve Stu'nun atışmalarının, yaşlarının birbirine çok yakın olmasından kaynaklandığını söylüyordu. Aralarında on üç ay vardı. Stu on altı yaşındaydı. Sophie de on beş yaşındaydı fakat ben okulda ondan bir yıl ileride olsam da benden üç ay büyüktü. Ben ikinci sınıfı atlayınca Stu gibi son sınıf öğrencisi olmuştum.

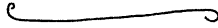
Pat Teyze, Stu ile Sophie'nin otuz ve yirmi dokuz yaşlarına gelip kendi aileleri, kariyerleriyle meşgul olup farklı eyaletlerde yaşadıkları zaman daha iyi anlayacaklarını öngörüyordu.

Annemle babam yirmi iki yıldır Wagemaker'ların karşısındaki evde oturduğundan Kate ile ablamız Maggie de en az yirmi iki yıldır onlara Pat Teyze ile Ken Amca diyordu.

Bu sebepten, okulda herkes Stu ile Sophie'nin kuzenlerim olduğunu düşünüyordu. Biz de öyle düşünmelerine izin veriyorduk. Böyle yakın olup aile olmayan –ama olması gereken– insanların ilişkilerinin karmaşıklığını açıklamaktansa söylentiye sürdürmek daha kolaydı.

Wagemaker'ların evinden çıkıp sokağın karşısına geçtim. Tipik mart sonu yağmuru yüzünden hava gibi sokak da nemli ve soğuktu. Düşüncelerim, Sophie'nin, “Peynir-koklayan-pislik-fare” betimlemesini içeren son ayrılık dramasını dinlediğim odasından çıkarıp Stu'nun, kendisinin imkânsız olduğunu söylediği formülü bulmaya çalıştığım odasına götüren ikileme kaydı. Ama Stu yanılıyor olmalıydı. Bir yolu olmalıydı –olmak *zorundaydı*–; on beş yıl dört aylık yaşamımda bir fareyi bütünüyle yiyip yemediğime dair kesin bir sonuca varmamın bir yolu olmalıydı.

İKİNCİ BÖLÜM

Bir farenin ortalama boyutlarını biliyordum. Bu kolaydı. Bilemediğim şey, farelerin et işleme tesislerindeki varillere düşme sıklığı ya da annemin belirli markaları belirli marketlerden alma sıklığıyla birlikte farelerin kazara ürünlere karıştığı tesislerden gelen işlenmiş etleri kaç kere yediğimdi. Ve bu da farelerin gerçekten de bu varillere düşüp yediğim sosislilerin ve hamburgerlerin içine karıştıkları varsayımına dayanıyordu. Yani Stu muhtemelen haklıydı. Çok fazla değişken vardı ve bunu bilmeden hayatıma devam etmek zorundaydım. Ya da tahminde bulunacaktım.

Ama tahminde bulunmaktan nefret ediyordum ve matematiksel formüllerin kesinliğini ve doğru bir tercümeyle tercih ediyordum. Matematik bir dildi ve dilleri seviyordum. Sadece bugün kullandığım yabancı kelimelere bakın:

hiyeroglif: Yunanca

panço: İspanyolca

ansambl: Fransızca

konçerto: İtalyanca

menuet: Fransızca

hamburger: Almanca

Pgeofff: Josie dili

Dünyadaki bütün diller içindeki en harika kelime yurt. Türkçe. İsviçre Alpleri'nde yaşayan, Fransızca konuşan, keçi güden bir aileden de geliyor olsam duyar duymaz *yurt* ne demek anlardım. Karışıklığa mahal yoktu. Gayet açık ve netti. Bir dilin olağanüstülüğüne somut bir örnekti.

Yurt.

Keşke bütün diller bu kadar açık olsaydı.

Mutfağa arka kapıdan girdim ve bu akşamın yemeğini anlamama yetecek kadar bir süre mutfakta yalnızdım. Annem benim için sınırlı sayıda değişkeni olan kolay bir yemek formülü hazırlamıştı. Buzdolabındaki dana kıyma, bir soğan ve domatesler ile tezgâhın üzerindeki kırmızı fasulye ve baharatların bir arada duruşlarına dayanarak yemekte chili olduğu sonucuna vardım. (Muhtemelen eser miktar fare etiyse. Bunu asla bilemeyeceğim.) Ne annem ne babam genelde akşam altıdan önce eve gelmezdi. Chili'nin yavaş yavaş pişmesi gerekiyordu, bu yüzden annem ve ablalarım tarafından eğitilmiş ve sıklıkla çalıştırılan bir yamak olarak hemen işe koyuldum.

Tam uygun tencereyi ocağa koymuştum ki Kate cep telefonunu telsiz gibi tutarak arka kapıdan geldi.

Çantasını ve evrak çantasını bırakarak, "Hayır," dedi telefona doğru, "salı günü Cincinnati ve çarşamba günü de Dayton'da olmam gerek. Perşembe de çoğunlukla eğitim toplantısında olacağım, o yüzden seni ancak pazartesi ya da cumaya alabilirim."

Bana gülümsedi, öpücük attı, telefonu işaret etti, iki elini havaya

kaldırdı, kendi kendine gözlerini devirdi, gülümsememe sebep oldu ve soru soran bir ifadeyle tencereye işaret etti.

“Chili,” dedim.

“Hayır,” dedi telefonuna. “Ofisine üç kere gittim ve her seferinde beni bir saatten fazla bekletti ve vaktimi onunki kadar değerli buluyorum diye özür dileyecek değilim,” dedi telefonunu omzu ile kulağı arasına sıkıştırıp dolaptan eti ve soğanı çıkararak. Domatesleri ben almıştım. “Hâlâ vazgeçmiyor şu Güdük Don’dan,” dedi... ya da öyle bir şeyler. Adını hiç duymadığım bir ilaçtan bahsediyordu. Tencereye biraz zeytinyağı döktü ve ben de onun yemeği hazırlamaya başlamam için sessiz talimatlarını izledim. Soğanlar pembeleşip domatesler düzgünce doğrandıktan sonra telefonu kapadı.

“Pekâlâ,” dedi tekrar gülümseyerek. “Merhaba.”

Sonra gerçek bir öpücük aldım ve ona hayatında ne kadar işlenmiş et yediğini düşündüğünü sordum.

Kate bir ilaç mümessiliydi, yani bir ilaç firmasında ilaç satış temsilciliği yapıyordu, bu yüzden sürekli kelliğe ya da vajinal kuruluğa karşı son tedavileri yaymak için doktorların muayenehanelerine ve hastanelere gidiyordu.

Bana üzerlerinde ilaçların isimleri ve havalı logoları olan kâğıt ve kalemler getiriyordu. Favorim, tepesinde kocaman mavi harflerle *CYLAXIPRO: uçuktan korunmak için günde bir doz*, yazan, ona on beş boyutlarındaki not defteriydi. Annemden okula devamsızlık gerekçelerimi bu kâğıtlara yazmasını istemiştım ama bunu reddetmişti. Vic Amca ile Toot Teyze’ye geçen yılki doğum günü teşekkür notumu bunlara yazmıştım. Bana üzerinde bir maymun olan bir zarf içinde on dolar göndermişlerdi ve ben de ikisine duyduğum minnettarlıkla bunu belirtmiştim. Sonra ilk

notumda vajinal uçuklara ve Kate'in uçuğun yayılmasını engellemedeki katkısına atıfta bulunduğum için annemden onaylı bir kâğıda özür notu yazmak zorunda kalmıştım.

O zamandan beri kalem ve not defterlerimin çoğunda alerji ya da kolesterol düşüren ilaçların isimleri yer alıyordu.

Bugün, annem eve babamdan önce geldi. Haftanın dört günü, Bexley'nin eski bir banliyösünde bulunan evimizden yaklaşık yarım saat uzaklıktaki Ohio Üniversitesi Hemşirelik Fakültesi'nde ders veriyordu. Yine de burası bir şekilde, Kate'in, evden taşındığından beri sanki dünyanın öbür ucundaymış gibi gelen, yalnızca on beş dakika uzaklıktaki dairesinden daha yakın gibi geliyordu. Özellikle de işine ve sadece mısır yiyen ve açıklamayı reddettiği dertleri olan erkek arkadaşlarına bağlı olarak akşam yemeğine çok daha az gelmeye başladığından beri.

Saat yedi buçuk olduğunda –babamın hiç de ciddi olmayan bir ifadeyle evrensel olduğunu söylediği akşam yemeği saatinde– Sheridan ailesinin dört ferdi olarak Kate'in chili için fazlasıyla mutlu bir ifadeyle oturduğu mutfak masasına yerleştik. Chili iyiydi ama mutluluk verici değildi.

Annem ona mutlu görüldüğünü söyleyince, “Geoff’u düşünüyordum,” dedi.

“Ben de bugün onu düşündüm,” dedim “ve eminim aynı şeyleri düşünmüyorduk.”

“Josie,” dedi hafifçe cık cıklayarak, “onu seveceksin.”

“Onunla ne zaman tanışacağız?”

“Eh,” dedi annemle babama hevesli bir bakış atarak, “cuma onu da getirmeyi umuyordum. Akşam yemeğine? Belki büyük bir aile yemeği düzenleriz?”

Özel Aile Akşam Yemeği, Sheridan dilinde annem, babam, Maggie ile kocası Ross ve Kate ile ben demekti. Bulunduğumuz odayı boylarımız ve laflarımızla doldurup sanki altı kişiden fazlaymışız gibi bir hava yaratıyorduk.

Bir an annemle babam birbirlerine bakıp tuhaf bir şekilde hafifçe başlarını salladılar ki Kate bunu tamamen kaçırdı.

“Çok güzel olur,” dedi annem. “Yemek için özel bir isteğin var mı?”

“Spagetti,” dedik Kate’le mutlu bir uyum içinde. Herhangi bir devasa hayvan cesedi bulunması gerekmeyen bütün özel organizasyonlarda ailemizin tercihi uzun zamandır spagettiydi. Çoğu insana sıradışı bir akşam yemeği tercihi gibi görünmezdi ama çoğu insan annemin özel sosunu denememişti zaten. Pat Teyze annemin, sosunu pazarlamasını istiyordu ve annem her seferinde bu iltifatı, yüzünde sadece hafif bir tatmin ifadesiyle karşılıyordu. Böyle bir tavrın kökleri derinlere uzanıyor olmalıydı.

PGeoff’un belli belirsiz ama sıradışı özelliklerinin bitmek bilmeyen listesiyle –yakışıklı, harika, ilginç, harika, yakışıklı– meşgul ediliğimiz akşam yemeğinin sonunda gelecek cuma günü Özel Aile Akşam Yemeği planları yapılmıştı.

Babam mutfaktaki saatle karşılaştırarak kol saatine bakarak, “Bu akşam kalıyor musun?” diye sordu Kate’e ki bu –özel Sheridan dilimizde– ister kal ister git, ama karar vermek için şimdi uygun bir zaman, demek oluyordu.

“Kalıyor,” diye cevapladım onun yerine, sonra elini yakalayıp, “Haydi,” dedim ve odama çıktık.

Yatağıma oturdum, bacaklarımı altıma aldım ve gözlüğümü düzelttim. “Şimdi, bana PGeoff’la ilgili annemle babama söylemediğin her şeyi anlat.”

“Zaten anlattım.” Kate pijama çekmecemi yağmalıyordu. İki gecelik çıkardı –ikisini de bana o vermişti– ve ben de mavi olanı işaret ederek bordoyu ona bıraktım.

“Yeşil sebzeleri yiyor mu?”

“Geoff’un oldukça gelişmiş bir damak tadı var,” dedi takımının katmanlarını çıkarmaya başlarken. “Ve evet, ona yemek pişirdim ve evet, beğendi. Sık sık birlikte yemek pişiriyoruz.” Bir dakika düşündü. “Evet, çok fazla birlikte yemek pişiriyor gibiyiz.”

“Bu seks için şifreli bir ifade falan değil, değil mi?”

“Josie! Hayır.”

“Çünkü olabilir ama ben olmamasını tercih ederim.”

“Kes şunu. Geoff’la yemek yapıyoruz. Tencere ve tavalarla. O da yaptığımız yemekleri beğeniyor.”

“Eh, ondan hoşlanmaya meyilliyim,” dedim, *meylli* kelimesine vurgu yaparak.

“Bu konuda hiç endişelenmiyorum,” dedi. “Sana onun harika olduğunu söylemiş miydim?”

“Birkaç kez.”

Banyoya girdi ve birkaç dakika sonra üzerinde geceliğimle, sanki futbol maçından eve yeni dönmüş bir ponpon kız gibi görünerek çıktı. Bu saatte bile saçları neredeyse kusursuzdu. Birkaç saniye dalgın dalgın atkuyruğumla oynayınca şifoniyerimden saç fırçamı aldı ve arkamı dönmemi söyledi. Hemen boyun eğdim.

Tokamı çıkardı ve ben gözlüğümü çıkarıp güvenli bir şekilde komodinin üzerine yerleştirirken saçlarımı taramaya başladı. Kate’in saçımı taraması, hatırladığım ilk şeydi. Üç buçuk yaşındaydım. O neredeyse on dört yaşındaydı ve kuşlar hakkında konuşuyorduk. Kışları neden donarak ölüp patır patır bahçeye

dökülmediklerini bilmek istiyordum. Kate meleklerin cennetten aşağı inip kuşları sıcak tutmak için kanatlarını kullandıklarını söylemişti ama ona neden kuşların kanatlarının kendi vücutlarını sıcak tutmadığını sorduğumda cevap verememişti.

“Şimdi Geoff’la ilgili beni sıkıştıracağını tahmin ediyorum,” dedi ve bu kadar tahmin edilebilir olmama kızdım.

“Hayır,” dedim. “Ama *onu* sıkıştıracağım.”

“Josie,” dedi gülerek.

“Cuma günü gelmeden önce ona sormam gereken sorulardan oluşan otuz yedi maddelik bir listem olduğu konusunda onu uyarsan iyi olur.”

“Sadece otuz yedi mi? Neden yuvarlak hesap kırk değil?”

“Çünkü soruların sayısının sorularla bir ilgisi yok. İhtiyacım ne kadarsa o kadar sorum var.”

“Ciddi misin sen?”

“Ciddiyim.”

“Bir örnek ver.”

Dönüp onunla yüz yüze geldim. “Örneğin, otobüste her gün hamile bir kadına yerini verip sonradan kadının aslında hamile olmadığını ama onunla evlenmesi için erkek arkadaşını kandırdığını öğrenirse yine kadına yerini verir mi? Ve kadının erkek arkadaşına bunu söyler mi?”

“Bu bir soru mu iki soru mu?” diye sordu.

“Bir,” dedim, “iki bölümlü.”

“Hımm,” dedi. “Güzel soru.” Saçıma taramaya devam etmek için başımı geri çevirdi. “Ona bu soruyu sormalısın. Cevabını duymak için sabırsızlanıyorum. Harika olacak,” dedi ben de aynı anda kelimeyi sessizce söylerken.

Yüzüm ona dönük olmadığı için memnundum çünkü dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. “Kusurları neler?”

“Kusuru yok.”

“Bu imkânsız ve sen de bunu biliyorsun.”

“Eh, o zaman ben hiçbir kusurunu fark etmedim çünkü başka her şeyi muhteşem.”

“Yani onun kusurlarına karşı gözünün kör olduğunu söyleyebilirsin, öyle mi?” diye sordum.

“Seve seve. Âşık olduğun zaman böyle olur. Önemsiz şeyleri görmezden gelirsin. Tatmin oldun mu?” diye sordu fırçayı bırakıp yatağa çıkarken.

“Hayır, çünkü *önemsiz* kelimesini nasıl tanımlıyorsun bilmem gerek.”

“Nasıl tanımlıyorum derken ne kastediyorsun?”

İşığı söndürdüm.

“Geç saate kadar yatmayıp kitap okumak gibi önemsiz şeyler mi,” dedim yatağın bana ait tarafına girerek, “yoksa tüylü yüz benleri ve kompulsif burun karıştırma gibi önemsiz şeyler mi?”

“Kompulsif... Josie.” Biraz kıkırdadı. “Hayır.”

“Kamburluk? Trol bebeği saçı?”

“Hiçbiri.”

“Üçüncü evre frengi?”

“İyi geceler, Josie,” dedi Kate beni çabucak öpüp arkasını dönerek.

“Vantrilokluğa karşı doğal olmayan bir ilgi?”

“Hayır.”

“İstem dışı sulu dışkılama? Bebek bezi? Hasta bezi kullanıyor mu? Ya da hasta bezi kullanıyor ama aslında buna ihtiyaç duymu-
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

yor olabilir mi? Gördün mü, bu görmezden gelmemen gereken önemli bir şey olurdu, sence de öyle değil mi?”

Kate yastığını başının üzerine çekti ve ben de sırtıp ona biraz daha sokuldum. Stu beni nasıl olurdu da Kate’in erkek arkadaşları bana böyle anlar bahşederken onlardan hoşlanmamakla suçlardı ki? Umarım bir daha asla erkek arkadaşsız kalmazdı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jen Auerbach bugün okuldan sonra kendini dolabımın önüne atıp başlangıç noktası çoktan geçmiş bir sohbete girdi. Kocaman, koyu kahverengi gözleri gülümsemediğinde bile gülümsüyor gibi görünüyordu ki bu da onun sanki iyi de değil, harika haberler alacakmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Ona verecek harika haberlerim olmadığına hep biraz üzülüyordum.

“Yüzümden şu kadayık uzaktaaydı,” dedi Jen. “Söylüyorum sana, şu kadayık.” Başparmağı ile işaretparmağını iki santim aralıklı tutuyordu. “Ah, çooooook güzel kokuyordu. Neden yakışıklı çocuklar nasıl kokarlarsa koksunlar hep güzel kokuyorlar ki? Yani sanki bir gün beklemiş pizza yağı gibi koksa aklımdan, onunla pizza yemek istiyorum, diye geçiririm. Şimdi. Hemen şimdi.”

Zihnimden Jen’in doğal diline geçiş yaptım ve sınıfımızın en yakışıklı erkeğı ve Jen’in, ocak ayında rastgele isim çekmeyle belirlenen şu anki kimya dersi laboratuvar eşı olan Josh Brandstetter’dan bahsettiğini anladım. Jen, Josh geniş bir deney şişesinden onun adını çektiğinde umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

söylemişti ama Jen Auerbach'ın herhangi bir şeye karşı kayıtsız görünmesi imkânsıza yakındı.

Jen'le yedinci sınıftan beri arkadaştık. Okulun uzun boylu kızlarıydık. Jen, Emmy Newall ve voleybol oynayan birkaç başka kız. Ben, anne tarafımdan gelen DNA sayesinde takımdaki en uzun kızdım ama en iyileri değildim. En iyiler Jen ile Emmy'ydi. Gelecek yılın takım kaptanları olarak oyum onlaraydı.

“Ne yapıyordunuz?” diye sordum. “Laboratuvarda?”

“Bilmiyorum. Aptal bir şeyler işte ama harikaydı çünkü sonuçları görmek için,” bana yine başparmağı ile işaretparmağını gösterdi, “*bu* kadar yakın olmamız gerekiyordu.”

“Sonuçların ne olduğunu bile bilmiyorsun, değil mi?”

“Hiçbir fikrim yok. Sadece onun yazdıklarını kopyaladım. Harika kokusunu koklamakla meşguldüm.”

“Kim harika kokuyor?” diye sordu Emmy Newall kendini alanımıza ve sohbetimize dahil ederek.

“Josh Brandstetter,” dedi Jen.

“Nasıl kokuyor?”

“Bir gün beklemiş pizza yağı gibi,” diyerek Jen'in gülümsemesine sebep oldum ve Emmy bu düşünceyle yüzünü buruştururken, “Bunun güzel koktuğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu.

“Hayır. Şakaydı o,” dedim.

“Anlamıyorum,” dedi ve Jen hızlı bir özet geçtikten sonra Emmy coşkudan yoksun bir şekilde süpermiş dedi.

Koşu egzersizi için eşyalarımı aldım. Emmy de koşuyordu, bu yüzden soyunma odasına birlikte gitmek için beni bekliyordu.

“Ah, Jen,” dedim dolabımı kapatırken, “cuma günü seninle Easton'da buluşamayacağım.”

Easton Şehir Merkezi, şehrin otuz yaşın altındaki yarı nüfusu için açık ve kapalı alanı olan bir alışveriş ve vakit geçirme yeri idi. Genellikle arkadaşlarımla restoran bölümünde gazoz ve çubuk krakerlerle enerjimizi tazelerken mekânı, aralarına mutlu anlar serpiştirilmiş, floresan ışıklı, gümbür gümbür müzik ve sonsuz sayıdaki yabancidan oluşan çiçekdürbününe benzeyen bir labirent gibi görüyordum. Ayrıca Jen'in arabasında evlerimize dönerken herkesin gezintimizi tekrar gözden geçirmesi, böylece görece ne kadar eğlendiğimi anlayabilmek de hoşuma gidiyordu.

"Cuma Easton'a gidiyorsunuz ve beni davet etmediniz mi?" diye sordu Emmy, Jen'e, bir saç telini dudak parlatıcısından kurtarmaya çalışırken. "Çok sağ olun."

"Telefonuna bak," dedi Jen. "Bir hafta önce sordum. Hepimiz gidiyoruz."

Jen'e göre *hepimiz*, voleybol takımının tamamı, çoğu, bir kısmı ya da bir üyesi demektir.

"Sen neden gelmiyorsun?" diye sordu Emmy bana.

"Ablam yemeğe erkek arkadaşını getiriyor ve onunla henüz tanışmadığım için orada olmam gerekiyor."

"Onunla tanıştıktan sonra gelemez misin?" diye sordu Emmy. "Anne babana planın olduğunu söyle. İstersen gelip seni alırım," diye teklifte bulundu; sesi kulağa uyuz olmuş gibi geliyordu.

"Hayır. Orada olmak istiyorum. Ablam ona âşık olduğunu söylüyor, o yüzden çocuğu denetlemek için orada vakit geçirmeliyim," dedim ve Jen beni Emmy'ye karşı, şöyle savundu: "Josie'nin ablalarına karşı nasıl olduğunu biliyorsun."

"Josie'nin bütün ailesine karşı nasıl olduğunu biliyorum. Son derece garip," dedi Emmy hoşlanmadığını belirten bir ses tonuyla. Ama dar bir ses tonu repertuarı vardı ve hiçbirisi de hoşnutluk

belirtmezdi, bu nedenle söylediği şeylerden bazılarını duymazdan gelmek –ya da en azından yeniden yorumlanmak– kolay oluyordu.

Anlam, kelimelerden çok daha fazlasını içeren bir şeydi ve bazen, Emmy’de olduğu gibi çok daha azını içeriyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Cuma eve geldiğimde saat neredeyse beş buçuktu. Fırının yanındaki doğrama tahtasının bir kenarında düzgün bir yığın olarak duran keskin, doğranmış fesleğen kokusuyla dolu mutfığa girdim. Cuma işe gitmeyen annem kilerden elinde büyük bir şişe zeytinyağıyla çıkageldi ve birbirimizi yanaklarımızdan öperek selamladık.

"İlginç bir gün geçirdin mi?" diye sordu. Hiçbir zaman günümün iyi geçip geçmediğini sormazdı. İlginçse, mutlaka iyiydi ve annem hiçbir zaman gereksiz sözcük kullanmazdı.

"Evet," dedim ve ona kısaca Fransızca dersinde katıldığım, içinde ekmek, peynir, belediye başkam, bir çello ve ölüm geçen bir diyalogdan –sınıfın önünde iki öğrenci arasında geçen spontane diyaloglardan biriydi– bahsettim.

"*C'est une longue histoire,*" dedim.

Uzun hikâye.

Duş alıp akşam yemeği için üzerimi değiştirmek için yukarı koşarken Stu'ya da bu akşamın önemli olayını hatırlatan mesaj attım.

Stu'ya mesaj, 17.31

PGeofff bu akşam yemeğe geliyor.

Stu'dan mesaj, 17.31

Pkim?

PGeofff'un kim olduğunu biliyordu ve detayları daha sonra merak edecekti.

Ross ile Maggie'nin beni çabucak öpüp sarılarak karşıladığı mutfağa döndüğümde saat altıyı biraz geçiyordu. Ross en sevdiğim parfümünü sıkmişti.

"Bir gün beklemiş pizza yağından iyi kokuyorsun," dedim ona.

"Eh, pizza yağımız kalmamıştı," dedi. "Ben de parfüm sıktım."

Boynunu bana doğru uzattı ve ben de bir kez daha kokunun tadını çıkardım.

"Josie, gerçekten bir gün senin gibi bir kızımız olacağını umuyorum," dedi Maggie.

"Benim etkileyici koku algıma sahip bir kız mı?" diye sordum.

"En beklenmedik şekillerde merhaba diyen bir kız."

"Ben etkileyici koku algısı olan bir kıza hayır demem," dedi Ross, Maggie'ye.

"Ne zaman çocuk sahibi olacaksınız?" diye sordum. Beş yıldır evliydim ve nihayet ihtisaslarını bitirmişlerdi. Maggie çocuk doktoruydu. Ross da çocuk endokrinoloğu. Birkaç blok öteden bir ev almışlardı. Aile kurmamak için hiçbir bahaneleri yoktu ve ben de en küçük Sheridan olmaktan kurtulmayı iple çekiyordum.

"Sana haber vereceğiz," dedi Ross.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

“Çocuk kendi pisliğini temizleyecek yaşa gelene kadar bakıcılık yapmamı beklemeyin yeter. Yapış yapış ya da iğrenç şeylerle işim olmaz,” dedim.

“Biliyoruz,” dedi Ross ve Maggie aynı anda neşeli bir şekilde.

“Baksanıza,” dedi Ross telefonunu çıkararak, “bunu görmüş müydünüz?” Omuz omuza verip *Dennis DeYoung ve The Music of Styx* konseri tarihlerinin en güncel listesine baktık.

“Henüz Colombus’ta bir şey yok ama hiç değilse yaklaşıyor,” dedi Ross.

Beni Dennis DeYoung’ın müziğiyle tanıştıran Ross’tu ve bunun için kendisine karşı sonsuz minnet duyuyordum.

Ablalarımı seviyordum ve hiçbir zaman bir ağabeyim olmasını dilememiştim ama Maggie bana zorla bir ağabey –enişte– kazandırdığı için Ross’u seçtiğine çok memnundum. Gitar ve piyano çalıyordu ve işinde de yapış yapış ve iğrenç –benim yapamayacağım– şeylerle uğraşıyordu ki bunların hepsi benim gözümde itibarını yükselten ve Maggie’nin onunla evlenmesine izin vermemi kolaylaştıran şeylerdi. Yazılı olarak. O zaman on bir yaşındaydım. Maggie kâğıdı çerçeveletmişti ve şimdi evdeki çalışma odalarının duvarında asılı duruyordu; birlikteliklerine verdiğim onay ve desteğin kalıcı bir hatırası.

Babam kısa süre sonra eve geldi ve üç yıl önce yeniden yaptırıp hiç kullanmadığımız şöminenin etrafında küçük bir oturma alanı olacak şekilde genişlettiğimiz mutfığa yerleştik. İnşaat beklenenden aylarca uzun sürmüştü ve annemin bugüne kadar geçirdiği ilk ve tek sinir krizinin kaynağıydı. Annem eğitmen olmadan önce bir ameliyat hemşiresiydi. Normalde onu hiçbir şey sarsamazdı. Ben bile.

Kate tabii ki geç kalmıştı. Bu onun, yalnızca içeri adım atmakla herhangi bir odada bütün dikkatleri üzerine çeken Maggie'ye karşı hafif pasif agresif karşılığıydı. Maggie gerçekten o kadar büyüleyiciydi ve güzelliğinden bihaber oluşu onu bir o kadar daha muhteşem yapıyordu. Yabancılar onu sırf ne kadar güzel olduğunu söylemek için durdurur –ki buna şahidim– ve o da her seferinde iltifatı kızarak ve utangaç bir *teşekkürle* karşılardı.

Arkadaşlarımız –ben de aralarındaydım– sürekli Sophie Wagemaker'a da ne kadar güzel olduğunu söylüyordu ve o da *kapa çeneni* diye yanıtlıyordu ki bu lise dilinde *teşekkürler* anlamına geliyordu.

Sophie ile Maggie çeşitli resmiyet derecelerinde olmak üzere güzel kadınların dilini konuşuyorlardı. Bu dili tercüme edebiliyordum çünkü onu dinleyerek büyümüştüm ama benim ana dilim değildi.

Kate nihayet bundan hiç rahatsız olmaksızın yarım saat geç geldiğinde saat altı buçuğa geliyordu. Arkasından uzun boylu, kumral, bir ressamın birkaç kez silinip yeniden çizilmiş ve asla tam olarak netleştirilmemiş, leyleğe dönüşen erkeğe benzer bir yaratık konulu eskizine benzer bir adam geldi. Kate'in anlattıklarıyla uzaktan yakından ilgisi olmadığı için bunun PGeofff olmadığı çıkarımına vardım.

Ayağa kalktık. Kate bu kabataslak insanın koluna girip uyarıcı bir tonla, “Hey, nişanlısınız siz!” dedi.

Tamam, bunu diyen bendim.

“Josie. Öbö. Anne.”

Bu Kate'ti.

“İşaret ederek bu bir nişan yüzüğü,” dedim. “Peki, damat kim?”

“Josie. Bu Geoff,” dedi.

“Hayır, değil,” dedim ve annem tarafından susturuldu. Sonra annem, “Kate?” diye sordu.

“Eh, ee...” Kate’in havası söndü.

“Bize söyleyecek bir şeyin var mı?” dedi annem onu tekrar havalandırmaya çalışarak.

“Josie söyledi bile.”

“Sürpriz olmasını istediysen yüzüğü takmamalıydın,” dedim. “Gerçi ben PGeoff’a çok şaşırdım. O olduğuna emin misin?”

“Bu Josie,” diye PGeoff’a açıklama yaptı ve sonra, “Evet, nişanlandık,” diye ilan etti.

Sonra odada tebrikler, neşeli muhabbetler uçuşmaya başladı ve ben Kate’e sarıldım ama coşkumu, kendini tanıtmak için cümbüşün sona ermesini bekleyen PGeoff’u güzelce inceledikten sonraya sakladım.

“Geoffrey Stephen Brill. Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi babama.

Anneme:

“Geoffrey Stephen Brill. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Ross ile Maggie’ye:

“Geoffrey Stephen Brill. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

Bana:

“Geoffrey Stephen Brill. Sizinle tanıştığıma memnun oldum.”

“Ne dedin ne dedin?” diye sordum.

Kate kıkırdadı. Annem bana Malum Bakışı attı ve Geoffrey Stephen Brill amansız bir içtenlikle, “Geoffrey Stephen Brill. Sizinle tanıştığıma memnun oldum,” dedi.

“Bu kadarı bana yeter,” diyerek mutfaktan ayrılmaya yeltendim ama annem tarafından resmen ensemden çekiştirilip doğruca yanına oturtuldu. Gözlüğüm neredeyse düşüyordu; hemen düzelttim.

Özenle hazırlanmış otuz yedi sorunun hepsi PGeoff soğuk, nemli eliyle tatsız bir... iki... üç... dört... ıyyy... saniye boyunca elimi tutup çarpık gülümsemesiyle bana, “Josie. Hakkında çok şey duydum,” dediği an uçup gitti.

“Gerçekten mi?” dedim elimi kot pantolonuma silerek.

“Seninle çok iyi anlaşacağımızı düşünüyorum,” dedi ve anne babama gülümsedikten sonra, “Ergenlerle aram çok iyidir,” diye ekledi.

“Ben bu akşam Wagemaker’larda yemek yiyeceğim,” dedim anneme.

“Hayır, yemeyeceksin,” dedi annem.

“İyi, o zaman mutfakta yalnız yiyeceğim.”

“Hayır, yemeyeceksin.”

Tam karşı çıkacaktım ki babam araya girdi. Geoffrey Stephen Brill’e, onunla tanıştığına sevindiğini söyleyip peşlerinde Kate’le evi gezdirmek üzere kaçırdı. İlk durak, babamın garip ve birazcık da ürkütücü medikal antikalarını görüp hayran olacakları çalışma odasıydı. Babam her yeni misafiri bu kısa süreli hizmete tabi tutuyordu. Kendisi bir psikiyatrdı, yani deliydi.

Anneme, “Ergenlerle aram iyidir mi?” dedim resmen bağırarak. Sonra Ross’a döndüm ve “Sen asla *ergen* kelimesini kullanmazdın, değil mi?” diye sordum.

“Sana karşı kullanmazdım.”

“Gördünüz mü!” dedim vurgu yapmak için Ross’u işaret ederek ki bu annemi etkilemekte başarısız oldu.

“Ona bir şans vermeni bekliyorum, tatlım,” dedi annem. “Daha onunla yeni tanıştın. Hiç değilse nazik davranıp bu akşamı ablan için mahvetmemeni bekliyorum.”

O kelimeler her zaman yüreğimi burkuyordu. *Ablan için*. Ablalarımı seviyordum ve geleceğin Stu ve Sophie'sinin aksine asla farklı eyaletlerde yaşamayacağımızı umuyordum.

“Kate için elimden geleni yapacağım,” dedim. “Ama her ne kadar öyle olsam da bir kez daha *ergen* kelimesini kullanırsa ayrılmaları konusunda ısrarcı olacağım. En azından yirmi bir yaşıma gelene kadar.”

Birkaç dakika sonra küçük topluluğumuz tekrar mutfakta bir araya geldiğinde Maggie Geoff'a –adı Josie diline tercüme edilemeyecek türden bir adam olduğu ortada olduğu için sessiz *p* harfinden vazgeçecektim; belki harfı PStu'ya verirdim–, “Babamın ev turu hoşuna gitti mi?” diye sordu.

“Çoğunlukla hoşuma gitti. Hoştu,” dedi. “Benim samimiyet algım için biraz fazla geniş ve aşırıya kaçıyor ama Kate bana Bexley'de büyüdüğünü söylediğinde beklediğim de buydu.”

“Affedersin?” dedim.

“Ah, pot kırdıysam affedersin,” dedi. “Herkesin Bexley'nin namından haberdar olduğunu varsayarak konuştum.”

“Haberdarız. Haberdarız,” dedi babam bardaklara şarap doldurur, annemse –*ayy*– kolumu çimdirirken. Hiçbir zaman gerçekten canımı acıtmıyordu bu. Annem bir sonraki cevabımı değerlendirmem için beni uyarmaya çalışıyordu sadece.

Doğruydu, Bexley gerçekten de Ohio'da soydan gelen bir zenginliğe sahip insanların yuvasıydı, mirasın yetenek sayıldığı ve okulların kavga etmektense dava açmayı tercih eden çocuklarla dolu olduğu bir yer olarak nam salmıştı. Ama bu sadece namıydı, bütün nüfusu değil. Burada çok iyi arkadaşlarımız ve anne babamın sahip olmak için çok sıkı çalıştığı güzel bir evimiz vardı ve ben Geoff'un bu yorumuna çok kızmıştım.

Ayy.

Tamam. Bir şey söylemeyecektim. Şimdilik.

“Ne iş yapıyorsun, Geoff?” diye sordu Ross.

“Mount Carmel West’te medikal kütüphane direktörüyüm,” dedi Geoff, kasabadaki bir hastanenin ismini verip şarap bardağını bırakarak. Tezgâhlardan birine yaslanıp ayaklarını çapraz yaparak kollarını kavuşturdu ve rahat bir pozisyon aldı.

Babam da onun duruşunu taklit etti –bazen düşünmeden uyguladığı ve en sevdiği psikoloji taktiği– ve gülümsememeye çalışarak, “Peki Mount Carmel West medikal kütüphanesinin direktörü bütün gün tam olarak ne yapıyor? Kitaplarla ilgili olduğunu tahmin ediyorum,” dedi.

“Ee. Şey, ondan biraz daha fazlası. İşim her biri bir dizi görev ve sorumluluk içeren alt kümelere ayrılan ve doğal olarak yönetimle başlayan sekiz ayrı elementten oluşuyor.”

“Kitaplar değil yani?” diye alay etti babam.

“Yönetim,” dedi Geoff ve sonraki elli sekiz saat boyunca dayanılmaz derecede sıkıcı iş hayatının ve iç bayıcı bir monotonluğa sahip alt kümelerinin her detayını anlattı. Ve bütün bu süre boyunca Kate dalgın dalgın ona baktı. Tüm sahne mide bulandırıcıydı.

“Harika,” dedi babam nihayet. “Duyduğum en güzel iş tanımıydı bu.”

“Sanırım işimi anlattıkça anlatıyorum. Gerçekten harika bir iş,” dedi Geoff. “Ve ironik olarak Kate’le tanıştığım yer olduğu için de işime ayrı bir minnet duyuyorum.”

“İronik mi?” dedim.

“Evet.”

“İkiniz de okuma yazma bilmiyor olsaydınız ironik olurdu,” dedim.

“Josie,” dedi annem. Mutfakta onun son derece uzun kolundan ve ıstakozumsu pençelerinden uzak bir yere geçmiştim.

“Eh, ironik, çünkü tozlu ve ciddi bir yerde böylesine harika biriyle tanışmayı beklemiyordum,” dedi Geoff.

“O ironi değil ki,” dedim. “Rastlantı bile değil.”

Annem, “Yeter,” dedi ve ben de, “Tamam, ama yine de bu bir ironi değil,” diyerek geri çekildim.

“Eh, işinden keyif aldığını duyduğuma sevindim,” dedi babam.

“Üstelik bütün gün okuma fırsatı da buluyorum,” dedi Geoff.

“Boş zamanlarında kitap okumayı seviyorsun öyleyse?” dedi Maggie.

“Geoff her şeyi okur. Gerçekten her şeyi okur, herhangi bir şeyi sor, muhtemelen hakkında bir şey okumuştur.” Geoff babacan bir ifadeyle ona gülümseyince Kate kendinden geçti.

“En sevdiğin yazarlar hangileri?” diye sordu Ross.

“Yani, ben bir entelektüelim, dolayısıyla ilgi alanım da aydın kesimin eserleri. Sevdiğim yazarları tanır mısın, bilmiyorum. Oldukça kıyıda köşede kalmış kişiler.”

“Tabii, bizim ailemiz sadece güzel resimleri olan kitapları sever,” dedim ve o da yarım bir gülümseme eşliğinde bir homurdan ibaret olan kahkaha gibi bir ses çıkardı.

“Ah, doğru ya,” dedi ve parmaklarını şıklatıp *-pardon?!*– beni işaret etti. “Üstün zekâlı kız kardeşle konuştuğumu unutmuşum.” *Üstün zekâlı* ifadesini eliyle tırnak işaretleri içine almıştı.

“Ne ne?” diye sordum eşit derece alınmış ve rahatsız olmuş bir şekilde.

“Josie,” dedi Kate beni bir gülümseme ve göz kırpıştırma kombinasyonuyla susturarak. “Çok tatlısın. Çok tatlı olduğunu da çok iyi biliyorsun.”

“Peki, öyleyse sen ve Maggie hangi kız kardeşler oluyorsunuz?”

“Herhalde çetin cevize çattım,” dedi Geoff.

“Geoff da üstün zekâlı, biliyor musun,” diye ekledi Kate.

“Üstün zekâlı mı?” diye sordum. “Yoksa,” yanlış şekilde kulanılmış tırnak işareti hareketini taklit ettim, “üstün zekâlı mı?”

“Josephine,” dedi annemle babam kısık sesli ve ciddi bir şekilde bir ağızdan.

“Eh.” Geoff mahcupmuş gibi bir ifade takınarak birinci sınıftayken dördüncü sınıf okuma seviyesinde olduğu ve okul kütüphanecisinin gözde öğrencisi olduğuna dair bir hikâye anlattı. Muhtemelen kütüphaneciyle aynı ayakkabıları giyiyorlardı.

Başını Geoff’un omzuna doğru eğerken, “Zeki olduğunu söylememiş miydin?” dedi Kate hepimize. “Hâlâ babamın IQ’nu test etmesine izin vermelisin diye düşünüyorum. Josie’yi test etti.”

“O gün hiç laboratuvar farem kalmamıştı da ondan,” dedi babam. “Elimdeki peynirlerle ne yapacağımı bilemedim.”

“Biliyor musunuz, hiç test ettirmedim,” dedi Geoff. “Etiketler yalnızca insanları sınıflandırıyor. Hem zaten akademik derecemin sergilediği bir şeyin sayılarla tasdik edilmesine ihtiyaç duymuyorum.”

“Test yaptırıp aslında aptal olduğunu öğrensen, *işte o* bir ironi olurdu,” dedim ve Malum Bakış’ın bu akşamki en kınayan versiyonunu yedim. Biraz daha zorlarsam iPod’umu bir hafta kaybedecektim.

“Seninki ne çıktı peki?” diye sordu Geoff bana.

“Az önce önemi yok dememiş miydin?”

“Eh, benim için yok, ama sen madem seninkini biliyorsun, sorayım dedim.”

“Annemle babam bunu söylememden hoşlanmıyor,” diye cevapladım.

“Öyle mi?” diye sordu Geoff.

“Öyle. Ev Kuralı. Geniş ve Aşırıya Kaçan Ev Kuralı,” derken annem boğazını temizledi ama onu gülümsemesini bastırırken yakaladım. “Cezası ölüm.”

“Ölüm değil ama işkence boyutunda ev cezası,” dedi babam. “Tek söyleyeceğim, yüksek olduğu. Piyangodan çıkmanı telafi etti, değil mi Josie?”

Babamla dirseklerimizi tokuşturup gülümserken Kate de nişanlısına benim bir menopoz bebeği olduğumu açıkladı. Annem grip olduğunu sanmıştı.

“Ah,” dedi Geoff babama. “Çok zorlayıcı olmuş olmalı.”

“Evet,” dedi babam yapmacık bir ciddiyetle. “Ama bütün kasılmaların üstesinden hayran olunacak bir başarıyla geldiğime inanıyorum. Sence de öyle değil mi, tatlım?”

“Son derece cesurdun,” dedi annem ve ben bunun üzerine sırf mutfaktan kaçmak için yemek odasındaki masayı hazırlamaya gönüllü oldum.

Wagemaker’ların masasını hazırlamaya da gönüllü olmalıydım. Ve Bayan Easterday’inkini. Yan komşumuzdu.

İnsanlar ortadan böyle kaybolmuyor muydu? Bir işleri olduğunu söylüyorlardı. *Sigara almaya gidiyorum. Hemen dönerim.*

Sigara içmeyi öğrenmem gerekecekti.

Daha sonra yemek için yemek odasına geçerken babam koluma girip beni diğerlerinden uzaklaştırdı.

“Josephine, masada bol gözlem yapıp az konuşmanı istiyorum,” dedikten sonra en sert ifadesini takınarak bana çok ciddi olduğunu bildirdi.

“Gözlemlerimi daha sonra seninle paylaşabilecek miyim?”

“Paylaşabilirsin.”

“Eksiksiz olarak?”

“Başka türlüünü beklemem zaten.”

“Tamam o zaman.”

“İyi bir kızsın, Josie,” dedi. “Çoğu zaman.”

Geoff yemekte bana *ergenlerle* nasıl konuşacağını bilmeyen yetişkinlerin dilini kullanarak müzikle ilgili öngörülebilir bir soruyla sadece bir kez hitap etti. Bu dil çoğunlukla ve her zaman müzik, okul ve boş zamanlarla ilgili sorulardan oluşur. Gerçek sohbetlerden ziyade gerçek sohbet izlenimi yaratan bir dildir.

Geoff’un sorusuna cevap olarak Ross’a sırtarak Styx ve Dennis DeYoung’ın muhteşemliğinden bahsettim.

“Styx,” diye tekrarladı Geoff. “Progresif rock’tan synth-pop’a ve oradan da bir konsept albüm grubuna dönüşen ilginç bir rock grubu. Öyle çok ana akım pop sayılmaz ama bir jangle ya da power pop da değil hani, sence de öyle değil mi?”

Birkaç saniye sessizlikle geçti.

“Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok,” dedim.

“Gerçekten de çetin cevize çattın,” diye alay etti Kate ve ben de ağzıma bir çatal dolusu salata atıp babamın kurallarını protesto etmek niyetiyle çiğnedim.

“Hayır, konu o değil,” dedi Geoff. “Sadece denedikleri janrlar ve alt janrlar. Hiçbir zaman tam olarak belli bir janra dahil olduklarını sanmıyorum ki bu da yaptıkları müziği hiçbir zaman tam anlamıyla sevebilememimin sebebi oluyor.”

“Hı hı,” dedim.

“Ama önceki jenerasyonların müziklerini sevmenin harika olduğunu düşünüyorum. Gerçekten,” dedi. “Zevkinin olgunluğuna işaret ediyor bence. Aferin sana.”

Bana göz kırptı, yemeğin kalanında beni görmezden geldi ve bu süre içinde Ross’u güncel diyabet tedavileri hakkında bilgilendirdi, Maggie’nin *Ren-vah* şeklinde son derece doğru *Renoir* telaffuzunu düzeltti ve Kate’in göğüsleriyle oynayıp durdu. Tamam, tam olarak bunu yapmadı, ama ne zaman kendisi ya da Kate konuşsa onun koluna ya da eline dokunup durdu ve bunu o kadar sık yaptı ki taciz sınırına yaklaştı. Kimsenin buna bir son vermediğine inanamıyordum.

Yemekten sonra biz kadın kısmı olarak masayı temizleyerek Geoff’u, babama ve baygın gözlerle bakan Ross’a, “aşırı-tanılanmış Lyme hastalığı” haricindeki keneye taşıyan hastalıklar konusunda bir nutuk çekmeye bıraktık. Bütün konuşma boyunca babam aşırıya kaçan bir coşkuyla, “Hadi canım?” ve “Bak sen şu işe,” diyerek sohbete katıldı.

Son tabağı aldığımda babam, “Şu işe bak, Josie, tularemi kenelerin yanı sıra sığır sineklerinden de bulaşabiliyormuş,” dedi.

Mutfağa geri dönerken, “Hadi canım?” diye sordum babamın coşkusuyla.

Ross ile Maggie herhalde daha hızlı kaçamazdı. Bence garaj yolunda lastik izi bırakmışlardı. Geoff’un anlamadığı imayı anlayan Kate nihayet onların da gitmeleri gerektiğini söyledi. İkisi de ceketlerini giymeden kapıyı açtım.

Tam eşiğin önünde Geoff, “Ah, bir de şefe iltifatlarımı sunarım,” dedi.

“Teşekkürler,” dedi annem.

“Eğer söylememde sakınca yoksa, sosta biraz fazla fesleğen vardı ama bu Amerikalı aşçıların sıklıkla düştüğü bir hata.”

“Öyle mi?” diye sordu annem.

“Gelecek sefere üçte bir oranında daha az koyarsanız farkı göreceksiniz. Diğer tatları da alınca, fesleğen saldırısına uğramış gibi hissetmeyeceksiniz.”

Annem uygun bir şekilde teşekkür etti ve kapıyı kapadığı anda, “İkinizi de ondan hoşlanmadığım konusunda bilgilendirme ihtiyacı duyuyorum. Hem de hiç,” dedim.

Annemle babam haksızlık, kabalık ve yaşlı kadınları soyan haydutlardan bahsedilmediği sürece *nefret* kelimesinin kullanılmasına kızılıyordu. Ama ben bu akşam bu kelimeyi kullanmaya çok yaklaşmıştım.

“Ona nasıl dokunup durduğunu gördünüz mü?” dedim zihnimdeki sahneyle kıvranarak.

Annem, “Ben sevecen buldum,” dedi ve ben dehşete düşerek, “Ne?!” diye yanıtladım.

“Bak, Josie,” dedi babam kolunu koluma geçirip üçümüzü yavaşça çalışma odasına götürerek. “Bu ailede birbirimizin hoşlandığı insanlardan hoşlanır, gerekiyorsa onları severiz.”

“Hayır, sevmeyiz. Vic Amca’yı sevmiyoruz. Geçen Şükran Günü’nden sonra onun için doğuştan nahoş demiştin.”

“Bu doğru. Dedim. Sence beni duymuş mudur?” diye sordu umutla.

“Baban çekirdek ailemizi kastediyor.”

“Geoffrey Stephen Brill asla çekirdek aileden olmayacak,” dedim. “En başta ben buna izin vermem ve ikinizin de vermemesi gerektiğini düşünüyorum.”

“Bak şimdi,” dedi babam. “Geoff’a bu gecedan daha fazla şans vermen gerek. Şu anki düşünceni iyi yönde değiştirebilir.”

“Öyle bir şey asla olmayacak.”

“Bu tavırla olmaz tabii. Ama bir gün Geoff gibi birini tanıdığına memnun olabilirsin,” dedi babam.

“Öyle bir şey de asla olmayacak.”

“Ah, bence olabilir. Sophie Wagemaker’ın pek çok hayranından biriyle ormanda yürüyüşe çıkıp Kene Yüzünden Depreşen Ateş hastalığına yakalandığını düşün. Kimi arayacağız? Elbette Geoffrey Stephen Brill’i.” Babam elime hafifçe vurdu. “Evet, gerçekten de onun çok faydalı biri olduğuna kanaat getirebiliriz. Bence sana öğretmesine izin verirsen Geoff’tan çok şey öğrenebilirsin.”

“Keneler hakkında mı?”

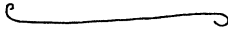
“Keneler ve başka şeyler, tatlım.” Eliyle yanağımı tutup man-yakça gülümsedi. “Bir insandan ne öğreneceğini asla bilemezsin; onun ya da kendin hakkında.”

“Yani Kate’e hiçbir şey söylemeyeceksin?”

“Söylemeyeceğim,” dedi babam.

Eh, o zaman benim söylemem gerekecek, diye düşünerek üzerinde *Parazitler* yazan gri kavanozu alıp büyük berjer koltuklardan birine çöktüm ve babamın benim için kavanozda tuttuğu M&M’s’leri kemirirken stratejimi kurdum.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Sabah ilk iş olarak Kate'i aradım. Yani ikinci iş olarak. Dakikalar önce internette aratıp Geoffrey Stephen Brill'in aranan bir kaçak, hayırsız bir baba ya da bir cinsel suçtan sabıkası olmadığını öğrenmiştim. *Bu eyalette* yani.

An itibarıyla ve öngörülebilir yakın gelecekte onun üç parçalı adını da, el sıkışmasının iticiliğini de aklımdan çıkarmam mümkün görünmüyordu. Bu hatırayla ürpererek elimi eşofmanıma sildim ve Kate'i aradım.

Telefonu çalarken Dennis DeYoung'ın masamdaki çerçeveli ve imzalı fotoğrafına baktım ve bana ilgiyle baktığı için, "Bu işi şimdi halledeceğim," dedim.

O da aynısını yaptı.

"Josie," dedi Kate uyku mahmuru bir sesle. "Bugün cumartesi. Saat kaç?"

Kate babam ve benim gibi erkencilerden değildi. Babam en geç 7.30'da ofisinde olabilmek için benden de erken kalkardı. Cumartesileri bile kendiliğinden erken kalkıp akşam on civarında uykuya daldım ki bu danslara ve partilere gitmeyi benim için

zorlaştırıyordu. Öncesinde biraz kestirmeye ihtiyaç duyuyordum. Ya da gittiğim yerden erken ayrılıyordum. Ya da ikisi birden.

“Yedi buçuk,” dedim. “Ve senin için erken olduğunu biliyorum ama bekleyemedim. Seninle Geoffrey Stephen Brill hakkında konuşmam gerek.”

“Harika, değil mi?” dedi Kate.

“Hayır. Değil. Korkunç.”

“Hayır, değil.”

“Çekilmez, nahoş ve küstah ve bu listeyi saymaya devam edersem sonunda *pisliğin tekine* kadar geleceğim. Ama seni fazla üzmemek için şu anda duruyorum.”

“Josie! Onu tanımıyorsun bile.”

“Kate, o dünyadaki en ilginç olmayan insan. Onunla gerçekten evlenmeyeceksin, değil mi? Bu gecikmiş bir isyan falan mı? Bu senin...”

“Josie, kes şunu!”

“Sırf annemle babamı kızdırmak için on altı yaşındayken birlikte olman gereken erkek arkadaş mı acaba?”

“Josie, kapatıyorum.”

“Keneden bulaşan hastalıklar mı? Devam etmeme gerek var mı?”

“Ah,” dedi. “Pekâlâ.” Yatakta doğrulduğunu duydum. “Sadece sizinle tanışacağı için gergindi. Yani bir düşünsene. Biliyorsun, katılması biraz göz korkutucu bir ailesiniz.”

“Kim?”

“Siz. Hepiniz.”

“Sen de bizdensin,” dedim rahatsız olarak.

“Özellikle babam ve sen.”

“Hayır, değiliz.”

“Tabii. Einstein’inkinden daha yüksek IQ’su olanlara karşı öyle değilsiniz.”

“Üstün zekâlı konusunu açan sendin. Babam seni bunu yapmaman için uyarmadı mı?”

“Bunu söyleyeceği kişi ben değilim.”

“Ne?”

“Her neyse, Geoff bunu anlardı zaten ve o da zeki olduğunu göstermek istedi sadece.”

“O yüzden mi keneler konusundaki olağanüstü bilgisini sergilemeyi seçti yani?”

“Josie, kes artık. Eh, evet,” diye kabul etti. “Biraz garip bir konu başlığıydı ama konuyla ilgili daha yeni bir makale okumuş ve aklına bu geldi.”

“Eh, rektal lezyonlarla ilgili bir şeyler okumadığı için şanslıyız.”

“Josie, yeter. O harika biri. Gerçekten. Sadece bir şans ver. Daha iyi tanıyacaksın. Daha az gergin olacak, görürsün.”

“Hayır, görmesi gereken sensin.”

“Neyi?”

“Onun senin için çok yanlış olduğunu. Her zamanki gibi. Yakışıklı, harika, ilginç.” Bunları parmaklarımla saydım ve Kate anladı. Telefondan parmakla saymamın acısını hissedebiliyordu. “Onun bu özelliklere sahip olduğunu söylemiştin.”

“Sahip.”

“Hiçbirine sahip değil. Çıktığın erkekleri doğru değerlendirmek konusundaki yeteneğinde bir terslik var senin. Bu konuda kendi yargılarına güvenmemelisin ki bu da beni dinleyip ondan derhal ayrılman gerektiği anlamına geliyor.”

“Josie, onu seviyorum. O da beni seviyor. Evleneceğiz ve sen de onu seveceksin.”

“O...”

“Ve şimdi sevmiyorsan da sevmeyi öğreneceksin,” dedi ne-redeyse beni tersleyerek.

“Belli ki keneleri de öğrenmem gerekecek.”

“Josie, kes.”

“Hayır, Kate. Sana bu adamın senin için yanlış olduğunu söylüyorum.”

“Otuzunda olduğunu düşünebilirsin ama hâlâ on beş yaşındasın,” dedi, *on beş* kelimesini bir bıçak gibi kullanarak, “ve neden bahsettiğine dair hiçbir fikrin yok.”

“Hangi konuda?”

“Aşk.”

“Aşkın ne olduğunu biliyorum ben.”

“Tabii, bütün engin tecrübelerin doğrultusunda mı?”

Ve *ahhh*, bıçağı sapladığı yerde çevirdi.

“Sözlük tanımından çok daha fazlası,” dedi. “O yüzden âşık ol, ondan sonra konuşalım. O zamana kadar hiçbir dayanağın yok. Bu nedenle seninle daha fazla bu konuyu konuşmayacağım.”

“Eh, ben...”

Klik.

“... hiç de...”

Son derece rahatsız olmuş bir halde ve kendi minik kara bulutunun altında burnumdan soluyarak telefonu kapadım. Bu buluttan nefret ediyordum. Ayak gibi kokuyordu. Annem ne zaman beni kara bulut ruh halinde bulsa bana başka birinin ayaklarını kokluyormuşum gibi durduğumu söylerdi. Bu yüzden de kara bulutlar ayak parmağı gibi kokuyordu. Kim bilebilirdi ki?

Ne kadar ciddi olduğumu anlaması için onu işaret ederek, “Pes etmeyeceğim,” dedim Dennis fotoğrafıma.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Stu'dan mesaj, 09.05

Yemek nasıl geçti?

Stu'ya mesaj, 09.06

Fesleğen saldırısına uğradık.

Stu'dan mesaj, 09.06

Bunu duyduğuma üzıldüm. Besin zehirlenmesi mi?

Stu'ya mesaj, 09.07

Öyle bir şey.

Stu'dan mesaj, 09.07

Umarım çabuk iyileşirsin.

Stu'ya mesaj, 09.07

Bunun için çabalıyorum.

Stu'dan mesaj, 09.08

Peki bu Pgeofff denen adamın nesi varmış?

Stu'ya mesaj, 09.08

Kendi adını yanlış heceliyor.

Stu'dan mesaj, 09.09

Trajedi.

Stu'ya mesaj, 09.09

Anlayacağını biliyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Telefonumu bırakıp ayak kokusuyla suratımı buruşturdum. Kate haklıydı. Aşkın uygulaması konusunda ne yazık ki tecrübəsizdim ve Stu, Sophie ve Jane Austen gibi ikincil kaynaklardan öğrenmek durumundaydım.

Bu noktada bence canlı uzmanlarım arasında Sophie, Stu'ya göre daha fazla tecrübeye sahipti... en azından daha iyi bir sicili vardı. Onun ilişkileri Stu'nunkilerden daha uzun sürdüğü gibi, ayrılıkları da daha dramatikti ve her zaman onun kararıyla oluyordu. Stu ayrılık kararını nadiren kendisi alıyordu. Ama yine de bu onu gerçek anlamda hiç sarsmıyordu.

Stu'ya mesaj, 09.11

Sen gerçekten sevişip terk eden tiplerdensin.

Stu'dan mesaj, 09.12

Bunun senin için alakasız bir cümle olmadığının farkındayım ama...

NE?

Hayatımda tam olarak üç kişiyle çıkmıştım ve bunları ciddiyetle parmaklarımla sayıyorum: birinci sınıfta bir dans, geçen yıl bir dans ve Stefan Kott'la kurak geçen beş ay önce kasım ayında akşam yemeği ve mezuniyet toplantısı dansı.

Yılda bir randevu şeklindeki randevu tarihimin tekrar eden bir döngü olmadığını umuyordum. Ayrıca Stefan'la yalnızca bir geceden daha uzun süre çıkacağımızı da ummuştum ama öyle olmamıştı. Tatlı ve uzun ince, hoş bir çocuktu; boyuna değil enine uzayıp kalınlaşan kıvrıkcık kum rengi saçları vardı. Ve üç arkadaşıyla birlikte Mavi Bez Maymun adını verdikleri bir grupta

bas gitar çalıyordu; henüz para kazandıkları bir şovları olmamıştı ama bir gün olabilir.

Müziyenlere karşı ilgim olduğunu kabul ediyorum.

Kate'e mesaj, 09.15

Geoff şarkı söylüyor ya da gitar çalıyor mu?

Kate'ten mesaj, 09.17

Hayır. Neden?

Biliyordum, diye mırıldandım kendi kendime ve telefonumu masama bıraktım.

Stefan mezunlar toplantısından önce, akşam yemeğinde delicesine ortak sohbet konuları bulmaya çalışırken –yani ben çalışırken– bana sadece boyumdan dolayı çıkma teklif ettiğini söylemişti. Sınıfımızdaki en uzun boylu çocuklardan biriydi ve ben de baştan aşağı bacadan oluşuyordum; hani o uzun, zayıf, yumru dizli ve neredeyse pembe flamingo bacaklarından. Bazen sanki ikiden daha fazla bacağım varmış gibi geliyordu. Sonra olabilecek en tatlı şekilde, “Ama seninle olmak da hoşuma gidiyor gibi,” demişti.

Ben de ona teşekkür etmişim ama önce boy konusu, sonra da *gibi* kelimesiyle öyle önemsiz hissetmişim ki usul usul bunlara takılmaya başlayarak, *Uzunum ve benden sadece hoşlanıyor “gibi” mi?* cümlesinden başka bir şey düşünemez olmuşum. Takip eden birkaç dakikalık tuhaf sessizliği telafi etmek için gecenin kalanında yalnızca Josie'nin Zihin Akışı olarak tanımlanabilecek bir tavırla ben konuşmuşum.

İlk yavaş dansımız sırasında bana, “Şarkının kalanı boyunca konuşmaman mümkün mü sence?” diye sormuştu.

Tabii. Elbette. Anlaşılmıştır. Sayıca az olan yavaş danslar sırasında konuşmak yoktu ve bu da çene çalacak bir sürü başka zaman bırakıyordu; daha o durdurmadan arabadan atlayıp doğruca eve koştuğum garaj yolumuza gelene kadarki zaman. Bitkin düşmüştüm.

Ah, bir de elbiseme basıp, annemin spaghetti sosunun tarifi ile modern dönemde İngilizcenin nasıl evrensel bir dil haline geldiğine dair kısa bir tarihi özet arasında kumaşını yırtmıştım.

Sonra da ertesi gün aradığında ve bir sonraki pazartesi günü onu okulda gördüğümde sırf istediğim zaman sessiz olabildiğimi kanıtlamak için mümkün olduğunca az konuşmuştum. Cuma koridordan geçerken sadece selamlaşmıştık. Ve evet, ondan hoşlandığım için hayal kırıklığına uğramıştım, ama boyum?.. Onun için önemli olan boyum muydu yani? Âşık olacağım çocukta bulunacak, benim için önemli özelliklerin giderek kabaran bir listesini tutuyordum. Yirmiye ulaşmıştım ve boyun listede yer aldığını kabul ediyorum ama listedeki *tek* şey değildi.

Sophie'ye mesaj, 10.02

Bilgin dahilinde beni mezuniyet balosuna götürmek isteyen biri var mı?

Sophie'den mesaj, 10.04

Gerçekten mi? Tmm, sorarım. Sen kimden hoşlanıyorsun? Bu arada kimse BİLGİN DAHİLİNDE demiyor.

Sophie'ye mesaj, 10.04

Tşk. Dennis DeYoung'la mümkün olduğunca çok ortak noktası olmalı. Bu arada, ben BİLGİN DAHİLİNDE diyorum.

Sophie'den mesaj, 10.04

Biliyorum. Hoşuma gidiyor. Ben kullansam aptal gibi görünürüm.

Sophie'ye mesaj, 10.05

Sen asla aptal gibi görünmüyorsun.

Sophie'den mesaj, 10.05

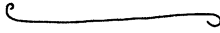

Sophie'ye mesaj, 10.06

Sophie'den mezuniyet balosu için bana kavalie bulmasını istemek pek de *kalabalık odanın iki ucundan bakışları buluştu*'nun modern dengi sayılmazdı ama yine de bir başlangıçtı. Kate'in dediği gibi biraz aşk tecrübesine ihtiyacım vardı. Kısa süre içinde biraz tecrübe edinmezsem Kate'in hayatımın en büyük hatasını yapmasına engel olamayacaktım. Ve onun hayatının da.

ALTINCI BÖLÜM

“Kesinlikle âşık olmaya hazırım,” dedim.

“Bunu dinlemek ister miyim acaba?” diye sordu Stu.

“Tanrım, sus lütfen. Ben istiyorum,” dedi Sophie.

Pazartesiydi. Stu’nun arabasında mart ayının bu son gününde yine bir soğuk, sisli sabahta okula gidiyorduk. Stu geçen yıl, tamponunu yorgancılıkla ilgili yapışkanlarla dolduran bir kadından aldığı cart sarı, steysin bir Subaru kullanıyordu. O, ben ve Sophie bir cumartesi gününü şöyle sloganları kazımakla geçirmiştik: *Ben ♥ Yorgancılık; Yorgancı Olmayı Seviyorum; Bir Yorgancı, Hayatı Parça Parça Olduğunda Mutludur.*

Stu yorgancılıkla ilgili olmayan tek sloganı bırakmıştı: *Ara-bada Seksi Babaanne Var.*

Bu sabah Sophie öndeki yolcu koltuğundan benimle yüz yüze gelmek için arkasını döndü; gözleri benim ne paylaştığım ne de yetişebileceğim bir heyecanla kocaman açılmıştı.

“Ben işi çözdüm,” dedim.

“Aşk çözümezsin,” dedi uzun sarı saçlarını bir omzundan dalgın dalgın geri atarak.

“Ben her şeyi çözebilirim,” dedim.

“Hayatında ne kadar fare eti yedin?” diye sordu Stu dikiz aynasından bakarak.

“Tamam tamam. *Çoğu* şeyi çözebilirim.”

“İkiniz de kesin,” dedi Sophie emniyet kemerini çıkarıp ortadan benim tarafıma geçerek. “Her şeyi anlat,” dedi. “Nâsıl bir çocuk arıyorsun?”

Stu radyoyu açtı; tanımlanamayan bir caz parçası çalıyordu.

“Gerçekten duymak istiyor musun? Çünkü bir listem var,” dedim.

“Olduğunu biliyorum,” dedi gözlerini devirip gülümseyerek, ki bu bütün o güzel neşesiyle yalnızca Sophie’nin bu kadar olumsuz olmayan bir şekilde sergileyebileceği bir ifadeydi. “Evet, haydi.”

“Tamam. Yaşı benimkinden büyük olmalı. Ve benden uzun olmalı. Tercihen yakışıklı olsun ama öyle bunun farkında olacak kadar olağanüstü olmasın. Ve oturup onun konuşmasını dinlemek istememi sağlayacak kadar zeki olmalı.”

“Ne hakkında konuşacak?” diye sordu Sophie.

“Yani... ilginç olan her şey. Sohbet maratonları yapabilmeliyiz. Ama aynı zamanda bir arada sessiz olmaktan da rahatsız olmamalıyız.” *Dingin bir sessizliğin değerini bilecek ve bunu sağduyulu bir şekilde uygulayacak*, diye de eklemek istedim ama eklemedim.

“Bir enstrüman da çalmalı,” dedim. “Tercihen gitar ya da piyano ama üflemlilere de hayır demem. İlk tercihim gayda olur. Perküsyon söz konusu bile olamaz.”

“Gayda mı? Josie,” dedi Sophie.

“Eh, benim yapamadığım, beni çıldırtmayan şeyleri yapabiliyor olmalı ki ilgimi kaybetmeyeyim.”

“Düşmeden düz bir çizgide yürümek gibi mi mesela?” diye sordu Stu.

“Evet. Onun gibi,” dedim Stu’yu işaret edip gülümseyerek.

“Bizi dinlemeyi kes,” dedi Sophie ona. “Araba sürmeye dön sen.”

“Araba sürmeyi bırakmadığının farkındasın, değil mi?” dedi Stu.

“Sus lütfen,” dedi. Bana dönüp, “Başka?” diye sordu.

Daha vardı. Daha çok vardı.

Benden asla gri, sümüksü, jelatinimsi şeyler yememi istemeyecek ya da saçlarımı karıştırmayacaktı. Saçımı her gün derli toplu bir atkuyruğu yaptığım için zaten karıştıramazdı ama saçlarımın –duşta, saç kurutma makinesiyle kuruturken– karıştırılabilir olduğu zamanlar da oluyordu. Başıma hiç dokunmamasını ya da sadece zavallı, önemsenmeyen bir bayram olan Ağaç Dikme Günü gibi özel günlerde vereceğim izinle dokunmasını tercih ederdim; doğum günlerimdeyse asla izin veremezdim.

Gözlerinin ya da ağzının kenarlarında beyaz birikintiler oluşmayacaktı. Atletik olacaktı ama spora olan ilgisi takıntı haline gelmeyecekti. Şunların aralarındaki farkı anlayacaktı:

- tesadüf ve ironi
- akıllı ve üstün zekâlı
- keneler ve ilginç olan şeyler

Zamanımızın tek büyük müzikal yeteneğinin, birlikte yaşayacağımız ilk evin holünde fotoğrafı bulunacak Dennis DeYoung olduğunda benimle hemfikir olacaktı. Annemin aşçılığını ya da anne babamın evini eleştirmeyecek ve hatta Sheridan ailesinin dinamiğine sorunsuz bir şekilde dahil olacaktı. Ve ismi kendini kolayca bir sessiz *p*’ye teslim edebilecekti.

Pmükemmel olacaktı.

Ama bunların hiçbirini Sophie'ye söylemedim. Onun yerine, "Başka ne bilmek istiyorsun?" diye sordum.

"Ee, okuldan hoşlandığın biri var mı?"

"Sanmıyorum," dedim.

"Stefan bile mi?"

"Mezuniyet toplantısı dansı?" dedim hatırlatma olarak.

"Doğru," dedi fazla neşeli bir şekilde kıvranarak.

Stu liseye yanaştı ve Sophie sırt çantasını aldı.

"Pekâlâ, akşamüzeri beni bul o zaman, ben de sana ne bulduğumu bildiririm," dedi yeni görevinden bahsederek. Stu dikiz aynasından beni izliyordu; dudakları kakhaha ile gülümseme arasında aralık kalakalmıştı. Koltuğumda biraz kaykıldım ve Cap'e kadarki yolu hayatımda aşk konusunun geleceğine dair sabırsız ve olumsuz düşünerek gittim.

Cap, Bexley Lisesi'nden yalnızca bir kilometre ötede, yemyeşil çimlerin üzerinde yükselen eski tuğla bir binaya sahip küçük bir sosyal bilimler üniversitesi olan Capital Üniversitesi'nin takma adıydı. Bu sömestr Cap'te Stu'yla birinci yılımızı bitiriyorduk.

Lisemizin erken üniversite programındaydık. Genellikle yalnızca son sınıf öğrencileri için geçerli bir programdı ama Stu ile ben geçen yıl ikinci sınıf öğrencileri olarak buraya kabul edilmiştik.

Liseden geçen yıl mezun olmamız gerekiyordu ama babam bizim adımıza bunu reddetmişti. Babamın uzmanlık alanı, üstün zekâlı gençler için aynı zamanda sosyal ve psikolojik ihtiyaçlarına da cevap veren eğitim programları hazırlamaktı. Yaşa uygun sosyal adaptasyon adını verdiği şey için lise ile üniversite arasındaki bu bölümün açılmasında ısrar etmişti.

Ona göre biz gerçek dünyaya atılmadan önce eğitim gören kedi yavrularıydık. Yanlış şekilde sosyalleşirsek bütün hayatımız boyunca saksı bitkilerinin üzerine işeyip tek istedikleri bizi okşamak olan insancıkları tersleyen delişmen ve garip bireyler olacağımızdan korkuyordu.

Dolayısıyla sosyalleşen kediler ruhuna uygun olarak on sekizime gelene kadar uzakta bir üniversiteye gitmeme izin verilmiyordu ki o zaman Cap'te son sınıfta olacaktım, bu yüzden mezun olunca doğrudan yüksek okula geçmeyi düşünüyordum. Babam beni annemin aşk merdivenine işerken yakalamazsa tabii. Bunu bir gün –yüz ifadesini yakalamak için hazırda kamera bulundurarak– yapmalıydım.

“Peki, bu Geoff denen adam neyin nesiymiş?” diye sordu Stu arabasından indiğimizde.

Gözlükler ve yağmur bir arada iyi gitmediği için daha inmeden şemsiyemi açmıştım. “Kate onunla evlenmeyecek,” dedim.

“Ah, öyle mi?”

“Öyle. Bu geçici bir aşama. Nişan aşaması.”

Kampusten birkaç blok öteye park etmiştik çünkü Stu öğrenci park yeri belgesine başvurmuyordu. Güzel havalarda lisenin oraya park edip yürüyorduk.

“Ama yakında akli başına gelir ve nişanı bozar,” diye ekledim. “Ayrıca nasıl görüldüğünden tam emin değilim ama muhteşem olmadığından çok eminim.”

“Nasıl görüldüğünü bilmiyor musun?”

“Yani şu an aklımdaki hatırasına güvenemiyorum. Sözlerini hatırlıyorum ve hiçbirinden hoşlanmadım, bu yüzden şimdi onu hatırlamaya çalıştığımda ondan hoşlanmadığımı hatırlıyorum ve bu da ona dair zihnimdeki görüntüyü bozuyor. O yüzden onu

duygularımdan bağımsız olarak hatırlamam gerekiyor ki bu da pek kolay bir iş değil.”

“Yani ortalama görünümlü biri olabilir mi?”

“Hayır. Sadece korkunçluğunu sıkıcılık derecesinden bağımsız olarak hatırlamam gerek.”

“Hatırlayınca haber et.”

“Ve şöyle bir şey yaptım,” dedim havada tırnak işaretleri yaparak. “Benden bahsederken.”

Stu biraz gülümsedi.

“Ayrıca bana parmak da şıklattı,” dedim. “Sonra IQ testini hor görüp hemen ardından benim test sonucumu sordu. Çok kabaydı.”

“Öyle olmayabilir,” dedi Stu. Tam kampüsün karşısında bulunan ve aynı zamanda Bexley’nin butikler, süper restoranlar, kafeler ve apartman dairelerinden oluşan merkezinin başlangıcını belirleyen Drexel’in köşesine yaklaşıyorduk. “Babanın işini ve seni düşünürsek konunun açılmasını anlayabiliyorum.”

“Kate açtı.”

“Seninle gurur duyuyor.”

Işıkları beklemek için köşede durduk.

“Hayır, Geoff’tan bahsederek açtı ki o da ardından kendisinden bir entelektüel olarak bahsetti.”

“Eh,” dedi Stu aklındaki söyleyip söylememeye karar verirken yaptığı gibi omuzlarını kaldırıp ağzını tereddütlü bir gülümsemeyle yanlara doğru genişleterek.

“Söyle,” diye buyurdum.

“Evet, öyleysen bunu ilan etmene gerek yok diye düşünüyorum. IQ’ya gelince, bilmiyorum. Ben araştırmayı değerli buluyorum ama...” Tekrar omuz silkti. “Geoff gibi pek öyle bulmayan insanlar tanıyorum.”

Stu'nun IQ'su yüz elli birdi; bazı ölçeklerde dâhi sınırının on bir puan üzerindeydi. Benimki onunkinden üç puan fazlaydı. Bunları gerçek veriler olarak söylüyorum, böbürlenmek için değil, çünkü dünyaya bu IQ'lar, sarı saçlar –benimki onunkinden biraz daha koyuydu–, bu gözler, bu parmaklar, bu boy, bu düz göğüsler ve benzeri şeylerle gelmiştik. Bizim bunlarda bir payımız yoktu.

İnsanların ilahi bir yiyecek içecek otomatından geldiklerini düşünmek hoşuma gidiyordu; otellerdeki oyun salonlarında ya da bir harf ile rakama basıp istediğin ürünün düşmesini seyrettiğin eski benzincilerdeki gibi.

B-3 Sigmund Freud düşünüyor.

D-12 Beyonce.

C-7 ben.

A-8 Twix düşünüyor.

Stu ile kampusün ortasında ayrıldık. O tarih dersi, ben de cebir için farklı yönler gittik. Sabahın ilerleyen saatlerinde onu modern drama adlı bir edebiyat dersinde yine görecektim. Sonra da bana göre öğle yemeği, Stu'ya göreyse açlığın kısa süreli bir erteleme için kampusün doğusunda, birkaç blok ötedeki Fair Grounds adlı en sevdiğimiz kahveciye gidecektik. Stu çok yerdirdi ama asla kilo almazdı. Aslında büyüdüğünü düşünüyordum. Geçenlerde omuzlarının benimkilerden birazcık daha yüksek olduğunu fark etmiştim.

Her gün iki okul arasında mekik dokuyorduk; sabahları Cap'te, akşamüzerleri Bexley Lisesi'nde. Kapıda lise kimliğimi göstermek biraz havaalanında gümrükten geçmek gibiydi. Her okul günü böyle, ana dilimden başka iki dil gerektiren iki ayrı kültürle geçiyordu.

Lise dilinin adı Amant.nrım olabilirdi çünkü herkes bu kelimeyi günde yüz kere kullanıyordu. Ama ben bunu isim olarak bile dile getirmek istemiyordum çünkü bunun t.nrıya karşı büyük haksızlık olduğunu düşünüyordum. Sonuçta o cennette oturup araba anahtarını her kaybettiğinde ya da bilgisayarını çöktüğünde amanjosie demiyordu.

Kapa çeneni cümlesinin *teşekkürler*, *çekicinin aşırı popüler* ya da *seksi*, *kağanın eğlenceli* anlamına geldiği ve *süper* ile *iyinin* eş anlamlı olduğu tek dil Amant.nrım diliydi. Üniversitede Amant.nrım 2.0 kullanılıyordu; bazı ortak ve farklı kelimeler mevcuttu. Ben liseye giden bir kız ve üniversiteye giden bir kadındım. Yalnızca bulunduğum yere bağlı olarak aynı gün içinde olgunlaşıp küçülüyordum.

Dilleri incelemeyi seviyordum. Cap'te romantik dilleri ana dalım olarak seçmiştim bile ama mezun olunca bununla ne yapacağımı henüz bilmiyordum. İncelemek istediğim şeylerin ötesinde öyle çok hırslı olup olmadığımı bilmiyordum; hoşlanmadığım dersler konusunda, öğrenmek için değil sadece dersi geçecek kadarını yapmak konusunda biraz inat mı ediyorum, onu da bilmiyordum. Sadece beni meşgul edecek şeyler yapmak istediğimi biliyordum ve yabancı dillerin bulmacası ve bazen İngilizcenin karmaşıklığı bunu sağlıyordu. Amant.nrım ve Amant.nrım 2.0 gibi, ulusal ya da uluslararası sınırlarla tanımlananlardan çok daha fazla yabancı dil vardı.

Daha sonra, saat akşamüzeri üçü biraz geçtikten sonra Sophie'yi dolabının önünde buldum. Sanat Kulübü'nden birkaç arkadaşıyla sohbete dalmıştı ve ben de koşu antrenmanına gidiyordum, o

yüzden sadece, “Sonra ararım seni,” dedim. Ama o bileğimi yakalayıp arkadaşlarına, “Bir dakika, önemli bir şey var da,” dedi.

Bana dönünce, “Biraz ağız aradım,” dedi. “Bu işi ağırdan alıyorum. Üstü kapalı yürütmeye çalışıyorum yani.”

“Eh, üstü kapallılığı dolabımın üzerinde, ‘İmdat, çaresizce kavalye arıyorum’ yazan bir pankarta tercih ederim.”

“Gerçi sana harika bir pankart hazırlardım.”

“Eminim hazırlardın.”

Emmy Newall birden yanımda bitti ve “Geliyor musun?” diye sordu. Hiçbir yere yalnız gitmekten hoşlanmazdı. Asla.

Sophie benimle sonra buluşacağım vaat ederek arkadaşlarına döndü.

“Pekâlâ, bakın ne oldu,” dedi Jen koşup ben ve Emmy’yle spor salonuna kadar gelerek. “Bugün kimya dersinde... olanları duydunuz mu?”

“Stefan Kott mu?” dedi Emmy ve Jen, “Evet,” dedi ve ben de “Ne?” diye sordum.

Jen, “Stefan Kott,” deyip durdu ve biz de durunca heyecan verici bir vurgu için bir an duraksadı. “Saçını ateşe verdi.”

“Ne?” diye sordum. “İyi mi?”

“Gayet iyi,” dedi Jen. “Sadece ön kısmım yaktı ama...”

“Çok gür saçları var,” dedim endişeyle.

“Aynen. Zaten,” parmaklarını şıklattı, “böyle gidiverdi. Amant. nırım, çok da kötü koktu.”

“Ama iyi olduğundan eminsin?” diye sordum.

“Evet. Yani hemen söndürdü. Hiçbir yeri yanmadı. Ama, bilirsin, saç,” dedi ve üzgün bir ifade takındı. “Saçını düzelttirmesi gerek. Hem de derhal.”

“Amant.nrım, çok aptal,” dedi Emmy ve ben de kasıtlı olarak dik dik bakmak üzere ona döndüm. “Ne var?” dedi.

“Aptal değil. Sakarlık etmiş olabilir ama bu aptallıkla aynı şey değil.”

“Neyse işte. Kusura bakma,” dedi bana öfleyerek. “Haydi. Gidelim.”

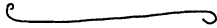
Jen'den ayrılıp soyunma odasına ilerledik ve ona, “Stefan aslında epey zeki,” dedim.

Emmy dudak parlatıcısına yapışan saç telini serçeparmağıyla kurtardı, kaşlarını çattı ve tekrar, “Neyse işte,” dedi. Birkaç saniye sonra ekledi: “Bir yerine bir şey olmadığına sevindim.”

“Evet,” dedim bunu söylediği için mutlu olarak. “Her zaman konsantre olmuyor,” diye kabul ettim.

Ayrıca *dingin bir sessizliğin değerini bilmiyor ve bunu sağduyulu bir şekilde uygulamıyor*, diye eklemek istedim ama yapmadım. Koridorlardaki *selam* verişlerimizin ötesindeki sessizliğimiz *dingin* değil, düpedüz garip kaçıyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Stu birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece bana yan yan bakarak abarttığımı kabul etmemi bekledi ki abarttığım doğrudur, ama o sabah yalnızca katıksız bir gerçeği dile getirmiştım.

“Zıplama çubuğu üzerinde bir kuş mu?” diye sordu nihayet.

“Evet. Bu sabah aklıma geldi. Geoff aynen buna benziyor.”

Salı sabahıydı ve Cap’in kampusünde yürüyorduk. Hava soğuk ve rüzgârlıydı ki bu Colombus’ta nisan başları için hiç fena sayılmazdı. Geçen yıl bu zamanlarda kar yağıyordu. Sol çorabımın dikiş yerini düzeltmek için Stu ile iki kere durmak zorunda kalmıştık; dikiş yeri kayınca deli oluyordum. Stu’nun çoraplarında dikiş yeri yoktu; dikişlere dayanamazdı, bu yüzden beni anlıyordu.

“Tarafsız bir rapor dinlediğimden pek emin değilim,” dedi.

“Her şeyden önce, hiç kimse bir şey hakkında yüzde yüz tarafsız bir rapor veremez. Bu imkânsız bir şey. Ama ben çoğunluğu için zihnimde Geoff’u, kendi Geoff *deneyimimden* ayırmayı başardım ve sonuç da onu bir zıplama çubuğu üzerindeki bir kuş olarak hatırlamam oldu.”

“Sana bir soru soracağım. Sence bir kimsenin, hoşlanmadığı birini çekici bulması mümkün mü?”

“Hoşlanmadığı mı?”

“Evet.”

“Buna hayır diyeceğim,” dedim.

“Ben de öyle tahmin etmiştim.”

“O zaman şuna cevap ver,” dedim. “İnsanın sevdiği birini gerçekte olduğundan daha çekici bulması mümkün mü?”

“Evet,” dedi hiç tereddüt etmeden.

“Eh, bu da Kate ve onun malum tarafa olan meylini açıklıyor.”

“Öyleyse bu Geoff denen adamın dış görünüşü harika olmak ile zıplama çubuğu üzerindeki kuş arasında bir yerlerde kalıyor,” dedi Stu.

“Muhtemelen. Bu durumda yoldan geçen kargo pantolonlu bir papağan oluyor.”

Stu, tıpkı Pat Teyze’nin bir şeyden şüphelendiği zaman yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı. “Nasıl oluyor da kargo pantolonlu bir papağan, harika ile zıplama çubuğu üzerinde kuşun ortalaması oluyor?”

“Papağanlar konuşabiliyor,” dedim ellerimi terazi gibi tutarak, “ve Geoff da konuşabiliyor.”

“Eşit yarımaların mantığını kavradığını sanmıyorum.”

“Çünkü henüz Geoff’la tanışmadın.”

“Tekrar size geldiğinde beni ara,” dedi Stu. “Özellikle de tüy döküyorsa.”

Bu, istediğimden fazla gülümsememe yol açtı ki bu da her zaman Stu’nun hoşuna gidiyordu. Sessiz bir tatminle çarpık bir ağızla sırtırdı.

Bu noktada yollarımız ayrılıyordu; benim için orta seviye İspanyolca II, Stu için de müzik teorisi dersi.

Zıplama çubuğunun Fransızcası *baton de pogo*'ydu. Bunu nereden bildiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama madem biliyordum, İspanyolcasını da öğrenmem gerektiğini düşündüm ve bunu dersin sonunda profesörüne soracaktım. Sormazsam ömür boyu içimi kemirecekti.

Yerel dili bilmek her zaman bir yere uyum sağlamanın ilk adımı olduğundan, dillerle aramın iyi olması bir avantajdı. Stu ve ben Cap'e ve liseye, başka herhangi birinden ne az ne de çok uyum sağlıyorduk. Dayak yiyip okul dolaplarına sıkıştırılan o sosyal açıdan sorunlu tiplerden olmamamızın da bunda katkısı vardı. Arkadaşlarımız vardı. Spor yapıyorduk. Derslere giderken evrak çantası taşıyıp takım elbise giymiyorduk ya da uçurtma ya da formaldehit içeren hobilerimiz yoktu. Annelerimiz saçlarımızı kâse gibi kesmiyordu. C tipi öğrencilere karşı kaba değildik. Ve hiç kimse –en azından bu lisede hiç kimse– zeki olduğumuz için bizden nefret etmiyordu. Emmy Newall'dan nefret eden birkaç kişiyi tanıyordum ama bunun sebebi bu yıl ileri seviye kimya dersine alınması değildi.

Hayır, Stu ile ben dilleri öğreniyor, gelenekleri kopyalıyor ve etrafımızdakilerle anlaşıyorduk. Ama bazen zor oluyordu. Yabancı kültürlerde yaşayıp sürekli olarak Amant.nrım dilini Josie diline ve tersine çevirmek yorucuydu. Bunun beni Stu'yu etkilediğinden daha fazla etkilediğini fark etmiştim. O annem gibiydi; hiçbir şey onu kolay kolay sarsamazdı. Ben bile.

Okulu seviyordum. Üniversiteyi seviyordum. Özellikle de bu iki yere de ait olduğumu gösteren iki kimliğimi seviyordum. Ama genellikle hiçbir şeyi tercüme etmek zorunda olmadan Josie dilini konuşabildiğim için evde, ablalarımda ya da Wagemaker’larda olmak rahatlatıcıydı.

Emmy Newall koşu kıyafetlerimi almamı bekliyordu. Topuklarını tekrar tekrar benim dolabımın yanındaki Danny Shiever’in dolabına vuruyordu ve Danny gelip ona biraz sinirle, “Ne?” deyince Emmy iç çekti. Bu Amant.nrım dilinde *Çekil* demekti.

Emmy istifini bozmadan diğer tarafıma geçti. Sırt çantamı aldım, dolabımı kapadım ve Sophie’nin fazla gülümsememeye çalışarak bana doğru salına salına geldiğini görünce durdum.

“Konuşabilir miyiz?” dedi bakışlarını temkinli bir şekilde Emmy’ye çevirerek.

“Olur,” dedim. Emmy yine iç çekip birkaç dolap ileri gitti.

“Haberlerim var. İyi haberler olduğunu düşünebilirsin. Bence öyle.”

“Bu haberler içinde belirli bir insan da var mı?” diye sordum.

“Ah, evet,” dedi Sophie, Emmy bir kez daha iç çekip saatine bakarken.

“Ona söyledin mi?” diye sordu Jen Auerbach yanımıza koşup bizi resmen bir üçlü düğüme çevirecek şekilde kollarımıza girerek. Sophie ellerimizi çözüp Jen’i uyardı: “Üstü kapalı. Üstü kapalı, lütfen.”

“Söylesene,” diye resmen yalvarırken –üstü kapalılık buraya kadarmış– Emmy bize yaklaşp, “Bir dakika, mesele Josie ve bir çocukla mı ilgili?” diye sordu. Jen’i karşısına aldı. “Ve nasıl oluyor da bunu sen biliyorsun ama ben bilmiyorum?”

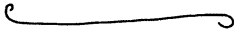
Jen sanki cevaba balıklama atlayacakmış gibi derin bir nefes aldı ama o daha konuşmadan dönüp yeni diken diken saç stili konusunda neşeyle ona takılan birkaç arkadaşıyla birlikte yanımdan geçen Stefan Kott'a başımla selam verdim.

“Selam, Josie,” dedi.

“Selam, Stefan.”

Dikkatimi yeniden arkadaşlarıma verdiğimde yüzlerindeki aşırı keyifli ifade –aptal arkadaşlarının durumu çözmesinin bu kadar uzun sürmesi karşısında kahkahalara boğulmak üzere olan surat ifadeleri– bana bilmem gereken her şeyi söylüyordu. Ben de onların coşkusunu taklit etmeye çalıştım ama tek düşünebildiğim... *ah*, oldu.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kate'e mesaj, 15.22

Stefan Kott benden hâlâ hoşlanıyor.

Kate'ten mesaj, 15.23

Senin de ondan hoşlandığını sanıyordum

Kate'e mesaj, 15.23

Benden uzun boyluyum diye hoşlanıyor. Benden sırf uzun boyluyum diye hoşlanan biriyle nasıl rahat bir şekilde çıkabilirim?

Kate'ten mesaj, 15.24

Tek sebebin bu olduğundan ŞÜPHELİYİM. Randevuya git ve öğren bakalım.

Kate'e mesaj, 15.24

Belki giderim.

Kate'ten mesaj, 15.25

Beni sonra ara. Daha çok konuşalım istiyorum. Şimdi çok meşgulüm.

Stefan Kott'la ilgili düşünceler –detaylı söyleyecek olursam Stefan Kott ve benim gelecekteki mezuniyet balosu ile öncesindeki yemekteki halimize dair düşünceler– bütün koşu antrenmanı boyunca zihnimi meşgul etti. Bir an düşüncelerim Stefan'ın saç stiline kaydı; beğenmişim. Bütün yüzünü, özellikle de şimdi kahverengiden çok altın rengi gibi görünen gözlerini aydınlatmış gibiydi. Facebook sayfasındaki *Hakkında* kısmına, *beyzbol oynamak, komik surat ifadeleri yapmak, yaşlı kadınların karşıdan karşıya geçmelerine yardım etmek ama bunların hiçbirini aynı anda yapmamak* yazabilecek –ve yazmış– birine yakışan bir saç stiliydi.

Koşmakla ilgili sevdiğim şeylerden biri sessizce derin düşüncelere dalmaktı.

Çiftlerin nasıl birlikte koşup sohbet ettiklerini bilmiyordum. Ya da bunu neden yaptıklarını.

Her zamankinden daha çok dalmış olmalıydım çünkü antrenmandan sonra Emmy kolumu tutup asıldı –hiç hazzetmediğim bir histi– ve “Josie, ne oluyor? Beni duymazdan mı geliyorsun? Dokuz kere falan seslendim,” dedi.

“Affedersin. Duymadım bile.”

“Ee?”

“Düşünüyordum sadece.”

“Stefan'ı mı?”

“Evet,” dedim.

“Kapa çeneni,” dedi beni telaşlandıracak şekilde ağzını açarak. Ben de –günün aptallık temasına uyarak– onunla sadece arkadaş

olduğumuzu anlattım ve çarşamba öğleden sonra Stefan'la çift olduğumuz bütün okula yayıldı ve cuma bana mezuniyet balosuna birlikte gitmeyi teklif ettiğinde ve ben de evet dediğimde de bunu tasdik ettik.

Stefan dolabımın önünde teklif etti.

"Ve sadece uzun olduğun için de değil," dedi. "Öyle söyleyerek pislik gibi davrandım. Ve aptal gibi."

"Sen pislik değilsin. Aptal da değilsin."

"Evet," dedi gülerken. "Emmy'ye bunu söylediğini duydum."

"Eh, doğru sonuçta."

"Yine de o mezuniyet toplantısı gecesi için özür dilerim. Seni rahatsız ettiğini biliyorum."

"Evet. Sanırım biraz rahatsız olduğumu söyleyebiliriz."

"Biraz," dedi bana gülümseyerek. "Öyleyse mezuniyet balosu?"

"Evet. Güzel olur," dedim.

"Öyle mi? Süper," dedi. "O zaman seni bu hafta sonu ararım belki. Belki bir şeyler yaparız."

"Olur," dedim ve kendimi bir kez daha koşu antrenmanında mutlu düşüncelere bıraktım; Emmy Newall dokuz kere seslendiyse de bir kez bile onu duymadım.

Sophie akşamüzeri okuldan sonra atölyede okulun gelecek ayki resim sergisi için yaptığı bir soyut yağlı boya üzerinde çalışıyordu. Koşu antrenmanından sonra bana belli bir tonda ruj bulmak için Thane's Eczanesi'ne kadar benimle birlikte yürüdü.

"Mezuniyet balosunun bu yıl mayısta olmasına çok seviniyorum," dedi. "Elbisemin üzerinde çirkin duracak bir ceket giymek zorunda kalmamak için havanın ılık olmasını istiyorum."

"Sophie, sen istesen de üzerinde bir şey çirkin durmaz."

“Ah, Josie, kapa çeneni,” dedi kısa bir an gülümseyerek. Sonra hedefine ulaştı ve elime Şeker Pembe adlı soluk pembe bir ruj koydu. “Elbisenin rengi ne olursa olsun bu harika olacak. Bana güven. Stefan beğenecek.”

Henüz elbisem yoktu ve bulmak için bir ayım vardı. Sophie kendininkini henüz bir kavalyesi bile yokken almıştı ki bu arada kavalyesi Adam Gibson’dı. Son sınıf öğrencisiydi. Adam’ı okuldaki herkesi nasıl tanırıyorsa, okulda herkes birbirini nasıl tanırıyorsa öyle tanıyordum. Her sınıfta sadece iki yüz kişi vardı, bu nedenle ilişkilerimizin dışında da hepimiz birbirimizi tanıyorduk.

Sophie bütün geceyi planlamış -ılık, ay ışığıyla aydınlanan bir akşam da dahil olmak üzere- ve eve olan uzun yürüyüşümüz sırasında bana bu planlarını anlatmıştı. Ben Stefan’la geçireceğim balo gecesini planladığımda hava durumu ya da ay ışığı görmüyordum. Yalnızca ayakkabılarıma takılıp düşerek yere çakılıp az kalsın Stefan’ı da düşürerek iki ayağımı, bir de el bileğimi kırdığımı görüyordum. Ama Stefan bir masanın üzerine düşüyordu ve masadaki mumlar da saçlarının kalanını tutuşturuyordu. Kendimizi iki alçıyla ve onun kel kafası sargıya alınmış olarak acil serviste buluyorduk. Yan sedyede hemşire onu muayene ederken çabucak Şeker Pembesi rujumu yeniliyordum ve sonra acil servisin 8 numaralı bölmesinde tekrar yalnız kaldığımızda Stefan rujumu fark ediyordu ve “Bu rengi çok beğendim,” diyordu, ben de, “Beğenebileceğini düşünmüştüm,” diyordum.

Bugüne kadarki randevu geçmişimde romantizm benim için böyle bir şey olurdu. Kesinlikle baloyu iple çekiyordum.

Wagemaker’lar bu akşam Geoff’la tanışmak ve mutlu -ıyy- çifti tebrik etmek için yemeğe geleceklerdi.

Gelmelerinden hemen önce annem beni, “Bu akşam konuşmadan önce sözlerini değerlendir, tatlım. Sonra da ilk değerlendirmeni tekrar değerlendir,” diyerek uyardı.

Uyarının kısa ve öz oluşu hoşuma gitmişti ve sonra aynı sebepten içten içe sinirlenmiştim.

Wagemaker ve Sheridan’lar aynı çatı altındayken gece neşeli bir coşku ve sıklıkla yüksek sesli sohbetlerle akıp giderek Geoffrey Stephen Brill’in baştaki tanışma sorularının ötesine geçmesine pek imkân vermedi. Sohbetler arasındaki kısa boşluklara girmek için ne yeterince yüksek sesli konuşuyordu ne buna elverişli bir dağarcığa sahipti ve annemle babam hariç hepimizin yaptığı gibi paldır küldür sohbetlerin ortasına atılıverecek cesareti de yoktu ki bu beni şaşırttı.

Onun yerine Kate’e yakın durup etrafındaki uğultuya karşı pasif bir gülümseme takınarak ara sıra sanki kendisinin kartondan kesilmiş bir versiyonu gibi görünüyordu.

Bu akşam herkes kendi servisini kendi yapıyordu; çeşitli damak zevklerimize uyacak ve neredeyse Stu’nun dipsiz karnını doyuracak kadar çok seçenekle dışarıdan Çin yemeği söylemiştik. Gecenin üçte birine geldiğimizde kendimi mutfaktaki açık büfe masasının başında Stu ve Sophie’ye, “Ee?” diye sorarken buldum.

Stu omuz silkti ve tabağını masa süsü hariç her şeyle doldurmaya başladı.

“Hoş bir tipe benziyor,” dedi Sophie. “Ve Kate’in çok âşık olduğu belli. Yüzünden okunuyor.”

“Ne?” Stu’ya döndüm. “Duydun mu?”

“İki adım ötede durduğumun ve sağır olmadığımın farkındasın herhalde,” diye yanıtladı.

“Buna katılıyor musun?” diye sordum.

“Başka bir erkeğin görüntüsüne dair hiçbir fikrim yok, çünkü o başka bir erkek,” dedi omuz silkerek. “Ama genel olarak, beklediğim kadar kötü değil.”

“Eh, bu gece pek konuşmuyor,” dedim ve Sophie neşeli bir “Merhaba” ile mutfağa arkamdan birinin girdiğini belli etti. Gelenler Kate ile yapışık nişanlısı çıktı.

“Ee, Geoff,” dedi Stu, yapmacık olduğunu fark edip bundan hiç hazzetmediğim neşeli bir ses tonuyla. “Josie bana çok şey hakkında çok şey bildiğini söyledi.”

Ah, olamaz.

“Ne hoş,” dedi bana doğru selam verir gibi.

“Kuşlar hakkında bilgin var mı?” diye sordu Stu.

“Kuşlar mı?”

“Evet. Özel olarak da papağanlar,” dedi Stu. “Josie bana bu hafta papağanları ne kadar ilginç bulduğundan bahsediyordu.”

“Eh, papağanlar gerçekten ilginç,” diye onayladı Geoff. Bana baktı. “Papağanlardan ziyade çiğdeci denen kuş hakkında bilgim var ki sen onu sığırcık diye biliyor olabilirsin ama aslında çiğdeci iki düzineden fazla türün bulunduğu sığırcıkgiller familyasından.”

Geoff anlatmaya devam ederken Stu ağzına kocaman bir etli börek attı ve bana şeytani bir mutlulukla sırtıp salondaki eğlenceye döndü. Bu sırada Sophie ile Kate, Kate’in yüzüğü üzerine cilveli cilveli konuşurlarken ben sığırcıkgillerle ilgili bir şeyler dinliyor ve can sıkıntımın arasında gözlerimi kırpmayı hatırlayıp hatırlamadığımı merak ediyordum.

Arkasında hâlâ ona yapışık duran ve daha canlı bir şekilde sırtan bir Geoff’la Kate, “Gelecek cumartesi için plan yapma,” dedi bana arka kapıda. Wagemaker’lar yirmi dakika önce evlerine

gitmişlerdi ve annem de beni onlarla gitmeye çalışırken yakalayıp kolumdan çekmişti.

“Seni alışverişe götüreceğim,” dedi Kate. “Mezuniyet elbiseni alacağız. Sonra da geceyi birlikte geçirmemizi planlıyorum.”

“Sadece ikimiz mi?” diye sordum.

“Sadece ikimiz,” dedi ve omzunun üzerinden Geoff’a bakıp, “Senin için sakıncası yok, değil mi?” diye ekledi.

“Hiç sakıncası yok. Benim de kız kardeşim olsa ben de aynısını yapardım.”

“Ahh. Bir kız kardeşin olacak. Hatta iki kız kardeşin...”

“Tamamdır. Gelecek cumartesi. Sadece ikimiz,” dedim ve birbirimizi yanaklarımızdan öptükten sonra kapıyı kapayıp kendimi, *Sığırcık familyasındaki diğer kuşların aksine çiğdecinin gagası turuncu değil, sarıdır*, diye düşünürken buldum. İrkilerek Geoff’un dilinden kurtulmak için başımı salladım. Gözkapaklarımı felç etmesinden korkuyordum.

Stefan hafta sonu aramadı ama bana düzinelerce mesaj attı. Mümkün olduğunca çabuk yanıtladım. Bir mesajında bana, “Mesajlarda bile noktalama işareti kullanıyorsun... süper,” dedi.

Pazar akşamüzeri Bayan Easterday’in evindeyken ondan üç mesaj aldım ama Bayan Easterday’in sohbetini hemen herkesin mesajlarına tercih ederek kibarca görmezden geldim. Kabul ediyorum: Yaşlı kadınların dilini konuşmayı seviyordum. Josie diline şaşırtıcı şekilde yakındı ve bu yüzden de konuşması kolaydı.

Easterday’ler evlerini anne babam yan komşuları olmadan on altı yıl önce almışlardı. Buraya haftada en az iki kez geliyordum. Merhaba demek için uğrayıp, biraz vakit geçirip, iskambil oynayıp sohbet ediyordum. Ve Bayan Easterday, evinde tatlı bir şeyler

yoksa birlikte bir şeyler pişirirken bana 1940'larda büyümeye dair çok iyi derlenmiş hikâyeler anlatıyordu ve ben de ona Cap ya da lisedeki derslerden ve Amant.nrım ile Amant.nrım 2.0 arasındaki farklılıklardan bahsediyordum.

Yirmi yıldan uzun bir süre Bayan Easterday dördüncü sınıf öğretmenliği yapmış ve öğrencilerinin *evet* yerine *hı hı* demelerine izin vermeyi reddetmişti.

Bay Easterday ben doğmadan üç yıl önce ölmüştü. Bayan Easterday ne zaman onunla ilgili bir hikâyenin sonuna gelse gözleri dalgın dalgın bakar ve dudağına küçük bir gülümseme yayılırdı. Sessiz kalırsam bu ifadesini bir dakika kadar sürdürürdü ve ben de o anlarda çok sessiz olmayı başarırdım.

Bayan Easterday cuma akşamı yemekten önceki kokteyl saatinde bize katılarak –yabanmersini suyu içmişti– Geoff'la tanışmış ve Kate'e düğününü kaçırmayacağına dair söz vermişti ki bu arada düğün tarihi 8 Kasım, Cumartesi olarak ayarlanmıştı. Zamanla yarışıyordum adeta.

Ona bugün Geoff hakkında ne düşündüğünü sorduğumda bana, “Kate çok ama çok mutlu olduğu için mutluyum sanırım,” dedi.

“Hı hı,” diyerek onayladım ki bu Bayan Easterday'in kaşlarını çatmasına sebep oldu. “Evet,” diye düzelttim kızarıp sırtarak. *Hı hı*, Amant.nrım ve Amant.nrım 2.0 diline ait olan ve bazen farkına varmadan kullandığım bir kelimeydi. Evet ise bir sürü dilde yer alıyordu; Öğretmen, Büyükanne, İş Görüşmesi, Evlilik Teklifi. Eminim Kate, Sığırcık Beyefendi ona evlenme teklif ettiğine *hı hı* dememişti.

Pek Kate'in Geoff'la olan ilişkisi üzerinde durmak istemiyordum; özellikle de son zamanlarda ikisini bir arada düşünmenin

bende yarattığı garip his nedeniyle. Sanki taşları yeni döşenmiş bir yolda arabayla yolculuk ediyormuşum da birden yolda beklenmedik bir tümseğe denk gelerek midem gereğinden biraz fazla hopluyormuş gibi bir his.

Sığırcıklar, zıplama çubuğu, ergen, entelektüel, *Ren-vah*, göğüs okşama, keneler ve fesleğenden sonra, Geoff'un Kate'le Evlenmemesi İçin Dokuz No'lu Sebep: Sadece düşüncesi bile bulantı yaratıyor.

Fırından bir tepsi çikolatalı fıstık ezmeli kurabiye çıkarırken Bayan Easterday'e, "Galiba yeni bir erkek arkadaşım var," dedim. "Yani onunla mezuniyet balosuna gidiyorum."

"Ne hoş. Bu çocuktan hoşlanıyor musun?"

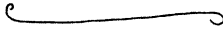
"Hoşlanıyorum."

"Seni mutlu ediyor mu?"

"Ediyor."

"Bak sen şu işe," dedi ve yine o yoldaki tümseği hissettim. Bayan Easterday bana hafifçe sırtarak baktı, ben de konuyu gerçekten de kusursuz görünen kurabiyelere çevirdim. Bu kurabiyeleri seviyordum. Bayan Easterday muhtemelen bunu yüzümden okuyabiliyordu.

DOKUZUNCU BÖLÜM

“Ee,” dedi Stu abartılı bir etki yaratmak için duraksayarak ki gözümün ucuyla bu duraksamaya şakacı bir gülümseme kattığını yakaladım. “Sen ve Stefan Kott, ha?”

“Sen ve Sarah Selman, ha?”

Omuz silkti. Pazar akşamıydı. Akşam yemeğimi Wagemaker’larda yemiştim ve Stu ile yatağında uzanmış tavanına bakıyorduk.

“Ondan ayrılacaksın,” dedim.

“Hayır,” dedi hiç inandırıcı olmayan bir şekilde.

“Mezuniyet balosundan sonra ayrılacaksın, değil mi?”

Yine omuz silkti.

“Yürümüyor işte,” dedi.

“Bak sen şu işe. Haklı çıkmaya *bayılıyorum* gerçekten.”

“Haklı değilsin,” dedi ve Sophie odaya girip çabucak tavanı inceleyerek, “Ne yapıyorsunuz siz öyle?” diye sordu.

“Stu’nun sevişip terk eden biri olduğunu söylerken neden haklı olduğumu konuşuyoruz,” dedim.

“Haklı değilsin,” dedi Stu ve Sophie yatakta erkek kardeşinin diğer yanına uzandı.

“Çok haklısın,” dedi Sophie.

“Sarah’dan ayrılıyor,” dedim.

“Biliyordum,” dedi Sophie. “Sarah biliyor mu?”

“Henüz değil,” dedim.

“Mezuniyet balosundan önce mi sonra mı?” diye sordu Sophie.

“Sonra,” dedim.

Stu, “Bunun ortasına nasıl düştüm ben?” deyip başını Sophie’ye çevirdi. “Ve seni kim davet etti?”

Sophie, “Sus lütfen,” dedi. “Konu hakkındaki tartışmamız bitmedi.”

Stu, “İyi, peki, bitince gelip beni bulun,” diyerek yataktan kalkıp odadan çıktı.

Sophie ve ben birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra Sophie, “Bu çok eğlenceli. Daha sık böyle sohbet etmeliyiz,” dedi.

“Stu’nun odadan kaçmasına sebep olduk.”

“Evet, farkındayım,” dedi. “Eğlenceli olan o zaten.”

Bu hafta her gün okuldan sonra Stefan yüzünde gülme sınırında bir sırıtişla dolabımın önünde beni bekliyordu. Sonra birlikte benim koşu, onun beyzbol antrenmanına yürüyorduk.

Pazartesi, hafta sonu ve Bayan Easterday hakkında konuştuk.

Salı, Cap ve onun seneye katılacağı erken üniversite hakkında konuştuk.

Çarşamba, Emmy Newall’ın o akşamüzeri son sınıfların kalabalık koridorunda Nick Adriani’den bağıra çağıra ayrılması hakkında konuştuk ve perşembe de bunu konuşmaya devam ettik çünkü dördümüz Emmy’yi sakinleştirmek ya da susturmakta başarısız olmuştuk ve kullandığı kamyon şoförü sıfatları iki gün uzaklaştırma almasına sebep olmuştu.

Cuma sabahı Cap'e doğru yürürken Stu'ya, "Tatlı bir çocuk ve ondan hoşlanıyorum ama harika sohbetler ettiğimiz söylenemez. Sadece okuldan bahsediyoruz," dedim.

"Daha uzun süre sohbet etmeyi denediniz mi?"

"Mezunlar toplantısından beri mi diyorsun?"

"Onu denemekten sayıyor musun?"

"Onu utanç verici bir felaket sayıyorum."

"Eh, muhtemelen o da öyle sayıyordur. Sana sadece uzun olduğun için çıkma teklif ettiğini söyleyen o."

"Evet, özür diledi ve ben de bütün gece gevezelik ettiğim için özür diledim. Ama sanırım şimdi birbirimizden ne kadar hoşlandığımızı öğrenme aşamasına geldik, bu yüzden de özelliklerimizi -boy ve gevezeliğin ötesinde özellikleri- ortaya koymamız gerekiyor ve bu da bir sürü nahoş olasılık yaratıyor." Bu olasılıkları dört parmağımla Stu'ya saydım ve suratındaki abartılı eğlenme ifadesini görmezden geldim. "Ya ondan, onun benden hoşlandığından fazla hoşlanıyorsam? Ya o benden, benim ondan hoşlandığımdan fazla hoşlanıyorsa? Ya ikimiz de birbirimizden o kadar da hoşlanmıyorsak? Ya mezunlar toplantısının tekrarını yaşarsak?"

"Ya sen konuşurken beyni patlayıverirse?"

Başparmağımı suratına doğru kaldırdım.

"Josie, çok fazla düşünüyorsun," dedi hafif bir kahkahayla. "Ayrıca çok fazla konuşuyorsun."

"Pekâlâ, bu hiç yardımcı olmuyor."

"Olmuyor," dedi; bu kez sesi biraz daha ciddiydi. "Biliyorum." Sonra omuz silkti. "İlişkiler alengirli oluyor. Aynı dili konuşmanız gerek. Ya da birbirinizin dilini öğrenmeniz gerek ama bu da her zaman yürümüyor."

“Seviş ve terk etçi tiplerden olmanın sebebi bu mu yani?” diye sordum içtenlikle.

“Aslında öyle değilim.”

“Öylesin.”

“Değilim,” dedi başını sallayıp kendinden emin bir şekilde uzağa bakarak.

“İnkâr sorununla ilgili gelip babama bir görünmelisin,” dedim ve birkaç blok daha bu konuyu tartıştık.

15.05'te Stefan bir omzuyla dolabıma dayanmış beni bekleyerek gülümsememe sebep oldu.

“Bu sabah dersler nasıldı?” diye sordu. “İspanyolca II ile Yaşlanma ve Toplum Sosyolojisi, değil mi?”

“Doğru,” dedim. “Ve ilginçti. Dersler ilginçti. Sana bir şey soracağım.”

“Sor.”

Stu bu sabah dillerden bahsettiğinden beri bunu düşünüyordum, bu yüzden nefes aldım ve konuya girdim. “Otobüste her gün hamile bir kadına yer versen ama sonra kadının onunla evlenmesi için erkek arkadaşını sahte hamileliğiyle kandırdığını öğrensen, yine de ona yerini verir misin? Ve bunu erkek arkadaşına söyler misin?”

Stefan bir iki saniye kadar bana baktı, dudakları o zahmetsiz gülümsemesi ile yuvarlak bir açıklık arasında donup kalmıştı ve gözlerini kırıştırıyordu. Ben de kendimi sadece beyzbol hakkında bir şeyler sorsam daha mı iyi olurdu, diye merak ederek donup kalmış halde buldum. Ama sonra yüzüne sırtışı yerleşti ve ben de nefesimi verdim. Ve Stefan, “Süper soru. Tamam, şimdi bir daha sor,” dedi.

Sordum. Soruyu tekrarladı. Emmy arkamızdan gelip ikimize de kısaca merhaba dedikten sonra beni aceleyle koşu antrenmanına sürükledi ve Stefan'la birbirimize *görüştürüz* dedik.

“O kadar tatlısınız ki mide bulandırıyorsunuz,” dedi Emmy.

“Sen de bu saçlarla mide bulandırıyorsun,” dedim birkaç tel saçı yapışık pembe dudaklarından çekerek.

Akşam Stefan beni evden arayıp son derece mantıklı cevabını verdi. Yerini vermeye devam eder ama erkek arkadaşla karşılaşacak olursa ona bildiklerini anlatırmış.

“Yalan karşısında öyle sessiz kalamazsın,” dedi.

“Emmy ile Nick’inkinden daha rahatsız edici bir sahneye sebep olacak olsa bile mi?”

“Aynen öyle. Ne derler bilirsin, ben sadece elçiyim. Sen ne yapardın?”

“Derhal bir şeyler söyledim ve kadını sonsuza dek ayakta bırakırdım.”

“Süpermiş.”

“Ve her ne kadar sadece elçi olsam da zeval bulmaya hazır olurdum.”

“Hah, bu işte! Elçiye zeval olmaz derler,” dedi.

“Kimse kötü haber almak istemez,” dedim.

“Evet, ama bazen kötü haber duymak zorunda kalıyorsun, değil mi? Hem bence çoğu insan zamanla durumu anlıyor, o yüzden süper. Anlamayanlara gelince, canları cehenneme.”

“Öyle herhalde,” dedim biraz düşünerek.

“Baksana, yarın kahvaltıya gitmek ister misin?” Bexley’nin hemen dışındaki popüler bir restoranın ismini verdi.

“Gidemem,” dedim.

“Pazar?”

“Pazar da gelemem,” dedim ve daha açıklayamadan, “Süper. Belki başka bir zaman gideriz,” dedi.

Keşfettiğim üzere, *süper* kelimesi Stefan dilinde pek çok farklı anlama geliyordu; sanırım bu dili öğrenmek hoşuma gidiyordu. Ama bütün dillerde olduğu gibi akıcılık zaman istiyordu.

Cumartesi sabahları, Bexley’nin yirmi kilometre kadar dışında, tamamı kırmızı tuğladan muntazam evlerden oluşan New Albany’deki muntazam bir malikâne olan Sutton Adliyesi Destekli Yaşam Merkezi’nde gönüllü olarak görev alıyordum. Okullar, kiliseler, sinagoglar ve hatta alışveriş merkezleri, kırmızı tuğla ahengiyle hiç de monoton olmayan, şaşırtıcı bir güzelliğe sahip George dönemi mimarisiyle, hafif çarpıtılmış bir mimari dönem bina denizi oluşturuyordu.

Arabayı babam kullanıyordu. Ben okur yazarlığım, sohbetim ve Bayan Easterday sayesinde öğrendiğim kabaca on üç iskambil oyunu bilgimle gönüllülük yaparken babam da orada terapi becerilerini hizmete sunuyordu. Babam yolda kusursuz bariton sesiyle radyoya eşlik ederek şarkı söylüyordu. Zor bir seans geçirdiyse dönüş yolunda sessiz olurdu. Son zamanlarda bana, dönüş yolunda arabayı ben kullanırken o rahat rahat düşüncelere dalabileceği için nihayet bu yaz geçici sürücü belgemi almamın ne kadar rahatlatıcı olacağını söylüyordu.

Babam tıpkı benim koştüğüm gibi araba kullanıyordu.

Gönüllü olarak her cumartesi Sutton Adliyesi’ne gelmeye başlayalı bir yıldan fazla olmuştu; buraya ilk kez Bayan Easterday’in, kalça protezi ameliyatından sonra kısa süre için orada yaşayan kız kardeşini ziyarete gelmiştim. Schmader kardeşler –kızlık

soyadları–, Bayan Easterday’ın sıklıkla çalışkan, uzun ömürlü, iyi Alman soyundan geldiklerini söylediği metanetli kadınlardı.

“Kocalarımız bizimle evlenmeden önce sağlıklı bebekler doğuracağımızı biliyorlardı,” demişti bir keresinde. “Artık kimse bunu düşünmüyor ama düşünmeliler.”

Hafta sonları dışarıda kahvaltı etmem imkânsızdı. Cumartesileri Sutton Adliyesi, pazarları kilise ve gençlik kulübü. Bunlar arasında koşu takımı toplantıları, ödevler, Bayan Easterday’le kurabiye pişirme gibi şeyler çıkınca ve zamanımın bir kısmını da Kate ile Maggie için ayırınca hafta sonları fazla boş vaktim olmuyordu.

Stefan cumartesi akşamüzeri arayıp beni evinde bir pizza ve DVD gecesine davet etti ki bence DVD, film izlememize yarayan cihaz olduğu için buna sadece film denmesi gerekiyordu. Ama ben azınlıkta kalıyordum, bu yüzden film kelimesini DVD’ye çevirdim ama bu yine de beni içten içe rahatsız etti.

Kate’le plan yaptığımı açıkladım ve o da bunu *süper* olarak nitelendirdi.

Gelecek hafta sonu Stefan Indiana’daki büyükanne ve büyükbabasını ziyarete gidecekti. Benim de ondan sonraki cumartesi uzak bir yerde koşu takımı toplantım vardı. Takvimlerimizi karşılaştırdık ve dört hafta sonraki mezuniyet balosuna kadar uyuşmadıklarını tespit ettik.

“Süper,” dedi, sesi pes etmiş gibi gelerek. “En azından okulda görebiliyorum seni.”

Telefonu kapadıktan sonra, *En azından okulda görebiliyorum seni*, cümlesini düşündüm. Kate’e gitmek üzere çantamı toplarken bu kelimeleri düşündüm. Kate beni meşhur Easton şehir merkezindeki Nordstrom’a götürürken bu kelimeleri düşündüm. Ve

Kate'in Alışveriş Komandosu Stiliyle seçtiği yedi elbiseden ilk üçünü denerken bu kelimeleri düşündüm.

Onun bu Alışveriş Komandosu Stili'ne bayılıyordum. Hayali alışveriş gözlüğünü takıyor, satış elemanlarından gelen bütün yardımları reddediyor ve azim, hız, kararlılıkla hareket ederek dakikalar içinde hedefe ya da hedeflere ulaşıyordu. Dakikalar içinde. Ben her ne kadar buna uyum sağlasam da alışverişleri saatler sürüp hiçbir şey almadan sonuçlanan ve bu gezintiyi başarılı sayan Sophie, Jen Auerbach ya da alışverişe çıktığım diğer arkadaşlarıma hiç benzemiyordu.

Birlikte alışverişe çıkmaktan hoşlandığım tek insan Kate'ti.

Bir de, *En azından okulda görebiliyorum seni*'yi ve yarattığı hoş duyguyu düşünmeyi bırakmamın tek sebebi de dört numaralı elbisenin etiketinin, en alttaki kaburgamın üzerindeki eti parçalamaya çalışmasıydı.

Soyunma kabininden, "Bu olmadı," diye seslendim Kate'e.

"Görmem lazım."

"Hayır, değil."

"Josie, bakayım şuna," diyerek kapıyı açıp içeri baktı. "Tamam, bu mükemmel olmuş. Titizlenmeyi bırak."

"Titizlenmiyorum ben," dedim tehlikeli kumaşı yan tarafımdan çekiştirerek. "Giyemem ben bunu."

"Hayır. Aradığımız elbise bu. Söylüyorum sana, o elbise bu."

"O zaman bütün gece böyle durmam gerekir," dedim.

"Ne? Etiket yüzünden mi?" Beni çok iyi tanıyordu. "Bir terzi onu sökebilir."

"Hayır."

"Evet. Sökebilir."

“Hayır. Sökemez çünkü ya minicik bir parçasını görmeyip bırakırsa? Etiketini sökeyim derken dikişten kocaman bir yumru oluşturursa? Ya da...”

Kate, “Tamam. Dur,” dedi ve iç çekti. “Anladım. Diğerlerine bakayım.”

Nihayet koyu mavi, ince askılı, bele oturan ve kalça kısmında büyük, damla şeklinde bir broşu olan uzun, saten bir elbise seçti.

“Sanki kalçan varmış gibi gösteriyor,” dedi.

“Eh, o zaman şuraya ve şuraya da broş takmam lazım,” dedim var olmayan göğüslerimi tutarak.

“Josie, üzerine harika oturdu. Hiçbir şeye ihtiyacın yok ama bu bana bir şey hatırlattı,” dedikten sonra telefonunu çıkarıp not yazmaya başladı.

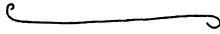
“Ne hatırlattı?”

“Bu bana,” dedi, telefonunu tekrar çantasına atarak, “sana düğünden önce straplez sutyen almam gerektiğini hatırlattı.”

“Straplez sutyenim var benim. Durmuyor.”

“Destekli bir tane alman lazım ve duranını bulacağız. Seçtiğim nedime elbisesi için ihtiyacın olacak.” Ve elbiseleri ve onları nasıl bulduğunu anlatırken Nordstrom’un otoparkından onun evine döndük. En azından ben öyle sanıyordum. Dinlemeyi bırakmıştım ve sadece, *En azından okulda görebiliyorum seni*’yi düşünüyordum.

ONUNCU BÖLÜM

Kate'in Alman Mahallesi'ndeki apartman dairesinin önündeki basamaklarda, parıldayan bir ışık altında, sırt çantam kucağımda oturuyordum. Burası şehrin çoğunlukla kırmızı tuğla binalar ve genç avukatlarla dolu, tarihi ama moda olan bir bölgesiydi. Alman Mahallesi, Columbus'la bitişikti fakat aralarında konum yakınlığı dışında hiçbir ortak nokta yoktu. Nisanın ılık başlangıcı sayesinde bu gece havada elma ağacı çiçeklerinin kokusu vardı. Lambanın etrafında uçuşan gece kelebeklerinin sesleri dışında sessizdi de.

Yukarı bakarak, *Işığa göçüm*, diye düşündüm kendi kendime. Ne kadar az ve öz bir anlatım. Böceklerin ışığa yönelmelerini tanımlayan iki kelime. Bazı böceklerin. Hamamböcekleri ışıktan kaçıyorlardı ki buna ışıktan göçüm deniyordu ve bunları düşünürken Geoff'a ve onun Gezici Kene Şovu'na benzediğimi fark ettim ama sekizinci sınıf biyoloji dersinin böcekbilimi konusunu hatırlamak benim suçum değildi. Hem bir yemek davetinde de değildim. Artık.

Kate onu aradıktan on beş dakika sonra annem geldi. Arabaya bindim, çantamı yere bıraktım, kapıyı kapadım ve annemin gör-

mezden gelinemez bakışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Araba hareket etmedi. Annemin benden daha uzun süre bekleyeceğini biliyordum ama yine de onu biraz zorlamam gerekiyordu.

Yeterince bekledikten bir saniye sonra, “Yanlışlıkla oldu,” dedim.

“Senin versiyonunu dinlemek isterim.”

“Benim versiyonum gerçek olan. Sana bir *versiyon* sunan Kate; Geoffrey Stephen Brill’le olan alakası nedeniyle tamamen taraflı. Bence Kate’in gerçeklik algısını bozuyor o adam. Babam ve sen bundan endişe etmeniz iyi olur.”

“Bekliyorum.”

“Şöyle oldu.”

Kate, yumuşak bordo tonları ile beyaz ağırlıklı ve masa, tezgâhlar, şöminenin üzerindeki bir sürü mumla dekore edilmiş dairesine girer girmez, “Mezuniyet balosu için saç ve makyajını ben yapmak istiyorum,” dedi.

Daha sırt çantamı yere koymamış, elbisemi asmamıştım.

“Tamam,” dedim.

“Haydi şimdi bir deneme yapalım. Ah, bir de ödünç alabileceğin, elbisene tam uyacak bir kolyem var ve” kulaklarımı incelemek için yaklaşıp şakacıktan hayal kırıklığıyla iç çekti, “eh, elbisene tam uyacak küpelerim de var diyecektim ama...” Omuz silkti. “Düğünden önce kulaklarını deldir yeter.”

Kahvaltı masasının önünden bir tabure çekti ve ben de peşinden banyoya gittim. Bunu hep yaparız; Kate saçıyla oynarken rahat oturabilmem için bir tabureyi alıp oradan oraya koyarız.

“Kulaklarımı deldirmemi mi istiyorsun?” diye sordum banyoya giderken.

“Sen hariç herkesin kulak memesi delik. Düğün fotoğrafları için her şeyin uyumlu olmasını istiyorum ve tam olarak hangi küpeleri takman gerektiğini de biliyorum.”

“Kulaklarımı deldirmiyorum,” dedim otururken.

“Neden?”

“Kulak deldirme sonucunda enfeksiyon kapmanın ne kadar yaygın bir şey olduğundan haberin var mı senin? Bakteri enfeksiyonları, apseler, alerjik reaksiyonlar,” dedim parmaklarımı kaldırarak. “Bunlardan bazıları şekil bozulmasına da yol açıyor. Sarı irinle beraber. *Sarı irin*. Fotoğraflarında bu nasıl görünür sence?”

“Josie, şekil bozukluğu olmayacak ya da iltihaplı bir enfeksiyon falan kapmayacaksın. Anneme yaptır. Kulakların bir ay boyunca steril kalır.”

Atkuyruğumu tutan siyah tokayı çekip çıkardı.

“Belki.

“Haydi ama. Lütfen. Benim için?” dedi aynadan bakarak ve ben de yansımasının yalvarışına karşı koymakta zorlandığım için başımı sallayarak yanıtladım. “Süpersin.”

Kate bütün dünyada saçıma dokunmasına izin verdiğim tek insandı çünkü o bunu, bana fazla dokunarak, kafamı gıdıklayarak, kafamı sertçe tırmalayarak ya da en kötüsü, saçımı doğal yönünün tersine çekerek beni delirtmeden yapabilen tek insandı.

Ayrıca saçımı sadece atkuyruğu yaptığımı biliyor ve uygun bulduğum en az yedi farklı atkuyruğu modeli yapabiliyordu.

Kate işe koyuldu ve çoğunlukla düğününden, biz nedimelerin nasıl profesyonel saç ve makyaj yaptıracağımızdan bahsetti ve şeker pembe ruj önerimi ve erkeklerin bunu ne kadar beğenecekleri konusundaki yorumumu duymazdan geldi. Kate hepimizin saç ve makyajlarını yapabilecek yeteneğe sahipti ama düğün gününde

bir Nevrotik Deli olmayı planlıyordu. Bunu *stresliyim* diye ifade ediyordu. Ben Kate'in stresli halini biliyordum. Aynı şeydi.

Konuyu üç kere değiştirdim ya da değiştirmeye çalıştım. Hiçbir şey işe yaramadı. Ona, "Her gün otobüste yerini hamile bir kadına versen..." diye sormak istedim ama sormadım.

Katlanabileceğim kadar göz farı sürerken -katlanamadığım şey o sünger far aplikatörünün gözkapaklarımdaki hissiydi-, lens kullanmayı düşünmemi, gözlüksüz çok daha güzel olacağımı söyledi ve sonra da bu korkunç hakareti, "Ama herkes öyle oluyor," diyerek kıvırmaya çalıştı.

"Sorun değil," dedim. Maggie gibi görünmediğimi biliyordum. Ya da Kate. Ama lens takmayı kabul etmedim. Gözlüğümü seviyordum ve o olmadan kendimi eksik hissetme eğilimindeydim.

Sonra işini bitirdi, ben de güzel olduğunu söyledim ve yüzümü yıkadım. Kate de saçlarımı her zamanki sıkı ve düzgün atkuyruğuna çevirdi.

Tam tabureyi yerine koymuştum ki Kate bana bir sürprizi olduğunu söyledi; omuzlarını kaldırıp beklentiyle gülümsemesine sebep olacak bir sürpriz.

"Neymiş?" diye sordum.

"Yemek yapacağız. Spagetti."

"Tamam."

"Annemin sosuyla değil de yeni, değişik, özel bir sosla."

"Ee, sürpriz bu mu?" dedim sahte bir neşeyle.

"Hayır, sürpriz bu değil," derken kapı zili çaldı. "Sürpriz bu."

Âdeta parmak uçlarında koşarak kapıya gitti ve ben tam yüzündeki sevgi dolu ifadenin kaynağını kavramaya çalışırken Geoffrey Stephen Brill içeri girdi ve öpüştüler. Kate çekilip Geoff'un elinden kurtuldu. Yine de Geoff neşeyle bana merhaba

deyip göz kırpınca dudaklarımın kıvrıldığını hissettim ama sadece yüzümü ekşitmekle kalmayı başardım.

“Burada kalmıyorsun, değil mi?” diye sordum.

Kate, “Josie,” diyerek gergince güldü.

“Müstakbel enişteni böyle mi karşılıyorsun?” dedi Geoff.

“Onunla tanışınca sana haber veririm,” dedim.

Kate tekrar, “Josie,” diye güldü.

“Hazırcevapsın. Bu özelliğini beğeniyorum. Ama bu tür şeyleri çok fazla söylersen ciddiye almaya başlayabilirim,” dedi Geoff.

“Eh, biz ergenler nasılızdır bilirsin,” dedim o yanımdan geçip mutfağa girerken; bana da Kate’e dik dik bakmam için apaçık bir alan bırakmıştı.

“İkinize de yemek pişirme dersi vermek üzere buraya davet edildim,” dedi.

“O zaman eminim davetiyeyi gönderen kişi,” dik dik baktım, “günü karıştırmıştır, çünkü bu akşam sadece Kate ve ben olacaktık.”

“Josie,” dedi Kate bana yaklaşıp ellerimi tutarak. “Biliyorum. Ama bunun hoşuna gidebileceğini düşündüm.”

Benim yerime cevap vermeleri için kaşlarımı kaldırdım.

“Peki, hoşuna gideceğini umuyordum,” dedi.

“Sen delirdin ki bu aslında iyi bir şey. Yasal olarak evlilik kararı alacak akli dengeye sahip değilsin.”

“Josie, lütfen, lütfen. Önceden söyleseydim kalmazdın, biliyorum.”

“Böylece tuzak kurmayı tercih ettin. İyi düşünmüşsün, Kate.”

“Geoff hakkında ne düşündüğünü biliyorum,” diye fısıldadı.

“Ona bir şans *verebilirdim*. Tam bunu düşünmeye başlamıştım.”

“Gerçekten mi?”

“Bayan Easterday’in söylediği bir şey yüzünden.”

“Ne söyledi?”

“Sana söylemeyeceğim. Özellikle de şu an sana kızgın olduğum için.”

Sözlerimi duymazdan gelip çabucak bana sarıldı.

“Fikrini değiştirmeye başladığını bilmiyordum ama buna sevindim,” dedi. “Sana tuzak kurmak *zorunda* olduğumu düşündüm.” Yenilgiyle iç çektim. “Ve Geoff burada, o yüzden lütfen? Lütfen? Yabancı kültürleri öğrenmeyi seviyorsun. Geoff da öyle. Bu sizin ortak noktanız. Ve o da gerçek bir İtalyan spagetti sosu yapmayı biliyor. Daha önce benim için yaptı; gerçekten çok güzel.” Yaklaştı. “Josie, siz hayatımdaki en önemli insanlardan ikisisiniz ve ben senin onu sevmeni istiyorum. Onun da seni sevmesini istiyorum, o yüzden lütfen, iyi vakit geçirmeye çalışır mısın? Benim için?”

Benim için kelimeleri, Bayan Easterday’ın Kate’in mutluluğuyla ilgili yorumunun yerleştiği yere, tam kalbime düştü. Böylece bu gece ikinci kez, dile getirmeden kabul ettiğimi belirttim ve Kate’in mutlulukla ışıldayan yüzünü seyrettim. Sonra az önce yerine koyduğum tabureye oturup yemek programını izlemeye başladım; iki dakika geçtikten sonra anladım ki program ne ilgimi çekiyor ne de beni içine dahil ediyordu. *Usta Şef ve Kıkırdayan Yamağı Özel Programı*’ydı bu. Hazırlık aşaması ile sosun karıştırılması arasında hızlı öpücükler kondurup birbirlerini soslu ekmek parçacıklarıyla beslediler. Âdeta dans ediyorlarmış gibi görünüyordlardı ki bu beni rahatsız etti çünkü mutfaklar böyle şapşallıklar için uygun yerler değildi.

Nihayet Kate varlığını hatırladı. O sırada önümdeki tezgâhta dağınık bir yığın halinde duran postalarını gözden geçiriyordum. Ann Taylor’da bu kadar çok para harcadığına dair hiçbir fikrim yoktu ama kıyafetleri içinde her zaman harika görüldüğü için buna

şaşırmadım. Ve giydiği her şey, tam giysilerine uygun ayakkabılar ve bir de onu fazla katı ya da görüntüsüyle fazla uğraşmış gibi görünmekten kurtaran, moda-ya uygun bir parçayla –genellikle kocaman bir yüzük ya da süper bir kolye– birlikte bir takım oluştururdu.

“Josie, bunu bir denemen lazım,” dedi.

“Hayır, teşekkürler. Bu önemli anı yemeğe saklıyorum.”

“Yemek önemli bir anı hak ediyor,” dedi Geoff ve Tek Gerçek Yemek Deneyimi olarak değerlendirdiği şey hakkında atıp tutmaya başladı.

“Önce göze hitap etmeli,” dedi, ola ki gözlerin genellikle nerede bulunduğunu unutmuşsam diye kendininkileri işaret ederek. “Sonra burna hitap etmeli.” Koku almayı uygulamalı olarak gösterdi. “Sonra hareket geliyor,” diyerek makarnanın üzerine kepçe kepçe sos dökmeye başladı. “Ve nihayet,” dedi çekmecedan bir çatal alarak, “Önemli An’a geldik.” Çatalına biraz makarna doladı. “Tat ve dokunun dili hazzın doruklarına çıkardığı an. Yemek,” dedi ve çatalındakini ağzına attı, “çok algılı bir deneyim olmalı.”

Seyrek kullanılan yemek odasına geçtik. Ancak Kate yemek duasını bitirdikten sonra tabağıma baktım ve görüntü ve koku bakımından kusursuz şekilde yenilebilir olan ve muhtemelen beğeneceğimi düşündüğüm sosta adeta yüzen makarnaları gördüm. Sos-makarna orantısı tadına bakmak için bir çatal almanıza bile engel oldu. Tabağım sostan çok, dökülmeye, sıçramaya ya da damlamaya daha meyilli bir çorbayla doluydu. Bir damlanın tıpkı annesinin göbeğine asılı bir örümcek maymunu gibi tişörtüme yapışması ya da daha kötüsü –çok çok daha kötüsü–, çenemden akması düşüncesiyle ürperdim.

Ürperti

Ürperti

Ürperti

Tabağımı alıp, “Bunda çok fazla sos var,” diyerek mutfağa doğru ilerlemeye başladım.

“Hayır, yok,” dedi Geoff ve elini koluma koydu.

“Var,” dedim. “Ayrıca bana dokunmayı kesmen lazım.”

“Ah, ee, Geoff, Josie pek fazla sos yemez. Söylemeyi unuttum.”

“Hayır, bunu böyle yiyeceksin,” dedi Geoff.

“Bunu *sen* böyle yiyeceksin. *Ben* bunu böyle yemeyeceğim,” dedim.

“Josie,” dedi Kate endişeli bir şekilde.

“Bence oturup nasıl yeneceğini öğrenmelisin,” dedi Geoff. “Çok kaba davranıyorsun.”

“*Sen* tabağıma fazla sos koydun diye mi?”

“Sana nasıl yeneceğini öğretmeme izin vermediğin için...”

“Sadece şunu düzeltmem gerek. Kolumu bırak.”

“Geoff.”

“Josie, otur.”

“Bırak. Bırak.”

Anneme gözlerimi kırıştırdım; o da bana gözlerini kırıştırdı.

“Bu kadar,” dedim. “*Tabağımdaki* spagetti *Geoff’un* kucığına işte böyle düştü. Kazaydı. Ah, bu arada mercanköşk kullandı ki bu, İtalya’ya özgü bir bitki değil. Yunanistan’a özgü bir bitki ve onu düzeltmediğim için benimle gurur duymalısın.”

“Evet, kendini olağanüstü şekilde dizginlemişsin. Kate güldüğünü söyledi.”

“Gülmedim.” Tekrar düşündüm. “Belki... kıkırdamış olabilirim. Ama sinirlerim gerildiği için, hiç kontrolüm olmaksızın verdiğim bir tepkiydi.”

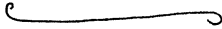
“Sonra?”

“Eh, sonrasını zaten biliyorsun.”

Kate ile Geoff sos olayı, soluma, öfke, rahatsızlık ve biraz, azıcık kıkırdama karmaşası içinde ayağa fırladı. Geoff’a peçetemi uzattım ama o aksi bir şekilde seçimini bol miktarda kâğıt havlu ile Kate’in mutfaktan getirdiği büyük, ıslak bir süngerden yana kullandı. Ellerinden geldiğince onu temizlediler. Geoff pantolonunun mahvolduğunu belirtti ve yerlerimize geri oturduk ve Geoff pantolonu hakkında endişelendi ve Kate de Geoff’un pantolonu hakkında endişelenmesi hakkında endişelendi ve ben de ikisinin arasında duran ekmek sepetini uzatmalarını istedim ama beni duymadılar. Böylece çabuk ve sinirli bir şekilde uzandım ve yemin, yemin, yemin ederim istemeyerek Geoff’un kırmızı şarabını, evet, doğruca kucağına döktüm.

Kate çılgık çılgıla bir sinir nöbetine tutuldu –özellikle, *Meğer yemeğin hazzını dorukta deneyimleyen Geoff’un apış arası olacaktı, kim bilirdi?* dediğim zaman– ve annemi aradı, annem de, ben apartmanın merdivenlerinde tek başıma oturmuş, ara sıra hafifçe kıkırdarken gelip beni aldı.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Annemle babam kendilerini bu işe bulaştırmaktan kaçındılar. Gerektiği zamanlarda ailemizde nadiren vuku bulan ateşli tartışmalarda aracılık ederlerdi. Anlaşmazlık içinde olan tarafların bahsi geçen anlaşmazlığı bir kavgaya dönüşmeden önce kendi aralarında çözmelerini tercih ediyorlardı.

Ben bir kazayı anlaşmazlık olarak görmüyordum ve Kate, Geoff'u gecemize zorla dahil etmeseydi böyle bir kaza da olmayacaktı. Dolayısıyla ilişkiler bağlamında bu olay tamamen Kate'in suçuydu.

Çabucak telefon mesajlarımı gözden geçirip hiçbirini okumadan telefonumu kapadım.

"Kate'ten bir şey yok mu?" diye sordu Stu.

Başımı salladım. "Hâlâ benimle konuşmuyor," dedim.

Fair Grounds'ta öğle yemeği yedikten sonra nadir bulunur güzellikteki bu bahar akşamüzerinde liseye dönüyorduk.

Stu dirseğiyle dirseğimi dürttü ve "Arar," dedi.

"Ne zaman? Otuzuncu evlilik yıldönümümde mi?"

"Evet," dedi duygusuz bir şekilde.

“O zamana kadar beklerse telefonu açmam.”

“Açarsın.”

“Evet,” diye katıldım usulca. “Açarım.”

İkinci kez dirseğiyle dirseğime vurdu ve “Josie, arayacaktır. Düşündüğünden daha yakın zamanda,” dedi.

Başımı sallayarak Stu’ya teşekkür ettim ama haklı olduğunu bilmekten ziyade umuyordum. Kate bunu daha önce hiç yapmamıştı ve bu yarışmanın kurallarını bilmiyordum ama onu çok özlüyordum. Acımı duymazdan gelmeye çalışıyordum fakat sürekli İspanyolca ödevimin, Stu’yla yürüyüşlerimin ve Stefan’ın bulaşıcı gülümsemesinin ardında durup onunla ilgilenmemi bekliyordu.

Kate’in normalde akşam yemeği için geldiği ama şimdi bunu reddederek anneme, “Bu akşam işi varmış,” dedirttiği gecelerde bu acıyı hissediyordum. Stefan okulda komik ya da tatlı bir şey söylediği ve bunu mesajla Kate’e anlatmak isteyip cevap vermeyeceğini bildiğim için anlatamadığım zamanlarda hissediyordum. En çok da koşu antrenmanında sessiz düşüncelerime gömülüp koşmaya çalıştığım ama düşüncelerimin tıpkı bir pusulanın ibresi gibi o duymazdan gelmeye çabaladığım şeye doğru sürüklendiği zamanlarda hissediyordum. O duymazdan gelmeye çalıştığım şey de şuydu: Kate benimle konuşmuyordu ve bu canımı yakıyordu.

Hiç değilse sonunda antrenmanda dikkatimi dağıtacak bir şey bulmuştum. Emmy Newall’la birlikte koşup Nick Adriani’yi kötülemesini ve mezuniyete bu kadar az kalmışken ondan ayrıldığı için “ne biçim bir pislik” olduğunu ve onu elbisesi ile saç ve makyajının bedeli için dava etmeyi düşündüğünü dinledim. Günler sonra da Emmy ona hâlâ çok kızgınken ama onu seviyor ya da ondan nefret ediyor olsa da nasıl tekrar bir araya geldiklerini dinledim. Hangisi olduğuna karar veremiyordu ve kahkahayla,

“Çünkü bilirsin, ikisi birbirine çok yakın,” diyerek bunun bir önemi olmadığını söyledi.

“Ben öyle olduklarını sanmıyorum,” dedim.

“Sen hiç âşık olmadın.”

Bütün dünya mı biliyordu bunu?

“Ablalarımı seviyorum ve ikisinden de kolay kolay nefret edemeyeceğimi biliyorum,” dedim.

“Aşktan bahsediyorum ben,” dedi. “Aynı şey değil.”

“Yani bir erkeğe âşık olduğum zaman her an ondan nefret etmeye başlayabilirim, öyle mi?”

“Evet, özellikle de Nick gibi biriye ve az kalsın mezuniyet gecenin içine ettiyse.”

O akşam ilerleyen saatlerde Stefan aradı ve ben de ona Emmy’nin aşk hakkında söylediklerini anlatıp haklı olduğunu düşünüp düşünmediğini sordum.

“Bilmiyorum,” dedi. “Hiç âşık olmadım.”

“Evet, ben de,” dedim nihayet bunu benimle aynı durumdaki birine söylemekten mutlu olarak.

“Süper.”

“Peki söylesene, *süper* derken ne kastediyorsun sen?” dedim.

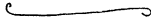
“Ne kastediyorum derken?”

“Yani bir sürü anlama gelebilir.”

“Evet, süper süperdir işte. İyi. Süper. Anladın mı? Ne anlama gelmesini istersen o.”

“Peki,” dedim ve Stefan’ın telefonda gülümsediğini anlayabilmesini umarak, “Süper,” dedim.

Stefan dilini konuşuyordum ve bu çok hoş, tatlı, kolay bir dildi; Kate’in dili olan işkence sessizliğine bir panzehir olarak tam ihtiyacım olan şeydi.

Maggie mezuniyetten birkaç hafta önce beni evinde akşam yemeğine çağırarak rahatlatmaya çalıştı. Gittim, dışarıdan Yunan yemeği söyledik ve Ross en sevdiğim parfümü sıkmıştı. Maggie bana kulaklarımı deldirmeme gerek olmadığını söyledi. Ross da gözlüğümün bana yakıştığını söyledi ve kimse kazara hiçbir şey dökmedi. Kate'i aklımdan çıkarmak için yaptıkları her şey onu daha da çok özlememe sebep oldu.

Bu sessizlik tepkisi mezuniyete kadar devam etti. Maggie saat iki buçuk civarında saç ve makyajıma yardım etmek için geldi.

"Bu ruj tonu sana çok yakışıyor," dedi ruju dudağıma sürerken. "Ama sürmene de gerek yok."

Tabii ki saçımı atkuyruğu yaptım ve Kate'in buradan taşınmadan önce bana bıraktığı yuvarlak fırçayla kuyruğu şekillendirmeyi Maggie'ye bıraktım.

Off.

"İşte," dedi Maggie benim yalnızca gözlüğümü taktığımda görebildiğim yansıma bakarak.

Neredeyse ona inanmama sebep olacak bir şekilde, "Çok güzel oldu," dedi. Bunu söylediği için ona teşekkür ettim.

Maggie, bana kendimi kötü hissettirmeyen, tanıdığım üç güzel kadından biriydi. Sophie ikinciydi. Kate de eskiden üçüncüsüydü.

"Beğendim," dedi Sophie kocaman kıvrık atkuyruğumu avcuna alarak.

Sadece birlikte vakit geçirmek için fazla süslenmiş bir şekilde odasında takılıyorduk; sonuçta mezuniyet balosu gecesi idi. Sophie

tek omuzlu, eteği diz hizasında, çikolata rengi elbisesiyle nedime kataloğundan fırlamış gibiydi. Ben de birinin mezuniyet gecesine götüreceği bir kız gibi görünüyordum fakat gerçekten öyle olduğum için buna aldırmadım.

“Stefan da beğenecek,” dedi, “ama bir şey söylemesini bekleme. Erkekler böyledir. Farklı göründüğünü anlarlar. Sadece bunu nasıl söyleyeceklerini bilemezler, o yüzden sadece harika göründüğünü söylemekle yetinirler. O yüzden sana bunu söylediğinde sadece teşekkür et. Bir değişiklik fark etmiş mi diye sorma.”

“Mükemmel rujum da dahil mi buna?” diye sordum.

“Gerçekten de mükemmel. Ama o kadar detaylı söylemeyecektir. *Harika*, bekleyebileceğin en iyi yorum. Bak, sana göstereyim. Stu!” Stu mezuniyet için boynundan sarkan kravat dışında smokiniyle hazır bir şekilde odasının önünden geçerken ona seslendi.

Sophie beni yanına çekerek sanki *The Price Is Right* yarışmasındaki ödüllerdenmişiz gibi ikimizi işaret ederek, “Nasıl buldun?” diye sordu.

Stu omuz silkti ve “Harika görünüyorsunuz,” dedi ve kıs kıs gülmemiz karşısında akli karışmış bir şekilde odadan çıktı.

“Kate hâlâ benimle konuşmuyor, biliyor musun?” dedim.

Bayan Easterday fırına bir tepsi daha koyarken elbiseme ya da yere kırıntı dökmemeye dikkat ederek ağzıma kocaman bir çikolata parçacıklı kurabiye attım.

“Pek Kate’in yapacağı bir şey değil,” dedi eliyle mutfak penceresinin ışığından çekilmemi işaret ederek. “Tam orada dur,” dedi ve bir fotoğrafımı çekti.

“Belki de özrün yeterince içten gelmemiştir,” dedi fotoğrafı bir saniye kadar inceleyerek.

“Özür,” bunu fark edince ezilip büzüldüm, “dilemedim ki.”

“Dilemedin mi? Hımm,” dedi hâlâ fotoğraf makinesiyle ilgilenerek.

“Sonuçta olanlar bir kazaydı.”

“Evet, tabii ki kazaydı,” dedi ve gözlüğü yüzünden biraz büyük görünen soluk mavi gözleriyle bana gülümsedi.

“Ben... özür dileyeceğim. Ama Kate’in de benimle konuşmayı reddettiği için benden özür dilemesi gerekmiyor mu sence?”

“Bence Kate’le bunu kendinize göre bir yöntemle çözeceksiniz,” dedi ve bana bir kurabiye daha ikram etti. Bayan Easterday benim yaşımdayken gittiği dansları anlatırken kurabiyemi yedim. Hepsi okulun spor salonunda gerçekleşiyormuş. Punç içip kurabiye yiyorlarmış ve herkes saat on birde eve dönüyormuş. Hiç yaşamadığım bir döneme özlem duyduğumu düşünüyordum.

Kate’e mesaj, 16.47

Spagetti için özür dilerim.

Kate’e mesaj, 16.48

Ve şarap.

Kate’e mesaj, 16.49

Hepsi GERÇEKTEN kazaydı.

Cevap vermedi.

Stefan, Adam Gibson’dan hemen önce geldi. Jen Auerbach ile etkileyici konuşan Danny Shiever –birbirlerine sadece arkadaş olarak eşlik ediyorlardı– ve Emmy ile Nick de birkaç dakika sonra

geldiler. Üç çift olarak takılıyorduk ama grup fotoğraflarını benim ve Wagemaker'ların evinde çektiydik. Ross sadece bizi izlemek için Maggie'yle gelmişti ve Nick Adriani, Maggie'ye fazla uzun süre bakınca Emmy göğsüne sert bir şaplak attı.

Stu ile Sarah, Sarah'nın isteği üzerine baş başa, Stu'nun *yavan* olarak tanımladığı romantik bir yemek yiyeceklerdi. Adam, okuldaki en güzel kızla çıktığı için hava atmak amacıyla Sophie'yi kendi arkadaşlarından oluşan bir grupta yemeğe çıkaracaktı. O da Maggie'ye biraz fazla uzun süre baktı ve Sophie bunu fark etmedi bile.

Adam, Sophie'ye daha merhaba derken harika göründüğünü söylemişti.

“Gerçekten öyle,” dedi.

“Kapa çeneni,” dedi Sophie.

Emmy de ona, “O kadar güzelsin ki senden nefret ediyorum,” dedi ve Sophie iltifatı her zamanki gibi, “Kapa çeneni, değilim,” diyerek karşıladı.

Stefan bana merhaba yerine, “Güzel elbise,” dedi, ben de Stefan dilinde konuşarak, “Güzel smokin,” dedim.

Daha sonra babam ve Ken Amca'nın fotoğraf makineleri karşısında uygun zoraki gülümsemeler sundum. Pozlar sırasında, benimle hâlâ konuşmayan, buraya bile gelmeyen Kate'i düşünüyordum. Ve acımı saklamak çok zordu. İmkânsız değil ama zordu.

Bana göre, Bayan Easterday'in çiçekleriyle daha da güneşli bir hale gelen masmavi, güzel bir cumartesiydi. Bu mayıs ayının onunda hava yirmi iki dereceyle normalden biraz daha sıcaktı. Sophie'nin istediği olmuştu. Çirkin ceketlere gerek yoktu.

Wagemaker'ların ön bahçelerinde poz vermekle geçen pek çok dakika ve Bayan Easterday ile izlemeye gelen başka kom-

şularla haşır neşir olmakla geçen daha çok dakikanın sonunda çantalarımızı, onları tutmakla görevlendirdiğimiz kişilerden alıp kavalyelerimizin arabalarına bindik. Stefan benim için kapıyı açtı ve tam bir ayağımı içeri atmıştım ki birinin, “Josie! Josie!” dediğini duydum ve dönüp bakınca sokağın karşısından koşarak gelen Kate’i gördüm. Beni çabucak öpüp sarılarak karşılayınca, anlaşmazlığımıza değilse bile bu ufak ve korkunç küskünlüğüne son verdi.

Beni nasıl yaraladığını ona asla söylemeyecektim.

“Seni kaçırmadığıma o kadar memnunum ki,” dedi.

“Otuz saniye geçse kaçırıacaktın,” dedim. Paçayı o kadar kolay kurtarmasına izin vermeyecektim; özellikle de o benden özür dilemediği için.

Stefan’a neşeyle, “Ben Kate,” dedi ve elini sıkarak benim önceki cümlemi tekrarladı: “Güzel smokin.” Ama benim kullandığım dilden tamamen farklı bir şekilde söyledi; bilmeyi dilediğim bir dilde. Değerlendirmesini sunmadan önce gerçekten kıyafetlere bakarak iltifatını selamlaşma gibi değil, gerçekten bir iltifat gibi söylemişti.

Kate, “Haydi bir fotoğraf çektirelim,” dedi bana. “Baba!”

Babam bizi Wagemaker’ların bahçesinde bir noktaya yönlendirdi. Oraya doğru ilerlerken Kate nazikçe atkuyruğumu avcuna alarak, “Çok hoş. Beğendim. Düğün için de böyle bir şey bulmalıyız,” dedi.

Babam birkaç kare çekti ve en az dörder saniye inceledikten sonra –gözlüğü olmadan ekranı göremiyordu ve gözlüğünü takmamıştı– her birini mükemmel ilan etti. Kate, “Düğünde ne kadar komik olacağını düşünebiliyor musun?” diye fısıldarken yüzü ışıldıyordu.

Ve bütün bunlar olurken kendimi dümdüz banliyö yolunda beklenmedik bir tümsekle karşılaşınca hissedebileceğimden daha kötü hissettim. Daha çok sanki büyük bir ağırlık sürekli boğazımdan mideme iniyormuş gibi bir histi.

Kate, “Pekâlâ, iyi eğlenceler,” deyip sarılarak beni Stefan’ın yanına geri gönderdi.

Aileme el sallarken Kate’le ilgili güçlükle bastırdığım düşüncelerin, zihnimin yüzeyine çıkmasına izin verdim ve restorana giderken rahatsız edici bir şekilde dalıp gittim; Stefan’ın bir iki kez, “Ne düşünüyorsun?” diye sormasıyla bölündüm.

İki seferinde de, “Kate,” dedim ve düşüncelerime döndüm.

Bu sözde barışmamız beni rahatlatmamıştı. Hoşuma gitmiş ama rahatlatmamıştı. Aslında öncekinden daha –ya da en az o kadar, kesinlikle daha az değil– endişeliydim, çünkü bütün olay Kate’in karakterine aykırıydı. Yani Geoffrey Stephen Brill’le tanışmadan önceki Kate’in karakterine.

“Nasıl oluyor da A kişisi kendisi için tamamen yanlış kişi olduğu halde B kişisini sevdiğini iddia edebiliyor? Ve nasıl oluyor da A kişisi bunu göremiyor?”

“Pardon?” dedi Stefan. “Kim?”

“Kate ile Geoff,” dedim. “Geoff onun için tamamen yanlış kişi. Bunu göremiyor. Geoff, Kate’le ilişkimi mahvediyor. Bütün ailemi mahvedecek, o yüzden ondan kurtulmam gerek. Ama öyle cezai yaptırım olacak bir şekilde değil. Sadece Kate’le ayrılmaları gerek.”

“Cezai yaptırım mı?”

“Aynen. Suça ilişkin yani.”

“Girdiğin bütün kelime testlerinden yüzle mi geçtin sen?”

“Evet.”

“Şaşırmadım.”

“Kulağa garip mi geliyor?”

“Hayır, güzel geliyor. Ve ablan hakkında konuşmana sevindim. Bizden bahsediyorsun sanmıştım.”

“Biz mi? Biz birbirimiz için tamamen yanlış değiliz, değil mi?”

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Ortak nokta olarak boy uzunluklarımız var,” diye takıldım ve bu Stefan’ı güldürdü. “Ama hayır, merak etme. Bizden bahsetmiyordum. Hem bu ikimizden birinin diğerine âşık olduğuna inandığım anlamına gelirdi ve bildiğim kadarıyla değiliz.”

“Ah. Süper,” dedi ve *süper*den sonra kendini geri çekerek gecenin kalanını ancak “sessiz düşüncelere dalmak” olarak tanımlayabileceğim bir şekilde dalgın geçirdi.

Ben de bu dili konuşabildiğim için onun bu yönü hoşuma gidiyordu ve ta ki ortaya bir saldırı planı, bir çözüm ya da *nasıl* ve *neden*?! diye bağırma ihtiyacı çıkana dek sessiz düşünme sırasındaki düşünce akışını bozan *Ne düşünüyorsun?* ya da daha kötüsü, *Şu anda aklından ne geçiyor?* sorularım sormamam gerektiğini biliyordum.

Yemekte Jen bana, “Stefan iyi mi?” diye fısıldadı.

“Bir şeyi yok.”

Gözlerini kocaman açıp daha fazla açıklama bekledi –umdu– ama ona tek söyleyebildiğim, “Gerçekten bir şeyi yok,” oldu.

Daha sonra kadınlar tuvaletinde Emmy bana göre biraz fazla coşkulu bir tonla, “Ee, Stefan’la yolda kavga mı ettiniz?” diye sordu.

“Hayır. Sadece düşünüyor.”

“Neyi?”

“Henüz bilmiyorum. Hazır olduğunda bana söyler.”

Emmy de bana Jen'in daha önce baktığı gibi baktı; sanki benim bilmediğim bir şey biliyormuş gibi.

Mezuniyet balosunda Stefan ile rahat bir havada konuştuk ve hatta ona buraya girişte zorunlu olan alkol ölçüm testinde kullanılan cihazın ne kadar hijyenik olduğuna dair annemi sıkıştırdığımı söylediğimde biraz güldü bile. Birkaç yıl önce baloda gözetmenlik yapan yetişkinler *nihayet* çiftlerin buraya sarhoş geldiklerini anlamış, böylece okul yönetimi kapıda test yapılmasını kararlaştırmıştı. Testte üflemek için kendime ait bir plastik tüpüm olacak mı yoksa kilisenin dışında ağzına bir damla alkol koymamış biri olarak testi ret mi etmeliyim bilmek için anneme sormam gerekmişti. Ve bir yanımda testi yapmak konusunda endişeliydi. Ya yeterince üfleyemezsem? Ya fazla üflersem? Ya da fazla uzun süre üflersem? Ya da yeterince uzun süre üflemeysem? Ne de olsa bu bir testti ve ilk denemede başarılı olmak istiyordum.

“Alkol testinde A almayı isteyen bir sen varsın,” dedi Stefan gülümseyerek. Ve gülümsemesi beni utandırarak bunu istediğimi kabul etmeme sebep oldu.

Dans ettik ve bana, “Akıllarını gerçekten meşgul eden şeyleri olan insanlara ne diyorsun?” diye sordu.

“Seninkini meşgul eden bir şey var mı?” diye sordum ona bakmak için başımı sola eğerek.

“Belki meşgul eden bir şey olmayabilir ama düşünmek için doğru ifade ne olabilir?”

“Tefekküre dalmış,” dedim. “Ya da teemmül eden.”

“Aman Tanrım, geçen yarıyıl neredeydin sen? Üniversite kompozisyonu için bana ders verebilirdin.” Birkaç saniye geçti ve şarkının sonuna geliyorduk ki, “Senden gerçekten hoşlanıyorum, Josie,” dedi.

“Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum.”

“Öyle mi?” diye sordu. “İyi.”

Ama bu bana alışılmadık bir açıklama gibi geldi. Ben bunu ilişkimizde var olan bir şey olarak düşünmüştüm. Eğer A kişisi B kişisiyle mezuniyete gitmeye evet demişse, B kişisi de A kişisine mezuniyete birlikte gitmeyi teklif etmiş olduğuna göre A ve B kişilerinin mantıksal olarak birbirlerinden hoşlandıkları anlaşılır.

Bunu Stefan’a, kendi dilimde değil onun dilinde söyleyecektim ki, kendisine yapışan Sarah Selman’la dans ederken Stu’nun yüzünün sıkıntıdan aldığı dertli ifade karşısında kıkırdayacak – bastırılmış bir kıs kıs gülme de olabilir– kadar dikkatim dağıldı. Sarah sanki statik elektriklerle Stu’nun smokinine yapışmış kocaman pembe bir kurulama bezi gibiydi. Gülmemek için yüzümü Stefan’ın boynuna gömdüm ve o da başını benimkine yaslayınca şaşırdım. Şarkıyı böyle bitirdik ve müzik sona erince birbirimize gülümsedik. Gülümsemesini yorumlayamıyordum ve onun da benimkini yorumlayamadığını biliyordum. Emmy’nin eleştirel yorumlarından birini hızlı tercüme etmem gerektiği zamanlar için sakladığım bir gülümseme idi bu. Emmy’nin ne demek istediğini anlamaya çalıştığım zamanlarda kullandığım gülümseme.

Mezuniyet sonrası partiye katılmak istemiyordum ama bilet fiyatına dahil olduğu için katılmayı kabul ettim. Yine de akıl sağlığımı yitirmeye başlamadan ancak yarım saatine katlanabilirdim.

Çoktan şunlardan bıkmıştım:

yüksek sesli müzik

parlak, yanıp sönen ışıklar

kesilmeyen gürültü

kesilmeyen hareket

konuşmak için bağırarak

duymak için uzanmak

Amant.nrım dilini konuşmak

Amant.nrım dilini tercüme etmek

Sinir sistemimin sınırlarını zorlamıştım ve artık gidip huzur, yalnızlık, durağanlık, karanlık ve sessizliğin hâkim olduğu bir yer bulmalıydım. Ayrıca bütün dünyanın bana dokunmayı bırakmasına ihtiyacım vardı; konuşmak için kolumu tutan arkadaşlar, kalabalıkta sıkışarak birbirimizin yanından geçmemiz ve hatta Stefan'la dans etmemiz. Hepsi çok rahatsız ediciydi.

Stefan bu özelliğimi önceden biliyordu. Hatta ona duyuşal limitlerimi açıklarken, anne babamın gelip beni balodan almasını bile teklif ettim; böylece o partide kalabilirdi. Aynı teklifi bu akşam da tekrarlardım.

“Hayır, gerek yok, ben de gitmeye hazırım,” dedi ve arabasında birkaç uzun dakika boyunca sessizlik içinde öylece durduk. Eve kadar bütün yolu böyle gidebilirdim. Hatta bütün yolu böyle gittim ve Stefan arabasını evimin garaj yoluna çekip sakinleştirici araba yolculuğı sona erince biraz hayal kırıklığına uğradım.

“Evet,” dedi sanki bu bütün bir cümleymiş gibi.

“Seni içeri davet ederdim ama o kadar yorgunum ki hemen uyuyacağım.”

“Eh, ben sana söyleyeceğimi söylemeden uyuma. Ya da soracağımı sormadan.” Bir an büyük, altın rengi gözleriyle yukarı ve sağa bakarak düşündü. “Ya da ikisi birden.”

“Tamam,” dedim ve bekledim.

Bir nefes aldı. Verdi. Biraz kıvrandı. Tekrar nefes aldı.

“Şey –sen ikimiz de değiliz demiştin–, yani aslında sana senden çok hoşlandığımı söylersem ne dersin?”

“Bunu söylemiştin,” dedim gülümseyerek çünkü gergin olduğunda daha tatlı oluyordu.

“Hayır, çok ama çok demek istiyorum,” dedi ciddi bir şekilde. “Çok.”

Çok kelimesini deşifre etmeye, anlayabileceğim bir dile tercüme etmeye çalışarak hızlıca düşündüm çünkü o anda bunun Stefan dilinde ne anlama geldiğini bilmiyordum. Çok, çok, fazla, oldukça çok demekti. Ama neden bu kadar anlam yüklüydü? Ve tam anladığımı düşünmeye başladığımda, “Josie, sanırım sana âşık olabilirim,” dedi.

“Öyle mi?” diye sordum şaşkına dönerek. Gerçekten şaşkına dönmüştüm. “Neden?”

“Neden mi?” Az kalsın gülüyordu.

“Evet. Neden ben diye sormuyorum. Neden olabileceğini düşündüğünü soruyorum. Âşık olabileceğini yani. Ve buradan da âşık olabileceğin kişinin ben olduğum anlamı çıkıyor, o yüzden neden ben diye soruyor da olabilirim ama neden *benden* ziyade *neden* diye soruyorum.”

“Ee,” dedi ve bir kahkaha patlattı. “Sebebinin bir kısmı da bu işte. Yani, konuşma şeklin. Sanki ne bekleyeceğimi hiç bilmiyor gibiyim ve bu gayet iyi bir şey. Ama bazen anlamak için biraz düşünmem gerekiyor.”

“Tercüme etmek,” dedim. “Ben hep yapıyorum.”

“Aynen. Bazen konuşmama gerek bile olmuyor, biliyor musun. Yani sanki ben ne diyeceğimi bilmediğimde sen biliyorsun. Harikası. Eğlencelisin. İlginçsin. Zekisin. Ve...” Yaklaşıp gözlüğüme uzandı ve bu irkilmeme sebep oldu. “Affedersin,” deyip gözlüğümü çıkardı.

“Gözlüğüm olmadan...”

Beni öptü.

“... göremeyeceğimin farkındasın, değil mi?” dedim.

“Öyleyse gözlerini kapa,” deyip beni bir kez daha öptü ve bu kez öpücüğü, onun öpücüğünü, dudaklarını, dilini, dişlerimiz çarpıştığında dişlerini düşündüm ve hepsi çok tatlıydı. Hayal ettiğimden daha yumuşak ve hoştu. O kadar yumuşak ve o kadar hoştu ki sinir sistemim üzerinde gerekenin tam tersi bir etki yaratmıştı. Sinir sistemimi zorlamak yerine beni sakinleştirdi.

Nihayet birkaç santim geri çekildi ve “Senin bana karşı nasıl hissettiğini söylemen için şimdi iyi bir zaman,” dedi.

Şimdi bunu söylemek için iyi bir zaman olabilirdi, diyecektim az kalsın. Bu zamanlaması harika olan muhteşem bir fıkırdı. Ben bütün bu anı değerlendirirken, gözleri beklentiyle parıldayarak öylece durdu.

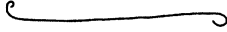
“Sen, ee, acaba, bana âşık olabileceğini düşünüyor musun?” diye sordu.

“Bunu biraz düşünebilir miyim?” diye sordum. “Çünkü gerçekten bunu iyi anlamak istiyorum.”

Daha ciddi olamazdım ama Stefan o bulaşıcı gülümsemeyle bana gülümsedi ve “Evet, yani bunu başka birisi söyleseydi bozulabilirdim ama sen... Anlıyor musun, işte bu yüzden sana gerçekten âşık olabileceğimi düşünüyorum.”

Ve beni tekrar öptü ve ilk anda bundan hoşlandım fakat sonra dikkatimi soruya ve cevabına onun dudaklarından daha çok verdiğimi kabul ediyorum ki bu kötü olmuştu çünkü muhtemelen gerçekten güzel bir öpücüğü kaçıırıyordum.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Sabah 07.10'da, Jen Auerbach'ın aşağıdaki mesajını andıran bir sürü mesajla uyandım:

Jen'den mesaj, 12.53

Fena bi parti kaçırıyosun msjımı alınca saat öğlen 2den önce değilse ki öyle olacağı için sonra beni ara

Mesajların kalanına göz gezdirirken Stefan'dan dün gece, beni bırakıp eve gittikten hemen sonra gönderdiği bir mesaj geldiğini gördüm:

İyi gclr, Josie. Harika vakit geçirdim. Tşk.

Gülümseyerek mesajlarımı taramaya devam ettim.

Stu'dan mesaj, 07.03

Sarah dün gece benden ayrıldı.

Stu'ya mesaj, 07.13

Stefan bana âşık olabileceğini düşünüyor.

Stu'dan mesaj, 07.14

SEN ne dedin?

Stu'ya mesaj, 07.14

Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var.

Stu'dan mesaj, 07.15

Sarah ağladı.

Stu'ya mesaj, 07.15

Stefan ağlamadı.

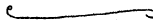
Stu'dan mesaj, 07.16

Ben de ağlamadım.

Stu'ya mesaj, 07.16

Bu olayı dinlemem lazım. Pat Teyze'ye kahvaltıya geleceğimi söyle ve 15 dakika içinde benimle sizin mutfakta buluş.

Wagemaker'ların mutfağındaki mermer kahvaltı masasında oturmuş, yağlı tost ekmeği kemiriyordum ki kedi Musa, aşağıya inmiş olsa Stu'nun oturacağı tabureye atlayıverdi. Stu sabah insanıydı; erkenden uyanık ve zihni açık olurdu ama seçeneği varsa saatlerce yerinden kıpırdamazdı. Parmağımın ucunu bir parça katı yağa daldırdım ve Pat Teyze görmeden Musa'nın yalamasına izin verdim.

Stu'nun ağır ağır merdivenlerden indiğini duyunca çabucak Musa'nın başını okşayıp onu güvenli bir şekilde yere bırakmak için kucakladım. Ama Musa kıvrandı ve ben kaydım. Musa zıpladı. Bacaklarım ve kollarım garip açılarla Stu'nun ayaklarının dibine devrildim.

Yukarı bakıp toparlanarak, "Günaydın," demeyi başardım.

"Etkileyici," dedi Stu yerine oturarak. "Senin için bile."

Pat Teyze yardımına koşarak, "Stu... Josie," dedi.

"O kedi bir daha asla yanıma yaklaşmayacak," dedim dikey boyuta geçtiğimde atkuyruğumu düzelterek.

"İstemiyorum ki zaten," dedi Stu gözleri yuvalarından uğramış, abartılı bir şaşkınlık ifadesi takınarak.

Birkaç dakika içinde yeniden kahvaltı masasına yerleşmiştik. Stu bir kâsedden mısır gevreği yiyerek bana lokmaların arasından cevap veriyordu ki bu beni rahatsız etmiyordu. Stu Çığnerken dilini biliyordum.

"Yemek sıkıcıydı," dedim hikâyesinin bildiğim kadarının üzerinden geçerek. "Mezuniyet de iyiydi. Peki, mezuniyetten sonra ne oldu?"

"Sağa bava kıvzdiv," dedi.

Sarah bana kızdı.

"Neden?"

Ağzındakini yuttu ve bir lokma daha almasına engel olmak için bileğini tuttum. Stu Çığnerken dilini biliyordum ama bunu net bir şekilde dinlemek istiyordum.

Kâseyi kenara itip doğrudan bana bakarak, "Bana beni sevdiğini söyledi," dedi.

O hikâyeyi bitirmeden neşeyle, "Ve sen de karşılığını vermedin!" diye neredeyse bağırdım.

“Evet. Tamam. Vermedim.”

“Biliyordum,” dedim bıyık altından.

“Restorandan çıkıp gitti, ben de peşinden gittim. Çıktıktan sonra içeri dönemezdik, o yüzden onu evine bıraktım ki bu da ona, pek çok başka kusurumun yanı sıra onu dinlemediğimi, duygularını önemsemediğimi, onu sevmediğimi –ondan ne kadar *hoşlandığımı* söylediğim her seferinde beni duymazdan gelerek,” iç çekti “ve hayatının en güzel gecesı olması gereken geceyi nasıl mahvettiğimi sıralayarak bana karşı hışmını kulağımdan beş santim uzaklıktan üzerime salması için fırsat verdi.”

“Peki, sen ne dedin?”

Omuzlarını kaldırıp gönülsüzce itiraf etti: “Üzgün olduğumu ve gelecek yılki mezuniyet gecesinin daha güzel geçmesini umduğumu söyledim.”

“Of, Tanrım.”

“Evet, bu cevaba da çok memnun olmadı. Ağlamaya başladı.”

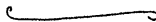
Stu kızların ağlamasından nefret ediyordu. Hiçbir erkeğin buna nasıl tepki vereceğini bilmediğini ve o an sırf ağlamayı kes-sin diye ona arabasını ya da böbreklerinden birini vermeyi teklif etmekten korktuğunu söyledi ve bunu sadık kalmak istemeyeceği sözlü bir anlaşma olarak niteledi.

Ben de ona arabaları ve böbrekleri sordum ve “Üçü de benim zimmetimde,” dedi.

Ben, “Üçü mü?” diye sorarken kâsesini yaklaştırdı. “Nadir görülen bir üçüncü böbreğin olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?”

“Avat, biv vaktırvav avziv.”

Evet, bir baktırmam lazım.

“Ondan hoşlanıyorum,” dedim Kate’e ertesi cumartesi. Onun yatağında uzanmış, başlarımız birbirine dayalı, sokak lambaları ile perdelerinin duvarlarda ve tavanda yarattığı uzun, kıvrımlı gölgelere bakıyorduk.

“Bu harika, Josie,” dedi. “Ama bunun aşka dönüşebileceğini düşünüyor musun?”

“Bilmiyorum.” Ona Stefan’ı anlatıyordum. “Böyle bir şeyi nasıl öngörebilirsin ki? Sen Geoff’tan önce hoşlanmaya başlayıp sonra bir noktada bunun aşka dönüştüğünü mü anladın?”

“Bunu başka nasıl açıklayacağımı bilmiyorum, sadece hayır, bir şekilde biliyordum, diyebilirim. Yani tabii ki önce ondan hoşlandım ama sonra, evet, sanırım oldukça çabuk daha fazlasını hissettim.”

“Neden? Nasıl? Nereden anladın? Ve hazır konuyu açmışken, Geoff’la ilk tanıştığında ondan hoşlandın mı gerçekten?”

“Josie, bu konuda uzlaşmıştık. Bu gece Geoff’tan bahsetmek yok.”

“Hayır, Geoff bu gece bizzat burada yok,” diye konuya açıklık getirdim.

“Seni davet ettiğimde ‘Geoff yok,’ dedin ve ben de sana Geoff olmayacak diye söz verdim. Bunu sohbetlerimiz için de geçerli tutuyorum.”

“Sadece neden onunla evleneceğini anlamaya çalışıyorum.”

“Hayır, çalışmıyorsun. Benimle onunla ilgili kavga etmeye çalışıyorsun. Ondan hoşlanmadığını biliyorum.”

Dirseklerime dayanarak başımı kaldırdım.

“Sadece onun senin için uygun olduğunu düşünmüyorum,” dedim.

“Öyle mi?” Doğrulup oturdu. “Peki, kimin uygun olduğunu düşünüyorsun?”

“Geoff’tan başka birinin.”

“Mesela?”

“Gidip birini bul. Onu inceler, sonra fikrimi bildiririm. Hatta daha iyisi, bu sefer izin ver *ben* birini bulayım.”

“Josie,” dedi sanki ben durdurmaya çalıştığı bir trafikmişim gibi elini bana doğru kaldırarak. “Seninle tartışmayacağım ve Geoff’u da savunmayacağım.”

“Çünkü savunulacak bir şey olmadığı için tartışmayı kaybedeceksin.”

O trafik polisi elini bir kez daha kaldırdı ki bu yeni bir şeydi ve hiç hoşuma gitmedi. Sonra kendini tekrar etti –*seninle tartışmayacağım*– ki bundan hiç ama hiç hoşlanmadım.

“Şimdi. Bana Stefan’dan bahset,” dedi. Birkaç saniye odaya soğuk bir hava hâkim olduktan sonra tekrar kendimi yatağa attım. O da aynısını yaptı ve benim gibi iç çekti fakat omuz atarak beni kandırmaya çalıştı.

“Beni yönlendirmeye çalıştığını biliyorum,” dedim.

“Seni yönlendirmek imkânsız. Ama yine de seni seviyorum.”

“Biliyorum,” deyip ben de onun omzuna omuz attım. “Ben de seni seviyorum.”

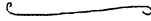
Stefan’dan ve onda hoşlandığım şeylerden bahsederken gülümsemesi ile öpüşmemiz arasında bir yerde uykuya daldık.

Sabah Kate’in Geoff’la telefonda konuştuğunu duydum.

“Harika vakit geçirdik,” dedi. “Ve işe yaradı. Aynen senin önerdiğin gibi yaptım, hatta gösterdiğin el hareketini de uyguladım.”

Ne?!

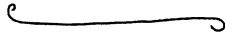
“Muhteşemdi.” Kıkırdayarak ekledi: “Sanırım hayatında ilk kez dengini buldu.”

Annemle babam kiliseye gitmek üzere beni Kate'in evinden dokuz kırkta aldılar ve merhaba yerine onlara, "Geoffrey Stephen Brill'e daha fazla katlanmayacağımı bilmenizi istiyorum. Düğünlerine katılmak gibi bir niyetim yok ve Kate onunla gerçekten evlenirse Geoff'la bir daha konuşmak gibi bir niyetim de yok. Lütfen durup tatillerin ne kadar eğlenceli geçeceğini bir düşünün. Ve siz bu düşünceden benim kadar rahatsız oluyorsanız, bu düğüne karşı benim tarafıma geçerseniz iyi olur. Geoff'un varlığı bile ailemizin harika uyumunu bozmaya yeter. Şimdi, dün akşamki iç açıcı olaylara geçerek sizi başka bir konuya yönlendireyim mi?"

"Sakıncası yoksa, tatlım," dedi annem ve ben de Kate'in trafik polisi olarak yeni işini atlayarak anlatmaya koyuldum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Final sınavları için çalışmak, ödev yazmak, koşu takımının eyalet finalleri ile beyzbol, Stefan ve beni Mayıs boyunca meşgul etti. İkimizin takımı da derece alamadı ama “eyalet finallerine katılan” bütün takımlar okul yılının sona ermesinin herkes üzerinde yarattığı uyuşukluğu dağıtmak için iyi bir yöntemdi.

Mayısın üçüncü haftası geldiğinde hepimiz yorulmuş, biraz daha sessiz koridorlarda ağırlaşan gözkapaklarımızla dolaşıyorduk.

Sessizlik güzeldi.

Stefan’la çoğu akşam telefonda konuştuk. Birkaç kez akşam yemeğine ve bilgisayar oyunu oynamaya onun evine gittim; bilgisayar oyunlarında hiç iyi değildim ve bu da oynadığımız oyunda beni hezimete uğrattırken elinde olmadan gülümsemesine sebep oluyordu. Vakit bulamadığımız için o benim evime mezuniyet gecesinden beri gelmemişti. Sohbetlerimizi başka konular meşgul ettiğinden ikimiz de potansiyel aşk konusuna tekrar değinmemiştik.

Geoff a sormak istediğim otuz yedi sorunun neredeyse hepsini ona sormuştum.

Yurt kelimesi hakkındaki düşüncelerini sormadan önceki son sorum şuydu: “Diyelim ki eline kanser olan tüm insanları tamamen tedavi edecek sihirli bir iksir geçti ama bu iksirin önce sevdiğin biri tarafından sindirilmesi gerekiyor fakat bu, o kişinin hayatına mal olacak. Sevdiğin birine verir miydin, yoksa iksire dokunmaz mıydın?”

“Süper soru,” dedi dolabımın önündeyken. “Düşünmem lazım.”

Gece bunu düşündü ve sabah dolabımın önünde benimle buluştu. Cap'teki dersler iki hafta önce bitmişti, ben de erken uyandığımdan sabahları İspanyolca öğretmenime sınav kâğıtlarına not vermesinde yardım etmek için liseye geliyordum. Stu uyuyordu.

Mayısın son cuması, okulun son cumasıydı ve bir gök gü-rültüsü, şimşek ya da yağmurdan biraz daha ilginç herhangi bir şey ortaya çıkarmaktan aciz, istikrarlı yağış sayesinde koridorlar normalden daha da sessiz, hatta sıkıcıydı.

Emmy Newall yüzünün her yerinden yüzlerce ıslak saç telini çekiştirerek içeri girdi.

“Şemsiyen yok muydu?” diye sordu Stefan.

Stefan'ın sadece gülmesine sebep olarak, “Neye benziyor?” diyerek geçip gitti.

Kendi şemsiyemi katladım ve dolabıma astım.

“Evet, sevdiğim birinden içmesini istersem kanseri tedavi edecek sihirli iksir,” dedi Stefan. Sonra gülümsedi; gözleri yüzünden bugüne kadar gördüklerimden daha anlamlı bir gülümseymeydi. Sanırım yüzümün kızardığını –ya da vücut ısımın arttığını– hissettim ama umursamamaya çalıştım.

“Bunu sevdiğim birine yapamazdım,” dedi.

“Daha ilginç ne olurdu biliyor musun?” dedim. “İksiri sevdiğin birine veriyorsun ama o kişi ölmüyor, çünkü o kişiyi aslında sevmiyormuşsun.”

“Eh, ben o kişiye karşı nasıl hissettiğimden gayet eminim ki bu yüzden dolabında bugün sihirli iksir falan bulamayacaksın.”

Sonra çabucak öpüşüp ana sınıfa gittik ve ona olan hislerimden emin olsam bunun nasıl hissettireceğini merak ettim. İksiri ona içirme riskini alıp almayacağımdan emin olamıyordum. Ve elimde fırsat varken kanseri tedavi etmemekten sorumlu olmak hiç hoşuma gitmezdi.

Ben ilişkimizin bana ait kısmını düşünmeye devam ederken Stefan bana karşı son derece sabırlı ve anlayışlı davranıyordu. Bu yağmurlu akşamda bize yemeğe gelmişti fakat önce babamın medikal antika koleksiyonunu görmesi gerekiyordu; İç Savaş döneminden kalma kurşun penselerini tekrar tekrar açıp kapayarak *süper* ilan etmişti.

Üzerlerinde sarı etiketler olan mavi ve kahverengi cam şişeler dikkatini çekti. *Schaffner'in Meşhur Grip Karışımı*, *Dr. Bicknell'in Kan Arıtıcısı*, *Duda'nın bebekler ve yetişkinlere uygun kabızlık için İncir Şurubu*.

“Şarlatanlık,” dedi babam deli gibi gülümseyerek.

“Bu bir Josie kelimesi,” dedi Stefan.

“Stefan, bütün bu ilaçların ortak noktasını tahmin edebilir misin?” Stefan başını salladı ve babam, “Eroin,” dedi.

Stefan, “Haydi canım,” dedi ve babam bize kısaca tıbbın zehirli tarihinden bahsetti. Sonra Stefan bana bir gün *Şarlatan* adında bir köpeği olacağını söyledi.

“Cezai adında bir de kedi,” diye ekledi.

Daha sonra, ev sessiz, ışıklar loş ve Stefan'la salonda yalnızken biraz öpüştük ve biraz daha öpüştük; dudaklarımda çok yumuşak ve güzel ama midemde garip bir his bırakıyordu ve midemdeki duyguyu düşünmeye başladığımda da zihnimde daha garip bir duygu bırakıyordu. Ne acı ne de bulantıya benziyordu ama bir tür rahatsızlıktı.

Nihayet kanepede kayıp şakayla –karışık– biraz hava almaya ihtiyacım olduğunu söyledim.

Erken kalkmış olmamı ve yapacağım uzun yolculuğu sebep göstererek onu evine yolladım. Final sınavlarına erken girmiştim ve okulun son dört gününü ekerek ertesi gün bir aylığına Michigan'a gidecektim. Koridorlarda oluşacak kaosu kaçırdığıma üzülmecektim; *evet!* ve *tamamdır!* diye birbirine bağırırlar, grupça birbirlerine sarılanlar ve herkesin dolabından yerlere saçılan çer çöp...

Ben doğmadan öncesinden beri annemle babam her yıl Michigan Gölü'nde Holland denen ve aşırı derecede sarışın Pat Teyze ile Ken Amca'nın atalarının da aralarında olduğu Felemenkler tarafından kurulmuş bir kasabadaki birkaç kulübeden birini kiraliyordu. Karayla kuşatılmış annemle babamı burayla tanıştıran da Pat Teyze ile Ken Amca'ydı.

Holland, geçen yaz Küresel Politikaya Giriş, bu yaz da Temmuz Dönemi adı verilen dört haftalık bir eğitim dönemi boyunca sürecek Değişen Gezegenimizin Ekolojisi dersine yazıldığım, Cap'in sarışın benzeri olan Hope Üniversitesi'nin bulunduğu yerdi. Ders pazartesi başlıyordu ve kulağa yağmur kadar sıkıcı gelse de iple çekiyordum. Gezinin istikrarını –güvenilirliğini– ve fen dersleri için kredi veren bir üniversite dersinin evden uzaktayken bile düzenli hayatlarımıza böylesine uymasını seviyordum.

“Bir ay boyunca burada olmayacağına inanamıyorum,” dedi Stefan açık sokak kapımızın önünde. Ben de ona Stu’nun Colorado, Crow Kanyonu’ndaki sekiz haftalık arkeolojik kazı programından bahsettim.

“Onunla gitmediğine sevindim,” dedi Stefan. “Senden uzakta beş hafta yeterince zor olacak. Sekiz haftayla başa çıkabilir miydin, bilmiyorum. Seni gerçekten özleyeceğim.”

“Ben de seni özleyeceğim,” dedim ve anlamını tam olarak değerlendirmeden, “Oradayken bizi düşüneceğime ve döndüğümde nasıl hissettiğimi sana söyleyeceğime söz veriyorum,” diye ekledim.

“İyi,” dedi, “sanırım sen benim nasıl hissettiğimi biliyorsun zaten.”

“Hı hı,” dedim gülümseyerek ve bunu bir *evet* olarak alacağını gayet iyi bilerek. Aslında Josie dilinde bu, *Henüz düşündüklerimi söylemeyi gerçekten istemiyorum. Bunu çözmek için biraz daha zamana ihtiyacım var*, demekti.

Henüz geçici sürücü ehliyetimi almamıştım. Neredeyse her yere yürüyebildiğim ve Stu ya da başka arkadaşlarımla arabasına bindiğim için ehliyet almak konusunda biraz tembellik etmiş-tim. Araba sürmek gibi dikkat dağıtıcı bir şey olmayınca Dennis DeYoung’ın kulaklığımdan akan kusursuz sesinin bile bölemediği düşüncelerimle baş başa kaldım. Stefan’a onu düşüneceğime söz vermiştim. Holland’a kadarki altı saatlik yolculukta, arabanın arka koltuğunda tek başıma neredeyse onu düşünmekten başka bir şey yapamadığımı ama yine de bir sonuca varamadığımı fark ettim; babamın başındaki kel bölgenin çapının arttığı hariç.

Geçen yazdan beri hiçbir şeyin değişmediğini söylemekten memnun olduğum kulübeye kadar bütün yol boyunca Stefan ve tatlı

öpücükler ile sıkıntılı mideler hakkında düşündüm. Kulübemiz, cilalı kavak duvarları ve zemini, otuz iki basamakla aşağıdaki sahile inen geniş bir verandası olan dört yatak odalı beyaz bir evdi. Bu merdivenlerden ayağıma kıymık batmadan inip çıktığım hiç olmamıştı ve parmak arası terliklerle de düşüyordum.

İki gün boyunca Stefan'a olan duygularımı düşündüm; araya yalnızca Değişen Gezegenimizin Ekolojisi girdi ki ilk molada dersi bıraktım. Zorundaydım. Profesörün üst dudağı damla damla terliyordu ve *çünkü* yerine *çünkü* diyordu ki molada düşünebildiğim tek şey buydu ve beni kısa süre içinde delirtecekti.

Kayıt odasında Uygulamalı Fizyoloji'ye geçiş yaptım ki bu Cap'te sağlık bilimleri kredisi sayılıyordu. Akşam yemekte babama söylediğimde çok hoşuna gitti.

"Profesörüne koordinasyon dinamiklerini sorabilirsin," dedi. "Kendini de sınıf projesi için konu olarak önerebilirsin."

"O kadar da *sakar* değilim," diye karşı çıktım ve iki gece sonra sahile inen son basamağı kaçırıp karın üstü kuma kapaklanınca ayak kokulu bir bulut altında öfkeden kudurdum.

"Bravo, tatlım," dedi babam üzerimden atlayarak.

"Terliklerimin suçu."

Dennis DeYoung olsa kalkmama yardım ederdi. Stefan da ederdi muhtemelen.

Stefan'dan mesaj, 09.45

az önce arabada come sail away dinledim - seni düşündüm

Stefan'dan mesaj, 09.53

come sail away'i şarkı listeme koyucam - biraz uzunmuş ama

Stefan'dan mesaj, 10.17

özledim - mesajlarım oraya geliyor mu

Uygulamalı Fizyoloji dersindeydim. Çarşamba günü, derslerin üçüncü günüydü. Stefan'a cevap vermek, profesörlerin lise öğretmenlerinden hiç farklı olmadığını söylemek için molaya kadar bekledim. Telefonların ders sırasında kapalı olması gerekiyordu.

Bu gece, gecenin sonu için standart bir kapanış cümlesi buldum:

Stefan'a mesaj, 22.32

Seni düşünüyorum. İyi geceler.

Stefan'dan mesaj, 22.33

Sna da ii gclr

Ertesi gece:

Stefan'a mesaj, 22.32

Seni düşünüyorum. İyi geceler.

Stefan'dan mesaj, 22.33

Sna da ii gclr

Ertesi gece:

Stefan'a mesaj, 22.32

Seni düşünüyorum. İyi geceler.

Stefan'dan mesaj, 22.33

Sna da ii gclr

Ertesi gece:

Stefan'a mesaj, 22.32

Seni düşünüyorum. İyi geceler.

Stu'dan mesaj, 22.33

Öle mi? Nie?

"Ah, Tanrım," dedim telefonuma suratımı buruşturarak.

Stu'ya mesaj, 22.34

Yanlış tuşa bastım. Stefan'a göndericektim.

Stu'dan mesaj, 22.35

Josie & Stefan bi ağaçta oturuyor...

Stu'ya mesaj, 22.36

Josie sahilde tek başına oturuyor, bir şeyleri çözmeye çalışıyor.

Stu'dan mesaj, 22.36

Sahilde yalnız mısın? Saat 10.30'u geçti.

Stu'ya mesaj, 22.37

Hayır, yataktayım.

Stu'dan mesaj, 22.37

Niye sahil dedin o zmn?

Stu'ya mesaj, 22.38

E sen niye ağaçta dedin???

Stu'dan mesaj, 22.38

Stefan'la oraya çıkan sensin.

Stu'ya mesaj, 22.39

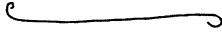
İyi geceler, Stu.

Stu'dan mesaj, 22.39

İyi geceler, Josie.

Ağaç veya sahil. Bunu çözmenin bir yolu olmalı.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sahile, bilinçli olarak sevmeye gittim.

Bu yalnızca kısmen doğrudu, tabii ki. Ama okuduğum romanların yüksek bir yüzdesine göre sahilde âşık olmak, markette ya da alışveriş merkezinde âşık olmaya kıyasla hem daha kolaydı hem de daha tatmin ediciydi. Ben şimdilik pek kolay bulmuyordum. Hatta Stefan'a *seni seviyorum* kelimelerini söylemeyi her düşündüğümde içimdeki bütün duygular yalan söylüyormuşum gibi tepki veriyordu. Bunu söylemek *istiyordum* ama söyleyemiyordum. Söyleyemiyordum işte.

Ross ile Maggie uzun bir hafta sonu tatili için geldiğinde onları izledim; birbirlerinin yanında sakin ve rahatlardı. Ross ara sıra başını kitabından kaldırıyordu. Maggie gülümsememeye çalışıyor ama kendini tutamıyordu. Anne babamı sahilde ara sıra başlarını değdirip sonra gökyüzüne çevirerek, dirseklerini tokuşturup gülerek yürürken izledim. Ross ile Maggie'nin ya da annemle babamın arasındaki şey Stefan'la aramızda yoktu; kendi başına ayrı bir dil olan özel ve derin bir bağ. Stefan dilini biliyordum ve bundan hoşlanıyordum fakat bana doğal gelmiyordu. Joise de ona

doğal gelmiyordu. Bu olmadan, onu sevdiğimi söyleyebileceğimi sanmıyordum.

Kate ile Geoff aynı dili *konusmuyordu*. Gördüğüm kadarıyla. Bu hafta ikisi buradaydı ve bu bana beş akşamüzeri ve akşam boyunca uzaktan gözlem yapma şansı tanıdı. Geoff durmadan bir şeyler okuyordu ve sürekli Kate'e, "Bu ilgini çekebilir," ya da "Yazarın bunu ifade ediş biçimi hoşuna gider diye düşünüyorum," gibi şeyler söylüyordu. Sonra da sanki Kate beş yaşındaymış gibi ona parçayı okuyor ve Kate şanslıysa sayfaları çevirme şerefine nail oluyordu.

Onunla iş ya da düğün planları hakkında konuşmadığı zamanlarda Kate çılgınlar gibi suya koşuyor, koşarken de kahkaha ve çığlıklar atıyordu; ona eşlik eden ama bu coşkusunu paylaşmayan Geoff'tan daha eğlenceliydi.

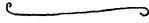
Sudan çıkınca havluyla kurulanma yarışmasına katılmış iki kişiye benziyorlardı. Kate kazandı, ben de Kate güneş kremi sürerken Geoff kıvranınca verandadan güldüm. Sıra kremi Kate'e sürmeye gelince Geoff işi ağırdan aldı, ağırdan aldı derken sonsuza dek sürecek kadar yavaştı demek istiyorum; Kate'e sanki camdan yapılmış gibi dokunuyordu —ki neredeyse öyle olduğu için bunu anlayabiliyorum— sonra da eserini inceleyip güzel ilan etti ve Kate dalgın dalgın denize bakarken tekrar ona bir şeyler okumaya başladı.

Verandada, yanımda oturmuş dünkü *Holland Sentinel* gazetesini okuyan babama, "Geoff'un Rasputin gibi olması ve Kate'i ona âşık olduğuna ikna etmek için hipnotize etmiş olması mümkün olabilir mi?" diye sordum.

"Hayır," dedi başını kaldırmadan.

"Kate'in ona olan ilgisini açıklamanın bir yolunu bulacağım."

"Bundan aşağısını beklemezdim."

Beş hafta çabucak geçmişti ve yine güzel ama gölsüz Bexley'deydik. 4 Temmuz akşamüzerinde Stu'nun yatağına uzanmış, geniş boşluğundan başka hiçbir şey görmeksizin tavana bakıyordum.

"Sana âşık olacağımı düşünmüyorum, demenin daha iyi ya da nazik bir yolu olmalı," dedim ve Sophie yaklaşık sekizinci kez iç çekti. Sayısını unutmuştum.

"Bunu söyleyemezsin. Sadece, 'Sana âşık değilim,' de. Daha iyi. Bana güven."

"Stefan bana bunu sormadı ama. Bir gün ona âşık *olabileceğimi* düşünüyor muyum, diye sordu ve ben de bunun olacağını sanmıyorum." Dirseklerime dayanarak doğruldum. "Alınma ama bu konuda Stu'nun tavsiyesine ihtiyacım var."

"Benimki daha iyi," dedi Sophie. "Ben her zaman terk edenim. O her zaman terk edilen."

"Sadece onun bakış açısını da öğrenmek istiyorum."

"Eh," dedi doğrulup ayakkabılarını tekrar giyerek, "onu arayabilirsin..."

"Sinyali zayıf."

"... mesaj atabilirsin..."

"Bu akşama kadar eline geçmez."

"... ya da eve dönene dek bir ay bekleyebilirsin."

"Bir ay vaktim yok. İki saat bile vaktim yok."

Sophie bana döndü. Gülümsüyordu ama biraz üzgündü. "Stefan'a, ona âşık olmasan da ondan gerçekten hoşlandığını ve arkadaş kalmak istediğini söyle."

"Sen eski erkek arkadaşlarının bir tanesiyle bile arkadaş değilsin."

“Biliyorum.” Güldü. “Hiçbir zaman yürümüyor ama iyi bir taktik.” Ayağa kalktı. “Josie, yap şunu ve kurtul, sonra da buraya gel çünkü seni bekliyor olacağım.”

Gitti. Kendimi tekrar Stu’nun yatağına attım ve telefonumu cebimden çıkardım.

Stu’ya mesaj, 15.47

Şu anda bana hiç faydan yok. Ve tavanında çatlak var. Ken Amca’ya tamir etmesini söylerim. Bir şey değil.

Bu sabah geçit töreni vardı. Gitmemiştim. Annem, babam ve ben eve iki gün önce çok yorgun dönmüştük ve dün merkezdeki ya da bugün Bexley’deki havai fişek gösterisine katılamayacak kadar çok işimiz vardı. Stefan beni iki gösteriye de davet ettiğinde kullandığım ilk bahane buydu ama yapılması gereken konuşmayı erteleyemeyeceğimi bildiğimden, Sophie’yle kısa ve faydasız görüşmenin ardından yürüyerek Stefan’ın evine gittim.

Garip bir sarılmayla merhaba dedikten sonra –küçük kız kardeşinin de orada olmasına çok memnundum– verandalarındaki basamaklarda oturduk ve Stefan hiç bronzlaşmadığım için bana biraz takıldı. Cilt kanseri konusunda ona bir nutuk çektim ve yüksek faktörlü güneş kremimi günde iki kez nasıl uyguladığımı anlattım.

“Seni gerçekten özledim,” dedi. “Beni ve konuştuklarımızı düşündün mü?” diye sordu.

“Gece gündüz,” dedim.

“Ve?” diye sorarak gerçek bir öpücük için yaklaştı ve ben de hiçbir dilde tercüme gerektirmeyen bir hareketle elimi göğsüne koyarak öpücüğünden kaçtım.

“Senden çok hoşlanıyorum, Stefan.”

“Hoşlanıyorsun?” diye sordu. “Âşık değilsin.”

“Evet,” diye kabul ettim ve uzun, üzgün bir iç çektim. “Üzgünüm. Sana karşı hissettiğim şeyin aşk olduğunu ya da buna dönüşeceğini sanmıyorum. Ama bu senden ne kadar hoşlandığımı değiştirmiyor. Bunu önemsizleştirmiyor.”

“Aynı şey değil.”

“Aynı şey,” dedim. “Senden eskisi kadar hoşlanıyorum. Seninle olmak istemediğimi söylemiyorum.”

“Seninle olmaya nasıl devam edebileceğimi bilmiyorum. Ve sen bunu nasıl yapabileceğimi açıklamaya başlamadan önce,” dedi bana çabucak üzgün bir gülümseme sunarak, “sana bir şey soracağım. Sana seni asla sevmeyeceğini söyleyen biriyle birlikte olmak ister miydin?”

“Ama ben bir tek bunu söylemiyorum ki. Senden hoşlandığımı söylüyorum. Hem de çok.” Stefan’ın yüzündeki ifade üzüntüden acıya dönerken Örnek Ayrılma Sahnesi’nin biraz daha yumuşak versiyonunu uygulayarak muhteşem özelliklerini sıralamaya koyuldum.

“... ve Facebook’ta yazdığın şeyler gerçekten komik ve eğlenceli ve şu anda görmeyi dilediğim harika bir gülümseme var ve bunun birden ortadan kaybolmasının sebebi olmaktan nefret ediyorum ve...” liste dans, nezaket ve biraz atletik beceri içererek böyle devam ediyordu. “... ve sen iyi bir arkadaşsın. Gerçekten iyi bir arkadaşsın. Ve benim için arkadaştan daha yakınsın. Ve ben bunun değerli olduğunu düşünüyorum ve bunu kaybetmek istemiyorum. Arkadaştan daha yakın birini kaybetmek istemiyorum. Seni kaybetmek istemiyorum.”

“Ama ben,” dedi biraz gözleri dolarak; benim de gözlerim doldu, “zaten kaybettiğini düşünüyorum.” Boğazını temizledi. Ayağa kalktı. “Gitmem gerek.”

Evine yürüyüp kapıyı arkasından kapadı. Ben de sıcak, nemli bir ızdırap içinde, yolda burnumu çeke çeke telefonda Sophie'yle konuşarak eve döndüm. Sophie arka kapıda beni kollarına aldı ve ben de omzunda ağladım. Geri çekildiğimde o da ağlıyordu. Ne olduğunu sormaya fırsat bulamadan, “Senin canının bu kadar yanması canımı yakıyor,” dedi.

Bacaklarımı göğsüme çekip başımı dizlerime koyarak verandamızdaki şezlonglardan birine oturdum. Üzerime sadece salondaki lambalardan ışık düşüyordu. Birkaç dakika içinde güneydoğu tarafındaki ağaçların üzerinden Bexley'nin havai fişeklerini görebilecek, yüksek sesli havan toplarının boğuk sesini duyabilecektim.

Kate kapıyı açtı, dışarı çıktı ve şezlongumun ucuna oturdu.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedim elimin tersiyle gözlerimi silerek. “Üzgünüm ama iyiyim.”

“Üzgün olmana üzüldüm.”

Detayları bekliyordu ki gelmesi de uzun sürmedi.

Anlattıklarımın sonunda, “Beni Facebook'tan sildi,” dedim ve kocaman bir hıçkırıkla başımı kollarımın arasına dayadım.

“Josie,” dedi Kate dizimi nazikçe sıkarak. “Geçecek.”

“Biliyorum,” dedim koluma doğru konuşarak. “Sadece şu an her şey canımı yakıyor.”

“En çok ne acıtıyor?” diye sordu Kate.

“Bilmiyorum.”

“Ben biliyorum,” dedi Geoff beni şaşırtarak başımı kaldırmama ve Kate’in yanındaki sessiz varlığını keşfetmeme sebep olarak. Ve dizimdeki de onun eliydi, Kate’in değil! Yavaşça şezlongda geriledim.

“Arkadaşını kaybetmek zordur,” dedi ve *-öhöm-* buna katılmam gerekiyordu ki başımı sallayarak bunu yaptım. “Özellikle de pek fazla arkadaşın yokken.”

“Pardon?” dedim neredeyse bağırarak.

“Hayır, demek istediğim...”

“Benim arkadaşlarım var,” dedim iki elimle yüzümü silerek.

“Evet, biliyorum. Demek istediğim...”

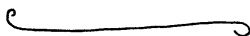
“Harika,” dedim ayağa kalkarak. “Gerçekten harika.”

Odama giderken Geoff’un yorumunu mesajla yaydım ve telefonum neredeyse hemen destekleyen bir cevapla öttü. Sonra bunu Facebook’a yazdım ve sabah olduğunda arkadaş listemi oluşturan takımdan, kiliseden, sınıftan, Cap’ten arkadaşlarımın ve uzak akrabalarımın dörtte üçünün onun bir aptal olduğunu düşündüğünü gördüm. Facebook sayfam kalpler, öpücükler ve Geoff’un bir kez daha hatalı olduğuna dair onaylarla bir sevgi listesine döndü.

“Gördün mü? Arkadaşlarım var,” dedim Dennis DeYoung fotoğrafıma bakarak.

Ama masamın üzerinde duran bu sessiz zaferimle bile, görmeyi umduğum tek cevap, sevdiğimi söyleyemesem de hâlâ eskisi kadar hoşlandığım Stefan’ın gelmeyen cevabı yüzünden kalbim acıyor, midem kasılıyordu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Stu'dan mesaj, 10.44

Sophie bana Stefan'dan ayrıldığını söyledi. İi misin?

Stu'ya mesaj, 10.45

Üzgün ama iyiyim. Tşk.

Stu'dan mesaj, 10.45

Üzüldüm. Ayrılıklar zor.

Stu'ya mesaj, 10.46

Senin gibilere değil.

Stu'dan mesaj, 10.46

Hayır, yine öyle. Bayıldığım bir şey değil.

Stu'ya mesaj, 10.47

Neye bayılıyorsun ki?

Stu'dan mesaj, 10.48

Maymunların birbirlerini okşamalarını izlemeye. Sen?

Stu'ya mesaj, 10.48

Aynısı.

Stu'dan mesaj, 10.49

Neşelen, Josie. Gececek. Söz.

Gerçekten de dört gözle beklediğim ve beni epey neşelendirecek bir şey vardı. Kate apartman dairesinin kontratı sona erdiği için ağustosun sonunda eve geri taşınacaktı. Eski odası benimkine banyoyla bağlanıyordu ve gece geç saat sohbetlerimiz ya da açık kapılardan iyi geceler diye seslenecek olmanın beklentisiyle şimdiden mutluydum.

Temmuzu Kate'in toplanmasına yardım ederek geçirdim. Eve dönmesinden önceki hafta sonunu, üniversite onu yaz ayları dışında buradan alıp götürene dek yıllarca neredeyse her sabah saçlarımı kusursuzca taradığı banyoyu temizlemekle geçirdim. Bir sözde düğün onu eve geri getirmişti. Geoff'a bunun için minnet duymak konusunu değerlendirmeye aldım. Ama düğünü iptal etse ve Kate sonsuza dek burada kalsa çok daha minnettar olurum. Sonra lisansüstü okuluma gidip yazları dönerdim ve bu kez hevesle beni bekleme sırası ona geçerdi.

Ama önce ağustosun beşinde Kate eve döndü. Eski odasının muhteşem konforunu ve anılarını unutup eşyalarını evin uzak köşesindeki Maggie'nin odasına yerleştirdi. "Alan ve mahremiyet

için,” dedi. İş, arkadaşlarıyla geceleri dışarı çıkmalar ve evlenmeye kararlı görüldüğü nişanlısı arasında onu zar zor görüyordum.

İyi geceler diye seslenmek için fazla uzaktaydı. Aptal geniş ve aşırıya kaçan evimiz.

İronik bir şekilde artık en sevdiğim akşamlar Geoff’un yemeğe geldiği pazar geceleriydi. Hiç değilse Kate’i haftalık bir düzende görebiliyordum. Son zamanlarda pazarları spagetti istemeye başlamıştım, her seferinde anneme sofrayı hazırlamasında yardım ediyor, her seferinde Geoff’un yanından geçerken tabakları titretmeyi başarıyordum. Sinirlerinin gerilmesi için tam olarak ne kadar titretmem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Kate’le bu bunaltıcı ağustos ortasında yemek için sofrayı verandadaki masaya kurduk. Karşı tarafta babam ve Geoff mangalı hazırlıyordu. Geoff el hareketleriyle burgerlerin nasıl yerleştirilip çevrileceğini gösteriyor, babam da hareketleri teatral bir coşkuyla tekrar ediyordu.

“Ah, Josie, özür dilerim,” dedi Kate; yüzünde o kadar üzgün bir ifade vardı ki bir an babamla Geoff’un varlığını unuttum. “Unuttum. Tamamen unuttum. Yarın çiçekçiyle randevum var.” Okul için beni kıyafet alışverişine götüreceğine söz vermişti. Okul, telefonumun takvimine yarın için *Kate’le alışveriş* notundan çok daha az coşkuyla eklediğim 17’sinde, çarşamba başlıyordu.

“Bütün gün sürmeyecek, değil mi?” diye sordum.

“Kim bilir? Planlanacak çok şey var. O yüzden,” dudaklarına utanmış bir gülümseme yerleştirdi, “alışverişini gelecek cumartesi yapabilir miyiz? Söz veriyorum programımdaki tek şey sensin.”

“Tabii,” dedim ve Kate bana sarılıp *harikasın* dedi. Ertesi cuma bana cumartesi Geoff’la birlikte müzik seçmek için kilise orgcusuyla buluşmaları gerektiğini söyledi.

Saat öğleden sonra ikiye kadar döneceğini söyledi ama dönmedi ve aramayı ya da mesaj atmayı bile unuttu.

Alışverişe beni onun yerine annem götürdü. Easton’da birkaç mağazayı gezdik, renkleri inceledik, tişört ve kotları parmaklarımızın arasında ovaladık, iç çamaşırlarını da ovaladık ve yanımıza gelen bütün satış görevlilerine, “Teşekkürler, sadece bakıyoruz,” dedik. Liste yaptık ve eve döndüğümüzde mutfakta annemin bilgisayarının başına geçip benim bedenimi ve renk seçimlerimizi girerek kıyafetleri sipariş verdik.

Evde babam, “Alışveriş gezintiniz nasıl geçti?” diye sordu.

“Enteresandı,” dedi annem.

“Başarılıydı,” dedim.

Babam, “Harika,” dedi.

Ama hâlâ Kate’le gitmeyi tercih ediyordum.

Bu sabah lise son sınıf öğrencisi olarak uyanmıştım ve bu boğucu günü omuz silkerek karşıladım. Kate bütün yaz boyunca bana –yaklaşan düğününden bahsetmediği nadir anlarda– lisedeki son yılının en güzel yılı olduğunu ve benimkinin de öyle olacağını öngördüğünü söyleyip durmuştu. Ben de ona kasım geldiğinde bu saçmalığı gerçekten hayata geçirirse son yılının trajik olacağını söyledim ki görünüşe bakılırsa geçirecekti. Bu yılın bir kısmını bu düğünü dehşet içinde bekleyerek ve kalanını da yas tutarak geçirecektim. Çok sağ ol, Kate.

Kate’in nedimelerinin çoğu *sağ ol*’u tek kelime sanıyordu.

Jen Auerbach'tan mesaj, 07.04

AMANTANRIM! SON SINIFIZ!!!!

Mutfakta, işe gitmek üzere aceleyle evden çıkan babama çabucak merhaba-hoşça kal dedim ve Kate'i yüzünde, bir şekilde iki yudum kahve arasında bile sürdürmeyi başardığı komik bir gülümsemeyle buldum.

"Ne oldu?" diye sordum ki bununla, *Sen neden ayaktasın? Ve niye bana öyle bakıyorsun?* demek istiyordum.

"Son yılın, Josie," dedi ayağa kalkıp bana sarılarak. "Gitmeden önce seni görmem gerekiyordu. Dur bir fotoğrafını çekeyim."

"Hayır."

"Ah, haydi ama. Bir tane."

"Hayır," dedim sabah ritüelime başlayarak.

Ben gazetenin sayfalarını karıştırarak dünyanın sonuna işaret eden korkunç haber başlıklarını tararken Kate karşıma oturdu.

*KASIM DÜĞÜNÜNÜ GERÇEKLEŞTİRMEYE KARARLI KATE
SHERIDAN KIZ KARDEŞİNİN HAYATINI MAHVETTİ*

Daha az uğursuz başlıklar fırtına ve banka iflaslarını içeriyordu.

Annem mutfaka girer girmez başımı kaldırmadan, "Anne, lütfen Kate'e birine gözlerini dikerek bakmanın kaba bir şey olduğunu söyler misin?" dedim.

"Kendin söyle," deyip yanağımı öptükten sonra Kate'inkini de öptü.

"Sadece bir fotoğraf istiyorum, Josie. Çok tatlı görünüyorsun. Annem her yıl okulun ilk günü fotoğrafı çekmiyor mu?"

"Kendin sor," deyip başımı biraz çevirerek baktığımda göz ucuyla annemin sırtığını gördüm.

"Çekiyorum," dedi annem.

“Eh, bu yıl ben de fotoğrafta olmak istiyorum. Haydi ama.” Kate ayağa kalktı ve “Çerçevelemeye değer bir fotoğraf olacak,” diyerek beni poz vermek için teşvik etti.

Mutfaktaki şöminenin yanında bir yer seçtik ve birbirimize sarılı kollarımızı rahat bir pozisyona getirdik; annem de fotoğraf makinesini aldı. İki poz çekti ve fotoğrafları incelerken memnun bir şekilde iç çekti. Kate, “Birkaç tane daha. Ama bu sefer gözlüğünü çıkar, Josie,” demeseydi biraz daha uzun süre sessizce kıkırdayabilirdim.

“Neden?”

“Düğün için prova yapıyoruz,” dedi Kate, tekrar kolunu bana doladığı pozunu alarak.

“Ne?” diye sordum.

“Kısa süre içinde gözlüğünle ilgili bir şey yapmamız gerekiyor,” dedi ve ben pozu bozup çekimi sona erdirdim. Kate arkamdan, “Günlük olarak sorun değil ama özel günlere uygun değil,” diye seslendi. Sonra sanki seksen yaşındaymış gibi iç çekip, “Son yılımın ilk gününü hatırlıyorum da, ah ne kadar eğlenceliydi,” dedi.

Mısır gevreği kâsem ile bardağımı yıkadım ve kurulama rafına yerleştirip Stu ile Sophie’ye mesaj attım. Eşyalarımı toplayıp telefonumu çantama koyarken Kate anneme döndü. “Artık Josie’nin lens takma vaktinin geldiğini düşünmüyor musun?”

“Kendin sor,” dedi annem ama ben o soramadan kapıdan çıktım.

Sokağın karşısında Pat Teyze beni, “Deniz Mahsulü Ziyafeti mi yoksa Tavuk Söğüş ile Ciğer mi?” diyerek karşıladı.

İki elindeki kedi mamalarını gösterdi.

“Deniz Mahsulü Ziyafeti için uygun bir sabah gibi sanki,” dedim ve “Ben yaparım,” diye ekledim.

“Teşekkürler canım. Çok tatlısın.”

Kokuşuk mamayı bir tabağa koyup Musa’nın önüne yerleştirdim; kahvaltısına yumulmadan önce şöyle güzel bir baş kaşımaya bekliyordu. Nihayet tekrar onu okşamama izin veriyordu.

“Sophie’nin odasına çıksam olur mu?”

“Tabii. Kardeşini aşağı indirmezse kahvaltıda ona tavuk söğüş ile ciğer olduğunu söyle.”

Merdivenlerde Stu’yu, o beni fark etmeden önce gördüm. Esniyor, sol omzunu kaşıyordu ve üzerinde muhtemelen yatarken giydiği tişört ile şort vardı.

Colorado’da vakit geçirdikten sonra eve fazla bronz dönmüş ve benden melanoma nutuğu yemişti. Yaz süresince biraz irileşmiş, saçlarını da kısa, dalgalı bir atkuyruğu yapacak kadar uzatmıştı, şimdi de saçlarından birkaç ton daha koyu olan yumuşak, düzensiz çıkan sakalları vardı. Eve ilk geldiği gün tıraş olma alışkanlığını bıraktığını söyledi. Kapalı mekânda işeme alışkanlığından da kurtuldu mu, diye sorduğumda sadece gülümseyip kocaman, pudra şekerli donut’i iki ısırıkta yuttu.

“Kahvaltıda Deniz Mahsulü Ziyafeti var,” dedim.

“Ben de o yüzden erken kalktım.”

Merdivenlerin tepesindeydim. O en alt basamaktayken, “Ah, mesajını aldım ve hayır,” dedi.

Gülümsedim.

Mesaj şuydu: Kate okulun ilk günü için heyecanlı olmamı istiyor. Ama değilim. Sen?

Sophie’nin kapısını çaldım ve “Stu hariç gelebilirsiniz,” dediğini duydum.

İçeri girdiğimde onu elinde telefonuyla masasına oturmuş halde buldum; telefonu hemen kapadı.

“Ben de tam mesajına cevap veriyordum,” dedi. “Ve evet, herkesi göreceğim için heyecanlıyım. Ama senin yerinde olsam daha heyecanlı olurdu.”

“Niye ben?”

“Son sınıf? Ah, gelecek yılı *iple çekiyorum*. Son yıl hep en güzel yıldır.”

“Niye?”

“Herkes öyle diyor,” dedi. “Ama bu yıl çok iyi bir potansiyelle açılıyor.”

“Gelişme var mı?”

“Henüz yok.” Sırıttı.

Temmuz sonunda Sophie, Adam’dan ayrılmış ve derhal şaşırtıcı derecede iç karartıcı bir terk edilmiş kumsal resmi çizmişti. Son zamanlarda Josh Brandstetter’a –benim sınıfımdaki güzel kokan hoş çocuk– âşık olmaya çok kararlıydı ama önce *Josh’un* ona âşık olması gerekiyordu. Sophie asla ilk söyleyen olmazdı.

“O...” diye başlayıp durdu, gözlerini kısarak bana baktı ve biraz ciddiyetle, “Sorun ne?” diye sordu.

Kendimi yatağının köşesine atıp, “Kate’in Geoff’la evlenerek büyük bir hata yaptığını düşünmüyor musun?” diye sordum.

“Hayır, düşünmüyorum ve son yılına hâlâ *bu konuda* endişelenerek başladığına da inanamıyorum.”

“Bu konuda her gün endişeleniyorum.”

“Eh, bırak o zaman. Düğününü dört gözle bekliyorum. Ah, ona davetiyeme artı bir eklemesini söyle, olur mu?” Gülümsemeye çalışarak, “Belki Josh’u getiririm. Harika olmaz mı? Başka birinin düğününde âşık olmak,” dedi.

“Ben düğüne gitmiyorum.”

“Kate’in düğünü. Tabii ki gidiyorsun.”

"Hayatımda yapmayı reddettiğim şeyler listesinde beşinci numara bu... Türkiye'deki bir et yiyen şifacı balığa ayak nasırlarını yedirtmekten hemen sonra geliyor."

"Birden üçe kadar ne var?"

"Hepsi suç ve vücut sıvıları içeriyor."

"Josie," dedi Sophie, dudaklarında hoşgörölü bir gülümsemeyle iç çekerek.

"Hem gözlüğümün nesi varmış?"

"Bir şeyi yok. Ben gözlüğünü seviyorum." Sevmeliydi zaten. Kendisi seçmişti.

"Kate düğünde gözlük takamayacağımı söylüyor."

"Sadece fotoğraflarında yansıma olsun istemiyor," dedi Sophie. "Her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

"O zaman kesinlikle Geoff'la evlenmemeli."

"Josie, kes şunu. Sana hep söylüyorum. Kate âşık. Ve bu, dünyadaki en harika şey. Harika bir düğünü olacak ve çok romantik olacak ve sen de katılacaksın ve onun için mutlu olmalısın."

"Eh, değilim ama. Geoff'tan hoşlanmıyorum ve onunla evlendiği için mutlu değilim."

"Josie."

"Buna engel olacak bir şeyler bulacağımı umuyorum."

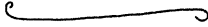
"Yapamazsın. Onlar âşık ve aşk her şeyin üstesinden gelir," dedi tekrar yatağına atlayarak; saçları etrafına yayıldı ve usul usul, yalnızca kendi görebildiği bir şey söyledi: "Aşkın sevdiğim tarafı da bu."

Telefonu öttü.

"Josh," dedi telefonuna ısıldayan bir gülümsemeyle bakarak. "Açmam lazım."

Tekrar aşağı indim ve aslına bakılırsa bu yılın şimdiye kadarki en kötü yılım olabileceğine dair zihnimde filizlenmeye başlayan endişeyi duymazdan gelmeye çalıştım. Neredeyse her gün âşık olmadığımın ve olsam son yılım konusunda çok daha heyecanlı olacağımın hatırlatılması da yardımcı olmuyordu. Özellikle de son yılın en güzel yıl olduğunu söyledikleri için.

ON ALTINCI BÖLÖM

Artık ikinci sınıf öğrencisi olduğum Cap'teki dersler dün başlamıştı. Uygulamalı Fizyoloji dersi bu yaz bana bir kredi kazandırmıştı ve annemle babam da bunu üzerinde midilli fotoğrafı olan bir kartpostalla kutlamışlardı. Babam kartın içine, "Dereceyle mezun olursan gerçeğini alacağız," yazmıştı.

Keçiyi tercih edeceğimi biliyordu.

Stu, Sarah Selman ondan ayrıldıktan iki hafta sonra çıkmaya başladığı Amanda Meyers'tan ayrılmıştı. Amanda ondan sekiz hafta boyunca uzağa gitmemesini istemişti. Kavga etmişlerdi. Amanda Stu'yu onu yeterince önemsememekle suçlamıştı ve o da, "Önemsediğimin kanıtı Colorado'daki harika programa katılmayıp burada kalmaksa bu umurumda değil. Ama senin *önemseme* tanımına katılmıyorum," demişti. Bir de üstüne Facebook'ta atışmalar başlamıştı.

Şimdi sınıfımızdan başka birini değerlendiriyordu. Bana kim olduğunu söylemiyordu ama bence Jen Auerbach'tı. Jen olmadığı konusunda biraz fazla inatçıydı.

“Kim olduğunu bana söylemek zorundasın,” dedim. “Söz veriyorum karışmayacağım.”

Tam beş saniye boyunca bana yan yan bakarak kuşkulu ifadesiyle cevap verdi.

“Karışmayacağım,” dedim. “Gerekmezse.”

“Ki gerekeceğini düşündüğünden eminim.”

“Tabii ki gerekecek. Jen’i severim ve şimdi onunla çıkmaya başlarsan Cadılar Bayramı geldiğinde birlikte olmayacaksınız ve onun da bunu şimdiden bilmesi gerekir. Ama aslında biliyor zaten. Geçen yıl söylemiştim.” Hiçbir şey söylemedi, ben de, “O yüzden karışmak için bir sebebim yok. Yani artık bana söyleyebilirsin,” diye ekledim.

Ama söylemedi.

Güzel bir sabahtı, biz de arabayı lisede park edip ilk çarşamba günü derslerimiz için Cap’e yürüyorduk. Bu yıl da geçen yılki gibi ayrı iki ders ve birlikte Toplumsal Dilbilim adlı bir ders alıyorduk. Açıklamasını okuduğumdan beri bu dersi dört gözle bekliyordum ama önce daha düşük seviye sosyoloji derslerini geçmem gerekiyordu.

Dersin açıklamasından: *Sos. 310, toplumsal dilbilime bir giriş niteliğinde olup özel olarak dilin sosyal kullanımına odaklanan bir derstir. Bu derste öğrenciler, dilin sosyal grupları nasıl tanımladığına ve gruptan gruba hem vurgu hem de anlam bakımından nasıl değişiklik gösterdiğine yoğunlaşarak dilin güncel kullanımının kökenleri ve gelişimini inceleyecektir.*

Bu ders benim için yaratılmıştı. Ve mutlulukla beklediğim tek şeydi.

“Ee, Stefan ne oldu?” diye sordu Stu. “Gördün mü hiç? Konuştunuz mu?”

Başımı sallayıp, “İkisine de hayır,” dedim.

“Muhtemelen bugün görürsün. Buna hazır mısın?”

“Dehşetle bekliyorum,” dedim. “Ama birkaç olası diyalogu prova ettim.”

“Ki böyle bir şey olmayacak,” dedi Stu omuz silkerek.

“Biliyorum. O yüzden ben de ona kocaman, sıcak bir gülümseme ile dostane bir merhaba sunarım diye düşündüm.”

“Göstersene.”

“Gösteremem öyle. Şu an havamda değilim. Salakça görünür.”

“Haydi, Josie,” dedi dirseğimi dürterek.

“Peki,” dedim ve durduk. Bir nefes aldım, yavaşça gülümsedim ve “Merhaba,” dedim.

“Evet,” dedi Stu başını sallayarak. “Gerçekten de havanda değilsin. Kesinlikle salakçaydı.”

Omzuna tokat attım. “Söylemiştim. Onu gördüğümde doğrusunu yaparım.”

“Selam de gitsin.”

“Derim,” dedim. “Sadece o artık benden hiç hoşlanmasa da benim hâlâ bir arkadaş olarak ondan hoşlandığımı belli edecek şekilde yapmak istiyorum.”

“Kolay gelsin,” dedi Stu aslında, *çok beklersin*, anlamına gelen bir tonla.

Ben bir arkadaşlıktan bu kadar kolay vazgeçmeyi ve herhangi bir duygu skalasında sevgi ve nefretin yakın olduğuna inanmayı reddediyordum. Stefan’dan hoşlanıyordum ve her zaman da hoşlanacağıma inanmak için bir sürü sebebim vardı.

Sonra sosyoloji dersine girdim ve her şey değişti.

Kalabalık odanın iki ucundan bakışları buluştu...

Bunu düzinelerce kez farklı şekillerde okumuştum ve kurmaca Victoria İngilteresinin dışında gerçekleşebileceğine asla inanmamıştım. Ama gerçekleşiyordu. Şu anda.

Onu gördüm, Hiç Tanışmadığım Kişi'yi; güzel kahverengi saçlarıyla uyumlu kahverengi çerçeveli gözlüğü vardı. Birden, bir saniye içinde, bir deprem dalgası gibi apaçık bir güç beni vurdu ama beni yere yıkmak yerine kendini etrafıma sarıp vücuduma doldu, midemi kastı, ciğerlerimi sıkıştırdı ve kalbimin güm güm atmasına sebep oldu. Sesler hafif mırıltılara dönüştü. Çevremdeki her şey soldu. Kıpırdayamıyordum ve aynı anda uçabileceğimi düşünüyordum. Ve o anda –ayaklarım yere çakılmış, kanatlarım açılmaya başlarken– bana baktı, gökyüzü renkli gözleriyle doğruca bana baktı ve gülümsedi. Ardından başını salladı; sadece bir kez; yalnızca ikimiz arasında zarif ve tamamen kişisel bir hareketti bu.

Bir yıl boyunca çalışsam Stefan Kott'a böyle selam veremezdim.

Bu da neyin nesi?

Kalbim atıyordu. Soluğum hızlanıyordu. Bunların hiçbirisi kontrolümde değildi. Ona doğru bir adım atmak için ayağımı kaldırmayı başarmıştım ki daha düşük seviyeli bir kozmik enerji tarafından durduruldum.

“İstediğin yere otur,” dedi Stu bana, kollarını ardına kadar açarak.

Merkezin hafif sağında kalan üç sandalyenin önünde birkaç saniye durdum ve duyuşal değerlendirmemi yaptım. Cereyan yoktu, yansıma yoktu, kötü koku yoktu, herhangi bir yerden gelen garip bir ses yoktu. Yanımda oturan kişi burnundan nefes alırken ıslık sesi çıkarırsa ya da turşu gibi ya da bir o kadar yenilebilir bir şey gibi kokarsa oradan ayrılmam gerekirdi. Derhal.

“Burası iyi,” dedim ve oturduk.

Ders birkaç dakika sonra başlayacaktı, böylece üzerimde böylesine tuhaf –neredeyse doğaüstü– bir etki uyandıran çocukla tanışma faslını atlatıp kim olduğunu ve bunun neyin nesi olduğunu öğrensem iyi olacağını düşündüm. Bay Kahverengi Saç ve Gözlük de tanışmaya hevesli olmalıydı çünkü gözlerimiz buluştuğu ilk andan beri iki kez daha bana bakmıştı. Bakmış ve gülümsemişti.

Önceki derslerden tanıdığım dört kişiyle birlikte ayakta duruyordu, ben de yanlarına gidip merhaba dedim.

Samantha adlı, her zaman kollarını göğsünde kavuşturarak duran çekingen ama dostane kız beni başını sallayıp, “Selam, Josie. Yaz nasıl geçti?” diyerek karşıladı.

“Güzeldi. Teşekkürler. Seninki nasıldı?”

“İyi idi. Teşekkürler. Ben de tam yazın yaptığım stajdan bahsediyordum ve o da Şikagolu çıktı,” dedi başıyla –*kalp çarpıntısı*– onu işaret ederek.

“Ben Ethan,” dedi sıcak, özgüvenli bir sesle bana elini uzatarak. Son derece kibardı.

“Ben Josie.”

“Tanıştığımıza çok memnun oldum, Josie.”

“Ben de.” *Ethan*, dedim içimden ve kocaman bir iç çekmemeyi başardım. “Seni daha önce kampuste görmemiştim. Yeni misin?” diye sordum.

“Evet. Cap’t e de Columbus’ta da yeniyim.”

“İkisini de seveceksin. İnsanlar çok iyi.”

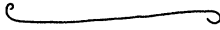
“Ben de öyle olduğunu görüyorum,” dedi hâlâ kolları sıkı sıkıya kavuşmuş duran Samantha ile beni işaret ederek. “Buradaki insanlar harika.”

“Peki öyleyse,” dedi Ethan saatine bakarak. Saatine mi? “Başlasak iyi olur.”

Başlasak mı?

“Affedersin, Josie,” dedi nazikçe omzuma dokunup dersliğin ön tarafına geçerek ve resmi bir tonla, “Pekâlâ millet, oturun, başlayalım. Sosyoloji 310: Toplumsal dilbilime giriş. Ben Ethan Glaser; önümüzdeki on beş hafta boyunca okutmanınız ben olacağım,” dedi.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Yüksek sesli ve hızlı düşüncelerimin kulaklarımı geçici olarak sağır ettiği anlardan biriydi ve Ethan'ın –Yoksa Dr. Glaser veya Profesör Glaser mı? Ne diyecektim bu adama?– sonraki birkaç cümlesini kaçırdım ama birden sınıf sandalyeleri daire şeklinde yerleştirmeye başlayınca otomatik olarak ben de aynısını yaptım.

Tekrar duymaya başladığımda, "...birkaç dakika birbirimizi tanıyalım. Ben başlayayım," dediğini duydum. Cap'teki profesörlerimin çoğu özellikle toplumsal dilbilimde olduğu gibi, derslikler küçük olduğunda bunu yapıyordu ve ders sırasında da pek çok tartışma yürütülüyordu.

"Dediğim gibi, adım Ethan Glaser, bana Ethan diyebilirsiniz. Ben bir okutmanım, profesör değilim ve" hafifçe gülümsedi, "bazılarınızdan o kadar da büyük olduğumu sanmıyorum, o yüzden Ethan demeniz uygun. Ya da Bay Glaser. Nasıl rahat edecekseniz. Yirmi altı yaşındayım. Birkaç yıldır eğitim amaçlı araştırmalar yürüttüm ama sonra araştırmayı bırakıp eğitim vermeye karar verdiğim Şikago Üniversitesi'nde sosyoloji yüksek lisansı yaptım ve işte buradayım.

“Bu hölgeye yeniyim, geleli yaklaşık üç hafta oldu ve şimdilik burayı sevdim.” Bana baktı –BANA– ve gülümseyerek, “İnsanlar gerçekten çok iyi,” dedi.

“Başka,” diye devam etti. “Koşarım. Yerel 5k koşuları bulmam gerekiyor. Hokey ve futbol oynamayı severim. Gitar çalarım, biraz beste yaparım ve... Başka? Ah.” Güldü. “Pek çok farklı tür müziği severim ama gizli bir Styx fanıyım.”

Stu dirseğiyle beni dürttü ve yüzümdeki aptal bir gülümseme olduğundan emin olduğum ifadeyi silip atarken beni neredeyse sandalyemden düşürüyordu. Gelişigüzel şekilde sandalyemden düşmeme sebep olan garip bir hastalık nöbeti geçiriyormuşum gibi görünmemek için sırt çantamda bir şey arıyormuş gibi yaptım.

Kendimi tanıtırma sırası bana geldi. “Selam, ben Josie Sheridan. Burada ikinci sınıfım ama aynı zamanda Bexley’de son sınıf öğrencisiyim. Lisede voleybol ve koşu takımındayım. 5k koşuyorum, dolayısıyla,” Ethan’a baktım, “sana bir liste verebilirim. Yıl boyunca bir sürü koşu düzenleniyor.”

Başını salladı ve –ah– yine gülümsedi.

Ana dalımla ilgili şu an zar zor hatırlayabildiğim bir şeyler söyledikten sonra, “Ben de büyük bir Styx hayranıyım. Ama sadece Dennis DeYoung yıllarının. Ve bu konuda gizlim saklım yok. Herkese söylüyorum,” dedim.

Stu, “Söyler,” diyerek onayladı.

“Lise mi?” diye sordu Ethan şaşkınlıkla.

Yeniydi. Unutmuştum. Ve bütün o Bak Ne Kadar Çok Ortak Noktamız Var Listesi’ndeki yanlış tek şey dikkatini çekmişti.

“O ve Stu bizim dâhilerimiz,” dedi geçen yarıyıldan tanıdığım bir çocuk –bir futbolcu–. “İkisi de on iki yaşlarında.”

“Evet,” dedim ifadesizce. “Yaşımıza göre boyumuz uzun.”

Bunun üzerinde Ethan dahil olmak üzere dersliğin çoğundan kıkırtılar yükseldi ve Ethan bana dünyadaki en utanç verici soruyu sordu:

Şu an poponda tam olarak kaç sivilcen var acaba?

Ama şöyle dedi:

“Sormamın sakıncası yoksa, kaç yaşındasın?”

“Ekimde on altı olacağım,” dedim sanki, *Neredeyse otuz olacağım, kendime ait bir evim, ofisim ve bir de eski kocam var*, demişim gibi bir edayla.

“On beş mi? Ve burada ikinci sınıftasın?” dedi. “Hah.”

“Ürkütücüler, değil mi?” diye takıldı Bay Futbolcu.

“Çan eğrisini onlar mı belirleyecek yani?” diye sordu Ethan ve dersliğin bir kısmı inleyerek *evet* dedi. Bu Stu’yu güldürdü ama benim yanaklarımı sıcak bastı ve sıcak demek yanaklarımın kızarması demekti. Pek belli olmuyordu ama Bay Futbolcu, “Ama süper insanlar, o yüzden sorun yok,” deyince biraz daha kızardım.

Öyle miydik?

Sorun yok muydu?

Ve bu *süper* kelimesinin hangi versiyonuydu? Ve hangi dildeydi? Amant.nrım, Amant.nrım 2.0? Futbol dili? Stefan? Hayır, Stefan dili değildi. Yoksa öyle miydi? Düşünemiyordum.

“Eh, madem açık olacağız,” dedi Ethan, “ben de derslerimde aynı durumdaydım. Liseden on altı yaşında mezun oldum, o yüzden,” Stu ile bana baktı, “sizi anlıyorum.”

“Yani bize diyorsunuz ki,” dedi Bay Futbolcu, “sınıfın bey-niydiniz.”

“Evet,” dedi Ethan. “Ama...” Uyarı niteliğinde bir parmağını kaldırdı. “Asla bir evrak çantası kullanmadım.”

“Süpermiş,” dedi Bay Futbolcu.

Sonra Ethan kendini tanıtmaması için Stu'yu işaret etti, herkes bitirene kadar bu devam etti ve ben hiçbirini duymadım. Ethan'la ilgili az önce öğrendiğim her şeyi ve ona karşı ilk tepkimi sessizce düşünmekle meşguldüm. Ve nasıl daha şimdiden ona, Stefan'a asla söyleyemeyeceğim şeyi söyleyebileceğimi. Yani, bir gün sana âşık olabileceğimi düşünüyorum... yüksek ihtimalle. Hiç de imkânsız değildi.

Dersten sonra biraz oyalanıp Ethan'la biraz daha konuşmak, belki derslikten çıkışımı onunkine denk getirmek istiyordum ama bu bugün olmayacaktı. Samantha Şikago'yla ilgili sohbetlerini bitirmek için yanına koştu, böylece Stu ve ben eşyalarımızı alıp Fair Grounds'a gittik.

Yolda Kate'e mesaj attım.

Kate'e mesaj, 09.54

Sana az önce tanıştığım biriyle çok sıradışı bir deneyim yaşadığımı söylesem ne dersin? Ne olduğunu bilmiyorum ama ciddi olduğunu düşünüyorum ama bazı

"Ne yazıyorsun? Roman mı?" diye sordu Stu. Onu duymazdan gelip yazmaya devam ettim.

Kate'e mesaj, 09.55

ciddi engeller var desem?

Kate'ten mesaj, 09.56

Josie! ne oldu?!?!?

Kate'e mesaj, 09.56

Hiçbir fikrim yok ama derin bir şey olduğunu düşünüyorum.

Kate'ten mesaj, 09.57

her detayı dinlemek istiyorum!!!!

Kate'e mesaj, 09.58

Dürüst ol. İlk görüşte aşka inanıyor musun? Ya da en azından aşka dönüşme potansiyeline?

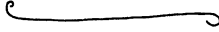
Kate'ten mesaj, 09.59

Josie!! Evet, evet, evet, evet! Konuşmak için sabırsızlanıyorum. Öptm.

Telefonumu kapayıp Fair Grounds'a kadar Kate'in haklı olabileceği düşüncesiyle sırtarak gittim. Bu benim şimdiye kadar geçirdiklerim arasında en iyi yılım olabilirdi.

Sadece bir sorun vardı. İlk görüşte aşka inanmıyordum. Belki yanıliyordum.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Bexley Lisesi'nden anneme mesaj, 12.57

İleri Seviye Fransızca dersinde öğretmenim Bayan Beckwith. Aptalın teki.

Annemden mesaj, 12.58

İdare et

Bu yıl liseye sadece iki akşamüzeri dersi için gidiyordum. İleri Seviye Fransızca ile Devlet ve Ekonomi.

Altıncı ders olan Fransızca'nın tamamını Bayan Beckwith'i duymazdan gelip sadece şu düşünceye yoğunlaşarak geçirdim: Bunu çözenin bir yolu olmalı; *bu*, bu sabah Cap'te bana olan şeydi. Ethan'la.

Devlet ve Ekonomi'de düşüncelerim dağıldı çünkü önümdeki sandalyede oturan Cassie Ryerson pankek kokuyordu; ikisi de yiyecek olduğu için turşuyla yakınlığı olan bir kokuydu. Ve yiyecek sizin elinizde olmadığı ya da mutfakta olmadığı sürece yemek kokusu almamalısınız. Fırçala, diş ipi kullan, gargara

yap, havalandır. Yiyecek kokuları yiyecek yapan yerlere özgüdür, sınıflara değil. Hem kim öğleden sonra ikide pankek kokar ki? Pankek kahvaltı yiyeceğidir.

Saat üçte çalan zille dolabımın önüne gelene kadar Ethan'a karşı duygularıma konsantre olamamamın sebebi buydu. Ama Jen'in çılgınlıkları, sıradışı şekilde neşeli Emmy ve voleybol takımından, her yıl koçumuz tarafından birbirlerinin en yakın arkadaşları olduğunu öğrendiğimiz başka dört arkadaşın coşkusuyla düşüncelerim orada da bölündü.

Bütün yaz, bütün gün, lisenin tamamı boyunca son yılı kutlamayı bekliyorlardı. Ben de onların dilinde konuşarak sarılma, kocaman gülümsemeler ve nefes almaksızın sergilenen bir coşkuyu kapsayan geleneklerini taklit ederek kutlamaya katıldım. Çılgılık atmadım gerçi. Bir türlü dile getiremediğim yabancı kelimeler vardı ve çılgılık da bunlar arasındaydı. *Vuuu buuuu'lamak* da diğerydi. Bunlar benim ağzıma hiçbir zaman yakışmamıştı ve yakışmayacaktı, o yüzden kullanmaya kalkışmıyordum bile.

"İnanabiliyor musunuz? Son sınıftayız. Ne süper değil mi?" dedi Jen bana ikinci kez sarılarak ve ben de ona, "Biliyorum. Bu yıl en güzel yılımız olacak," dedim.

"Tamam, bir dakika," dedi Jen çantasından fotoğraf makinesini çıkararak. "Bu makineye bayılıyorum. Yeni aldım. Bekleyin. İşte." En yakınındaki kişinin kolunu yakaladı. "Fotoğrafımızı çeker misin?" dedi ve fotoğrafçıya gülümsedim ama üzerinde çalıştığım o selamlaşmayı beceremedim. Sadece zayıf bir, "Selam, Stefan," çıktı.

Fotoğrafı çekti, bana başını salladı ve uzaklaşıp giderek Jen ile diğer kızların, "Ah, Josie," ve "Ah, geçecek, Josie," demelerine ve

Emmy'nin bana yaklaşıp, "Gördün mü? Aşk ve nefret neredeyse aynı şey," demesine sebep oldu.

Bu akşam masayı beş kişilik hazırlamıştım ki bu Geoff'un da geleceği anlamına geliyordu. Kate'ten birkaç dakika sonra geldi ki Kate geldiğinde telefonda onunla konuşuyordu. Birkaç dakika sonra kapıdaki bir çatlaktan içeri sızıp Kate'in yanına sokulup kanını emmeye kalkıştı ama etrafta şahitler vardı, o yüzden çabucak bir merhaba öpücüğü kondurdu.

Annemin yanağını öpmeye alışmıştı ve arada sırada aynıısını bana da yapmak üzere harekete geçiyordu fakat bu girişimlerin hepsi garip bir tereddütle son buluyordu. Bu yüzden genellikle bana merhaba deyip geçiyordu. Bazen de göz kırpyordu.

Cevaben, "Geoff," diyordum ismindeki *eof* kısmına vurgu yaparak.

Yemek servis edilmeden hemen önce Kate kolumu sıkıştırıp, "Bu gece. Geoff gittikten sonra. Her şeyi duymak istiyorum," diye fısıldadı.

Ben de ısıldayarak planını onayladığımı gösterdim ama ısıltı, onay ve plan, yemekte Geoff'un, şükran duasından sonraki o ilk sessizlikteki yorumuyla dağılıverdi.

"Ee, Josie," dedi. "Kate'in dediğine göre epey önemli bir gün geçirmişsin. İlk görüşte aşk demişti galiba. Bilirsin, bunun ardında bilimsel bir açıklama var."

Kate dirseğiyle Geoff'u dürttü ve hafifçe ama fark edilmeyecek kadar da belirsiz olmayan bir şekilde kaşlarını çatı.

"Ne?" diye fısıldadı Geoff.

Annemle babam hiçbir şey olmamış gibi yemeklerine devam ederek daha fazla bilgi verilmesini beklediler.

“Doğru,” dedim. “Kapıldım.”

“Kime?” diye sordu annem.

“Cap futbol takımına,” dedim. “Antrenmanda gördüm ve bu bana yetti.”

“Bu yıl aktif bir sosyal hayat peşindesin, ha Josie?” diye sordu babam. “Müthiş. Tabii ki önce bizim tanışmamız lazım.”

“Eh, bu yıl üniversiteli çocuklarla çıkabiliyorum. Siz öyle demiştiniz.”

“Takım olarak mı tek tek mi tanışsak?” diye sordu babam anneme.

Annem, “Sanırım bu Josie’nin onlarla nasıl çıkmak istediğine bağlı,” dedi.

“Grup olarak çık,” dedi Kate biraz tedirginlikle.

“Hayır, önümüzdeki dokuz hafta boyunca her hafta biriyle çıkmaya karar verdim. Bu birinci raunt. İkinci rauntta sadece hoşlandığım çocuklarla çıkacağım, yine haftada bir. Sonra da önümüzdeki birkaç yıl içinde elimde bir avuç çocuk kalana kadar seçenekleri daraltmaya devam edeceğim.”

“Randevu karşılaşmaları. Harika bir plan,” dedi babam. “Tabii kazananı seçmeden önce sen ve onların çoğunun mezun olacağını da farkındasın. O zaman geldiğinde hepimizin Ohio’da yaşıyor olması pek mümkün değil.”

“Ben de bazı randevularda bulundukları yere giderim. Veya onlar gelir.”

Babam bu planı daha da ileri götürürken Geoff beni gafil avlayarak bakışlarımı yakalayıp dudaklarını oynatarak *pardon* dedi ve biraz da üzgün bir ifade takındı ama ona bağışlayan bir ifadeyle bakıp başımı sallamayı başardım. Nedense ona değil, Kate’e kızgındım. Ama yine de Geoff konuşmadan önce düşünmeliydi.

Tabii ben her zaman bunu yapmıyordum ama her neyse... Babamı dinlemeye döndüm.

Daha sonra annem ve ben kendimizi mutfakta tek başımıza bulaşıkları yıkarken bulduk. Geoff ile babam ofiste antikalarından bahsediyorlardı ve Kate'in nerede olduğu umurumda değildi.

Cam fırın kabını ıslak ellerinden alıp kurulamaya başlayınca annem, "Teşekkürler," dedi. Bana attığı kaçamak bakış -minicik bir sırıtma ve beklentiyle kalkan kaşlar-, "Evet, bugün Cap'te hoşlandığımı düşündüğüm biriyle tanıştım. Ondan çok hoşlanabileceğimi düşünüyorum. Zamanla," dememe sebep oldu.

"Zamanla hoşlanacağını tahmin ettim."

"Evet. Zamanla," dedim usulca, böyle uzak bir kelimenin üzücülüğünü görmezden gelerek. Zaman içinde, bir gün. Boğazımı temizledim; böylesine tatlı bir deneyimin üzerindeki kötü hisleri temizledim. "Mükemmel görünüyor. Hoş, zeki. Hatta Styx seviyor."

"Ama senden büyük."

"Büyük," dedim ve *zamanla* ben de büyüyecektim.

Bir kelimeyi bu kadar sevip bir o kadar nasıl ondan nefret edebiliyordum?

"Eh," dedi annem, "on altı yaşına geldiğinde üniversitelilerle çıkabileceğini söylemiştik gerçekten, ama kuralı..."

"Kuralı biliyorum. Önce sizin tanışmanız gerek. Bence bu kural sırf babam antikalarını yeni insanlara gösterebilsin diye var."

"Kuralı tam olarak bu sebepten koyduk, evet."

"Belki Geoff'tan bu yüzden bu kadar hoşlanıyordur. Hâlâ görece yeni biri sayılır ve babamın katliam ve kadın histerisinin çaresi, ki bence Kate'te bundan var, gibi şeylerle ilgili bütün hikâyelerini henüz dinlemedi."

“Baban ve ben Geoff’tan pek çok sebepten ötürü hoşlanıyoruz ki bunlar arasında en önemlisi de histerik olmayan Kate’i mutlu etmesi.”

“Eh, beni mutsuz ediyor, o ne olacak?”

“Onunla sen evlenmiyorsun.”

“Bu aileye damat olacağına göre ailenin de bir oy hakkı olmalı.”

Annem, “Eh, o zaman benim oyum seninkini götürür, tatlım,” diyerek mutfaktan çıktı.

“Çalışmalarım daha bitmedi,” diye seslendim.

“Eminim bitmemiştir,” dedi, beni mutfakta belli belirsiz ayak parmağı kokusuyla baş başa bırakarak.

Bulaşıklar bittikten çok sonra, Geoff’un arabasının gittiğini duymanın ardından Kate odamın kapısını tıkladı içeri girdi ve “Josie, gelebilir miyim?” diye sordu. İçeride beni yüzüm kapıya dönük masama oturmuş, onu terslemeye hazır bir şekilde kollarımı kavuşturup bacak bacak üstüne atmış bir halde buldu.

“Josie, izin ver açıklayayım,” dedi çabucak içeri girip yatağın bana yakın köşesine oturarak. “Tamam, evet, Geoff’a mesajlarından bahsettim ve muhtemelen etmemeliydim. Tamam, etmemeliydim. Senin iznin olmadan etmemem gerekirdi ama Josie, ben sadece... mesajlarını aldığımda o kadar heyecanlandım ki bu gerçekten mutlu haberi Geoff’la paylaşmak istedim ki o da senin adına çok heyecanlı. Bu çok büyük bir şey. Mutluyuz. Hepsi bu; ayrıca her şeyi bilmek ve heyecanını paylaşmak istiyoruz. Ve sana sormadan ona söylediğim için özür dilerim. Lütfen bana kızma.”

“Tamam,” dedim.

“Hayır. Kızgınsın.”

“Kızgın olduğumun farkında değilim. Ben sadece bunu yapabilmen karşısında şaşkın olduğumu biliyorum. Yemin ederim, onunla nişanlandığından beri aklını kaçırdın. Sanki onunla tanıştığından beri daha az abla gibi davranıyorsun.”

“Bunun için Geoff’u suçlama.”

“Onu suçlamıyorum. Seni suçluyorum. Artık kız kardeşler arasında özel şeylerimiz olmayacak mı yani?”

“Josie. Özür dilerim. Daha fazla ne diyebilirim bilmiyorum. Gerçekten,” diyerek uzandı ve elini dizime koyup hafifçe sıktı. Hemen döner sandalyemde masama doğru dönerek, “Biliyorum. Yapacak işlerim var,” dedim.

“Ne yapıyorsun?”

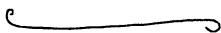
“Zamanla derken kastedilen zamanın matematiksel uzunluğunu belirliyorum.”

“Ne? Beni affetmen o kadar mı sürecektir yani?”

“Evet. Ve bu karmaşık bir formül, o yüzden lütfen çıktıktan sonra kapıyı kapa.”

Kapı dilinin sesini duyduğumda bilgisayar ekranımı yeniledim ve araştırmama devam ettim: + bilim + “ilk görüşte aşk.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Araştırmacılar uzun süre boyunca ilk görüşte aşk olasılığını incelemişler. İnternette bulduğum sürükleyici bir makale, araştırmacıların, iki inceleme partneri olan Cedric ve Adeline'in ilk tanışmasını nasıl gözlemlediklerini ve çiftin bundan sonraki flörtlerini de dikkate alarak, tanıştıkları ilk üç saniye içinde âşık oldukları sonucuna vardıklarını tarif ediyordu. Adeline ve Cedric. Ancak makalenin sonuna geldiğimde Cedric ile Adeline'in oran-gutan olduklarını anlamıştım ama makalenin yazarı bu fenomenle ilgili böyle detaylı bir yazıyı *muhtemelen* insanlara da uyarlayarak yazmıştı. (Ayrıca tavuskuşları ile kunduzlara da.)

Görünüşe göre ilk görüşte aşk potansiyeli beynin donanımında yer alıyordu ve bizim Pkusursuz İnsan anlayışımıza yanıt veren biriyle ilk karşılaştığımızda ortaya çıkıyordu.

Yatağıma uzanıp önce birkaç makale daha okudum ve araştırmaya göre bugün âşık olmuş olmamın gayet mümkün olduğu düşüncesiyle uykuya daldım. Bu gece okuduğum her şey Pkusursuz Mantıkta görüldüğü için gülümseyerek uyuduğumdan son derece emindim.

Stu'dan mesaj, 07.33

Hayır.

Sophie'den mesaj, 07.33

Evet. Nie?!

Jen'den mesaj, 07.33

AMNTNRM evet!!!!

Emmy'den mesaj, 07.33

Annemin üçüncü boşanmasından beri hayır.

Hepsi de az önce onlara gönderdiğim mesaja yanıt veriyordu:
İlk görüşte aşka inanıyor musun?

Hepsine cevap gönderdim:

Sadece dün okuduğum bir makaleyi düşünüyordum.

Perşembe akşamüzeri Bayan Easterday'le verandasında çay içip kurabiye yiyorduk; buraya Bay Easterday'in odası diyordu; onun favori yeriymiş. Bayan Easterday onun üzerinde kabartma baş harfleri olan çalışma masası setini tıpkı bıraktığı günkü gibi koruyordu.

Ona da aynı soruyu sordum ve "Ah, Tanrım, hayır. Bay Easterday'le ilk tanıştığımda ondan hiç hoşlanmamıştım," dedi.

"Öyle mi?" Bayan Easterday ondan bahsederken sırtıtmamak elimde değildi. Bana Jen Auerbach'ın çok daha ağırbaşlı halini andırıyordu. Ne zaman kocasından bahsetse dudakları değil de bütün yüzü bir gülümsemeye bürünüyor gibiydi.

“Ah, hem de hiç. Gösterişçinin teki olduğunu düşünmüştüm,” dedi.

“Ne değişti?”

“Hiçbir şey değişmedi,” dedi soruya şaşırmış gibi görünerek. “Sadece onu daha iyi tanıma şansını buldum.” Denizci üniforması içindeki siyah-beyaz fotoğrafına bakarken yüzü ışıldadı. “Ve buna çok memnunum. İlk izlenime güvensen ne kaçırdım, düşünsene.”

“Peki ya ilk izlenimin iyi olsaydı?” diye sordum. “O zaman güvenir miydin?”

“Yirmi yıldır çocuklara öğretmenlik yaptıktan sonra, Josie, bir insanı daha iyi tanıyana kadar fikrimi kendime saklamayı öğrendim. Bazen ilk izlenimim doğrudur, bazen de yanlıştır. Asla bilemezsin.”

“Ah,” dedim ve parmağımı Bay Easterday’ın eski sümeninin siyah derisindeki kabartma büyük E harfinin üzerinde gezdirdim.

Bayan Easterday’ın bahçesinden eve giderken Stu’ya mesaj attım:
Hayatı korkunç derecede karmaşık bulduğun günler oluyor mu?

Stu’dan mesaj, 17.18

Sadece kız arkadaşım varken.

Stu’ya mesaj, 17.19

Bu şimdi bana mantıklı geliyor.

Stu’dan mesaj, 17.20

Kim bu çocuk?

Stu'ya mesaj, 17.20

Birisi yok. Ama olabilir.

“Zamanla,” dedim usulca ve kabartma bir *E* harfi şeklinde olduğundan emin olduğum uzun, yavaş, akli karışık bir nefes aldım.

Cuma günü Ethan, “sıkıcı konuları aradan çıkaralım” dediği ders boyunca *bana* baktı. Toplumsal dilbilimin tarihi ve üç ayrı disiplinindeki –sosyoloji, dilbilim, antropoloji– kökenleri üzerine detaylı notlar alıp onu ve bu konuyu büyüleyici bulduğumu anlaması için düzenli olarak başımı salladım.

Harika bir okutmandı. Not kullanmıyordu ki bu da anlattığı şeye hâkim olduğunu ve bu konunun onun için önemli olduğunu gösteriyordu ki bu da bir başka ortak noktamızdı.

Gelecek hafta dönem boyunca sürecektir Dil Çeşitlilikleri Projesi'ne başlayacaktık. Sonra dönem sonuna kadar farklı bireyler tarafından farklı anlamlarda kullanılan konuşma kalıplarını –bir kelime ya da ifade– toplayacaktık. Örneğin artık koridorlarda suratıma bile bakmayan Stefan'ın sürekli kullandığı ya da eskiden kullandığı *süper* kelimesini ele alalım. Nasıl, ne zaman ve nerede olduğuna bağlı olarak şu anlamlara geliyordu:

1. Bu gerçekten çok ilginç.
2. Bunu onaylıyorum ya da bu hoşuma gitti.
3. Daha önce bunu görmedim ya da duymadım.
4. Sanırım benim için sakıncası yok.

Seçtiğimiz ifadenin otuz örneğini yazdıktan ya da on hafta geçtikten sonra –hangisi önce gelirse– cinsiyet, yaş, lokasyon gibi değişkenlere bağlı olarak bunun ortak kullanım biçimlerini

ararak konuyla ilgili bir final ödevi yazacaktık. Sınıftan birkaç kişi otuz örnek toplamak konusunda biraz sızlanmıştı ama ben içinde bulunduğum farklı sosyal gruplar ve bildiğim bambaşka diller sebebiyle hiç endişelenmiyordum. Hatta rahatlıkla bu konu hakkında birden fazla makale bile yazabilirdim.

Kate bu hafta İşçi Bayramı olan ve ondan kaçmak için okul baha-nemin olmadığı pazartesi de dahil olmak üzere her gün benimle kahvaltı masasında oturmuştu, ben de pazartesi sabahının büyük bölümünü Bayan Easterday'le geçirmiştım. Çarşamba Kate yine oturup kahvesini yudumlayarak ben kahvaltı rutinimi gerçekleştirirken sabırla bekledi.

Geçtiğimiz iki gün boyunca benimle haberler hakkında diyalog kurmaya çalışmıştı ve ben de mümkün olduğunca kibar yanıtlar vermiştim. *Hımm*. Kate, Josie dilini çok akıcı konuştuğu için beni henüz zorlamaması gerektiğini biliyordu.

Bugün, "Josie, bana hâlâ kızgın olamazsın. Senden özür diledim. Daha ne diyebilirim?" dedi.

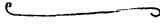
"Sana söylediğim her şeyi Geoff'a yumurtlayacaksan önemli şeyler hakkında sana nasıl güvenebilirim?"

"Yumurtlamayacağım. Söz. Şu andan itibaren bir şeyi söyleme dersin söylemeyeceğim."

"Söyleme dememin gerekmesi hoşuma gitmiyor. Bunu bil-melisin. Ne oldu sana böyle?"

"Bir şey olmadı, Josie. Sadece mutlu haberini dünyada en çok sevdiğim insanla paylaşmak istedim. İznin olmadan bir daha yapmayacağım."

"Belki," dedim ve içimde büyümeye başlayan ızdırapla evden çıktım.

Ethan dersi, “Pekâlâ, dilsel topluluklar konusu bugünlük bu kadar yeter,” diyerek sonlandırdı ve her zamanki gibi insanlar dersten sonra sohbet ederek biraz daha derslikte kaldılar. Aç olan ve Fair Grounds’a gitmek için beni dışarıda bekleyeceğini söyleyen Stu hariç. Kitaplarımı yavaşça toplayıp derslikten çıkışımı Ethan’inkine denk getirmeyi umarak oyalanıyordum ki Samantha’nın Styx’ten bahsettiğini duydum.

“Benim bilebileceğim bir şarkılar, var mı?” diye sordu.

“*Lady. Babe. Come Sail Away*,” dedi Ethan ama Samantha başını iki yana salladı.

“*Mr. Roboto*,” dedim.

“Ah, tamam,” dedi Samantha ve Bay Futbolcu, “Fena şarkı. Bayılırım,” diye ekledi.

Kendimi daha önce en az yüz kere tercüme ettiğim bu kelimeyi –“*fena*” güzel demek; *harika*– tercüme ederken duyabiliyordum. Özellikle kampuste çok popüler bir kullanımdı ama anadilim için eşsiz bir ifade değildi. Her gün, gün boyu böyle tercümeler yapıyordum fakat son zamanlarda bir sebepten, diller arasındaki geçişleri daha çok fark ediyordum.

Genel kanı, *Mr. Roboto*’nun, Bay Futbolcu’dan alıntı yaparak söylüyorum, yıkıldığı yönündeydi.

Derslikten çıkarılarken gruba katıldım ve müzikten bahsettik ama artık sadece Styx’ten bahsetmiyorduk. Birden kendimi Ethan’la kampustan uzaklaşırken bulana kadar yani.

“Aynı yöne mi gidiyoruz?”

“Öyle görünüyor,” dedim.

“Bir şey soracağım, Josie. Nasıl oldu da on beş yaşında son sınıf öğrencisi oldun?”

“Neredeyse on altı yaşındayım,” dedim. “3 Ekim. Bu yıl cumaya geliyor. Takviminde işaretle ve indirimli fiyatlar bulabilmek için şimdiden alışveriş yap.”

“Bana bir istek listesi gönder.”

“Gönderirim. İkinci sınıfı atladım.”

“Ben de üçüncü sınıfı,” dedi. “Ya Stu?”

“Stu on yedi yaşında. Hiçbir şeyi atlamamıştır. Bir öğünü bile.”

“İkiniz gerçekten yakın görünüyorsunuz,” dedi. “Sen ve o...”

“Stu ve ben mi? Hayır.” Uzakta var olmayan bir şeye bakıp rahat görünmeye çalışarak, “Şu an ikimiz de kimseyle çıkmıyoruz,” dedim.

Yorumlayamadığım neşeli bir baş sallamayla karşılık verdi.

Trafik lambasını beklediğimiz köşeye geldik. Bloğun ilerisinde Stu’yu Fair Grounds’un önünde beyzbol topu büyüklüğünde bir kek yiyerek ayakta dikilirken gördük. Muhtemelen ikincisini yiyordu.

“Duyduğuma göre burada, kampustekinden daha iyi bir kahveci varmış,” dedi Ethan.

“Fair Grounds,” dedim işaret ederek. “Stu’nun olduğu yer. Ben de oraya gidiyorum.”

“Size katılmamın sakıncası var mı?”

“Yok. Her gün dersten sonra buraya geliyoruz.”

“Bunu söylemesen iyi olurdu. Beni görmekten sıkılacaksın.”

“Bundan şüpheliyim.”

“Ne hoş.”

Işık yeşile döndü. Karşıya geçtik ve bir kez daha geçen çarşamba hissettiğim o gücü –o enerji akışını– hissettim ve şimdi, ona bu kadar yakın yürürken, onun da aynısını hissedip hissetmediğini

sormak istedim. Ama ilerleyen ilişkimizde fiziksel aşk fenomeni ya da ilk görüşte aşka dair araştırmalardan bahsetmek için biraz erken gibiydi, bu yüzden beklemeye karar verdim.

Zamanla bu konuda ve başka şeyler hakkında sonu gelmez sohbetler edecektik. Umarım.

“En sevdiğin Styx şarkısı ne peki?” diye sordu.

“Gruba *The Best Of Times* şarkısıyla âşık oldum. İlk duyduğum şarkılarıydı.”

“İlk duyuşta aşk mı?” diye sordu şakayla.

“Aynen öyle,” dedim. “Ve onlara bağlılığım hiç eksilmedi. Senin favorin hangisi?”

“Ah, *Lorelei* kesinlikle,” dedi ve ah, ismimin Lorelei olmasını diledim.

*Lorelei’i düşündüğümde,
başım dönüyor.
Bir kelebek gibi narin,
sessiz hareket ediyor.*

“Okulunda fazla Styx hayranı olmadığını tahmin ediyorum,” dedi Ethan.

“Tüm zamanların en büyük müzik yeteneğine karşı evrensel bir ilgi olmadığını mı söylüyorsun?” diye sordum.

“Hayır. Sadece, ee, otuz yaşın altında hayranlarıyla karşılaşmak alışıldık bir şey değil.”

“Bunu söylemen ilginç oldu çünkü aile arasında benim otuzlarımda olduğuma dair bir espri döner.”

“Bunu anlayabiliyorum. Bütün zevklerinin bu yönde olduğunu tahmin ediyorum. Arkadaşlarınıninkinden farklı yönde. Daha ileri bir yaşa özgü diyebilir miyiz?”

“Bazıları. Tamam, çoğu. Ama ortopedik ayakkabım olacak kadar değil. Yine de bu ayakkabıların değerini anlamıyor değilim. Sadece henüz almadım. Henüz.”

“Bir şey soracağım, Josie. Şu ikisinden birini seçecek olsan hangisini seçersin: Cuma akşamı muhteşem bir parti ile...”

“Seksen bir yaşındaki komşumla kek yapmak?”

“Evet.”

“Bayan Easterday’le kek yapmayı tercih ederim,” dedim. “Onunla gerçekten güzel bir bağımız var. Harika sohbetler ediyoruz.”

“Easterday mi?”

“Harika bir soyadı, değil mi? Ama partilere de gidiyorum. Sadece orada Bayan Easterday’le olduğum kadar rahat olamıyorum.”

“Partilerin nesinden hoşlanmıyorsun?” diye sordu.

“Bir süre iyi gidiyorlar ama sonra yetiyor. Gürültü, bağırarak konuşma, sarhoşlar, birilerinin sana çarpması ve her şey yetiyor ve gitmem *gerekliyor*.”

“Ah!” dedi bu düşünceyle mutlu ve heyecanlı görünerek. “Peki, bir gömleğin etiketi ya da bir dikiş çıkıntısı olsa...”

“Giyemem.”

“Peki ya garip sesler? Yüksek değil ama garip ve tekrar eden sesler.”

“Yakınında olmaya dayanamam.”

“Duyusal Aşırı Duyarlılık.”

“Aynen,” dedim.

Duyusal Aşırı Duyarlılık, üstün zekâlı çocuklarla ilgili ilk büyük araştırmaların bazılarını yürüten Polonyalı bir psikiyatristin bulduğu bir terimdi. Zekâ seviyesi yüksek insanların bazı duyusal etkilere –ışığa, seslere, kokulara, dokulara– karşı kimi

zaman işlevselliklerini yitirecekleri kadar aşırı tepki verebildikleri sonucuna varmıştı.

“Sen tanıştığım insanlar içinde bunun ne olduğunu bilen tek kişisin,” dedi Ethan; ona Stu’nun da bildiğini söylemedim. Birkaç adım daha sessiz kaldıktan sonra devam etti: “Birbirimize çok benziyor olabiliriz, Josie. Ne zaman benzer şeyler yaşamış biriyle konuşmak istersen kapım her zaman açık.”

“Gerçekten mi? Teşekkürler.”

“Ne zaman istersen. Ciddiyim. Senin durumunu ve yaşadıklarını anlayan insanlara ne kadar az rastladığını tahmin edebiliyorum. Az rastlanır ama önemlidir.”

Aynı dili konuşan insanlara, demek istedim ama onun yerine, “Öyle,” dedim.

Sonra hoşnut bir şekilde –ya da öyle görünüyordu– başını salladı.

Tam o sırada Stu’yla buluştuk ve Ethan’a, “Ee, bir haftadan sonra Cap’i nasıl buldun?” diye sordu.

“Sevdim.” Doğruca bana baktı ve “İnsanlar tatlı, konuşması kolay ve harika müzik zevkleri var,” diyerek kulaklarımı ateş basmasına sebep oldu.

Stu, “İster misiniz?” diye sordu kekini bize doğru uzatarak.

“Gördünüz mü?” dedi Ethan. “Nereye gitsen insanlar sana keklerini ikram ediyor.”

“İşte öyle bir yer,” dedi Stu devasa bir ısırik alarak.

“Görünüşe göre Josie ile benden öndesin.”

“Avısvıvvavık.”

“Atıştırmalık,” diye tercüme ettim.

İçeri girerken Ethan, “Burada mı yiyorsunuz yoksa alıp gidiyor musunuz?” diye sordu.

“Genellikle buradayız,” dedim.

“Ben bugünlük bir kahve alıp gideceğim,” dedi ve Fair Grounds’ta o kadar iyi çalışıyorlardı ki kahvenin gelmesi sadece otuz iki saniye sürdü; kahretsin. “Ama belki haftaya ben de kalırım. Keki öyle bir yiyorsun ki muhteşem görünüyor.”

“Viv ısıvık avmavısın.”

“Bir ısırık almalısın,” dedim.

“Bir dahaki sefere. Görüşürüz,” dedi ve bize iyi günler dileyip kapıdan el salladı.

Stu’ya dönüp, “Jen Auerbach senin dikişli çorap giyemediğini biliyor mu?” diye sordum.

“Muhtemelen bilmiyor.”

“Sence bunu bilmesi gerekmez mi?”

“Hayır. Onun dikişli, yamuk çoraplarla yürüyüp yürüyemediğini öğrenmek benim için daha önemli.”

“Ondan hoşlandığını biliyordum,” dedim.

“Aslında herkes hakkında bunu bilmek istiyorum ama kendiliğinden nadiren açılan bir konu,” dedi.

“Pekâlâ. Ben senin için öğrenirim.”

“Evet, başından beri planım sana Jen’e bunu sordurmaktı.”

“Ondan hoşlanıyorsun.”

“Senin öğretmenden hoşlandığın gibi mi?” diye sordu şeytani bir gülümsemeyle.

“Ne?!” diye karşı çıktım.

“Seni onunla yürürken gördüm. Samimi görünüyordunuz.”

“Styx’ten bahsediyorduk. Başka nasıl görünecektim?”

“Tamam,” dedi omuz silkerek; yüzünde hâlâ aynı gülümseme duruyordu.

“Kekini ye,” diye buyurdum ki bu Josie dilinde *Kapa çeneni* demekti ve bu durumda Amant.nrım dilinde, *Haklısın ve söyleyecek sözüm yok*, anlamına geliyordu.

Akşamüzeri ilerleyen saatlerde okula dönerkenki uyumlu yürüyüşümüz sırasında kendimi *Lorelei*’i hatırlamaya verdim.

Josephine’i düşündüğümde başım dönüyor

Bir kelebek gibi narin, sessizce hareket ediyor.

Onu arıyorum. “Sekizde orada ol,” diyor.

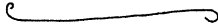
Bana geleceği akşam bu akşam ve yerimde duramıyorum.

Öyle hareketleri var ki,

“Josephine, birlikte yaşayalım...” demesem olmuyor.

Stu ne düşündüğümü sormadı. Birbirimize bunu hiç sormazdık. İhtiyaç duymadığımızdan değil. Düşünceleri bölmenin ne kadar kaba olduğunu bildiğimiz için.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahıydı. Tam sırt çantamı sınıfta yere koymuştum ki Ethan, gözlerinde yalnızca yakın arkadaşlar arasında var olan ortak, kişisel bir bilginin yansıması olan o muhteşem ifadeyle bana doğru gelip, “Bu akşam Bayan Easterday’le kek?” diye sordu.

“Bu gece onun evinde takılıyoruz,” dedim Stu’yu işaret ederek.

“İyi eğlenceler,” dedi Ethan ön taraftaki büyük masaya doğru yürüyerek ve Stu bana, “Öyle mi?” diye sordu.

“Evet. Sophie’yle tartışacağımız bazı teoriler var.”

“Ne hakkında? Josh deme.”

“Tamam. Kolektif maymun temizliği teorileri. Ayıklama doğuştan mı geliyor yoksa sosyal baskının bir sonucu mu?” Ona bakarak suratımı buruşturdum. “Tabii ki Josh hakkında.”

“Ayıklama mı?”

“Evet. Tüylerden bit, kene...”

“Ne demek olduğunu biliyorum.”

“Primat hijyeni konusunda bilgi sahibi olman en sevdiğim özelliklerinden biri.”

“Sakalımı beğendiğini sanıyordum.” Çenesini bana doğru uzattı. “Okşamak ister misin?”

“Daha ne kadar süre sakallı dolaşacaksın?”

“Yarın tıraş edecektim ama şimdi senin için tıraş ettim sanma diye bırakmam gerekecek.”

“Tıraş etmeni istemedim. Ne kadar süre sakallı olacaksın diye sordum.”

“Yani bir noktada sakalımdan kurtulacağımı varsayıyorsun.”

“Niye sakal bıraktığını anlamış değilim zaten.”

“Çünkü bırakabiliyorum,” dedi. Sonra alnını kırııştırıp ders için hazırlanan Ethan’ın olduğu yeri işaret etti. “Baksana, Bayan Easterday’i nereden biliyor?”

Ve ben, Ethan’la küçük bir bilgi paylaşıyor olmanın hissiyle sadece gülümsedim. Arkadaşlar arasındaki bir şakanın verdiği hisse benziyordu; bir bağa, özel bir bağa.

Bu iyi bir başlangıçtı.

Akşama doğru eve Sophie’yle yürüyordum. Bu senenin yıllığı-nın sanat yönetmenliğini yapıyordu ve yıllık görevlileri her gün okuldan sonra benim voleybol antrenmanımla aynı saatlerde toplanıyordu. İkimizden birinin işi erken biterse arkadaşlarımızla vakit geçirerek –Geoff’a not: hâlâ arkadaşlarım var– birbirimizi bekliyorduk. Sophie yine âşık olmasaydı Stu da futbol antrenmanından sonra bizi bekliyor olurdu. Sophie’nin Josh hakkında konuşmasını kaldıramayacağını, ayrılık sonrası söylenmelerini, ilişki öncesi bıcırıklığına tercih ettiğini söyledi.

Yol boyunca Sophie Josh Brandstetter’in flört becerilerinin kusursuzluğunu anlattı. Henüz onunla çıkmak istemiyordu. Daha okulun ikinci haftası yeni bitmişti ve belli ki Sophie’nin aşk için

en iyisi olduğunu düşündüğü mevsim için hava hâlâ biraz fazla ılıktı ve etraf hâlâ yeşildi.

“Sonbahar âşık olmak için mükemmel bir zaman,” dedi Sophie. “Akşam havanın soğuduğu ve bütün yaprakların sarardığı zaman. Bayılıyorum buna.” Çabucak bana döndü. “Ama onu yüreklen-dirmiyorum. Ondan hoşlandığımı biliyor. Sadece ne kadar çok hoşlandığımı bilmiyor.”

“Biliyorum. Sadece hazzı geciktiriyorsun.”

“Hazzı geciktirmek. Evet. Mükemmel.”

“Bugün senin için seksi dediğini duydum.”

“Kapa çeneni. Kime söyledi bunu?”

Josh’un arkadaşlarından birkaçının ismini saydım.

“Kapa çeneni,” dedi tekrar ve ben de sadece gülümsedim.

Kapa çeneni, Dil Çeşitlilikleri Projem için kayıt altına aldığım dilin bir ögesi-ydi. Duruma göre tercüme edildiğinde şu anlamlara geliyordu:

1. Konuşma.
2. Teşekkürler.
3. Hiç de değilim.
4. Şaka yapıyorsun.
5. Haklısın ve söyleyecek sözüm yok.

Babamın, üç ayrı dükkâna girdikten sonra dördüncüsü olan ofis malzemeleri dükkânından bana bu proje için siyah, sert kapaklı bir defter aldığı çarşambadan beri elimde dört örnek olmuştu bile. Babam kitap ayracı olarak kırmızı ipek bir kuşağı olan küçük

kahverengi bir deri defter almıştı. Bunu ne için kullanacağını sorunca tek söylediği, “Meraktan çıldırdın, değil mi?” oldu.

Eve geldiğimde Kate’in arabası kapıda duruyordu ve mutfak tezgâhının üzerinde Victoria’s Secret’tan onun adına gelmiş bir paket duruyordu. Yanında da bir not vardı:

*Sevgili Josie,
Sana bunu düğün için almıştım ama şapsal
bir barış çağrısı olarak erkenden veriyorum.*

*Öperim,
Kate*

Yukarıya çıkıp bilgisayarımdan *Lorelei*’i açtım, tişörtümü çıkarıp yatağa attım ve yeni –ekstra destek için dolgulu– sutyeni deneyip yaşlı bir kadın gibi aynadaki yansıma gözlerimi kısarak baktıktan sonra gözlüğümü geri taktım.

Hımm.

Göğüslerim haricinde aynı görünüyordum. Farklı görünürmüşüm gibi gelmişti. Kate’in hayalinde canlandırdığı o kuğumsu dönüşümü geçirmediğimi tahmin ediyordum.

Josephine, birlikte yaşayalım. La-la-la. Sonsuza dek yıldızlardan da parlak.

Neyi yanlış yapıyorum diye sutyenle birlikte gelen kataloğa bakıp bir poz verdim; popo dışarıda, dizler hafif bükülü, kollar bele dolanmış. Ah, bir dakika. Saçıma salmalıydım. *Saçları karıştır, dağıt.* Sonra pozumu koruyarak Kate’e seslendim.

Odama girip gülmemeye çalışarak, "Evet?" dedi.

"Kim böyle durur ki?" diye sordum.

Müziği bastırmak için bağıryorduk.

"Josie."

"Sen hiç Geoff'un önünde böyle durdun mu?"

"Bunu sana söylemeyeceğim."

"Durmuşsun!" Kıkırdadım ve daha fazla poz verdim. "Böyle de durmuşsundur kesin." Bir kolumu zaferle yukarı kaldırdım. Diğeriyile de saçımı başımın üzerine topladım. "Ve böyle."

"Josie," dedi gülererek; sonra müziği kapadı. "Anne!"

"Annemi çağırma!" diye çığlık atıp çabucak yepyeni göğüslerimin üzerinde esneterek tişörtümü giydim.

"Evde yok. Ee, beğendin mi?"

"Emin değilim." Sutyenin kuplarına parmağım ile dokundum. Kurşungeçirmez olabilirlerdi. "Bu nasıl görünüyor?" Göğsümü öne çıkardım. "Sence Dennis DeYoung beni ister mi artık? Aslında, umarım istemez. Karısından benim için ayrılmasını istemem."

"O senin için biraz yaşlı değil mi?"

"Benim için çok yaşlı ama onun herhangi bir kusuru olduğunu düşünmekten nefret ediyorum, o yüzden onu yaştan bağımsız düşünmeyi tercih ediyorum. Sesi gibi."

"Anlıyorum. Affedildim mi şimdi?"

"Bana bunu aldın diye mi? Hayır. Seni sevdiğim için affedildin." Bana çabucak sarıldı. Devam ettim: "Ama bu çok gülünç. Giyemem ben bunu."

"Tabii ki giyebilirsin. Straplez olması için askıları çıkabiliyor, o yüzden nedime elbisene çok uygun."

"Yine de gülünç."

"Elbisenin altında harika görünecek. Güven bana."

“Bir sonraki elbise provası ne zaman?”

“11 Ekim.”

“Son prova mı olacak?” diye sordum öyle olacağını umarak. Şimdiye kadar iki prova yapmıştık.

“Muhtemelen toplam dört prova yapacağız.”

“Dört mü?”

“Evet. Otur,” dedi.

Yatağın kenarına oturdum ve saçlarımı taramaya başladı.

“Yine bütün diğer nedimler de orada olacak mı?”

“Evet.”

“Ben gelmiyorum.”

“Geliyorsun.”

“Beni deli ediyorlar.”

“Biliyorum,” diyerek şikâyetlerimi sıralama şansımı elimden aldı. “Ama onlara karşı nazik ol çünkü sana bayılıyorlar. Özellikle Madison.”

“Bana işkence olsun diye onunla arkadaşlık ettiğini düşünüyorum,” dedim Kate’in hayatı boyunca en yakın arkadaşı olan Madison Orr için.

“Josie, bu seni şoke edebilir ama arkadaşlıklarımın seninle pek az ilgisi var.”

“Davranışları beni etkilediğinde daha çok ilgisi olması gerekiyor.”

“Madison seni seviyor.”

“Madison burnunun dibindeyken benden üçüncü şahıs kipiyle bahsediyor.”

“Evet, ediyor,” dedi Kate hafifçe burnunu kırıstırarak. “Ama niyeti kötü değil.”

“Hem kalemini tutma şekli sinirini bozmuyor mu? Çok fazla parmakla tutuyor ve çok bastırıyor,” dedim garip bir şekilde taklidini yaparak.

“Cap’teki şu çocuktan bana bahsedecek misin bahsetmeyecek misin?”

“Kalemini yanlış tutarsa ilişkinin bir yere gitmeyeceğini söyleyebilirim. Ama kalemini yanlış tutmadığını şimdiden biliyorum.”

“Uuu. Yani bir ilişkiniz var.”

“Bilmiyorum. Hayır. Yani, teknik olarak evet ama sadece derslerde.” Yüz yüze gelmek için döndüm. O da oturdu. “Fakat aramızda gerçekten bir bağ olduğunu düşünüyorum.”

Soyadı hariç her bilgiyi vererek –uzun uzun– anlatmaya devam ettim; özellikle pek çok benzerliğimizin altını çizenler olmak üzere her harika detayı anlattım ve noktalamayla bitirmeyi başardığım coşkulu raporumdan sonra Kate, “Kaç yaşında?” diye sordu ve sanki gördüğüm ama görmezden gelmeyi seçtiğim bir duvara son hızla çarpmışım gibi hissettim.

Çat! Abh!

Eee.

“Benden büyük,” dedim ve yatağa uzandım.

Mağlubiyet.

“Josie, haydi, otur.”

“Oturamıyorum. Bu sutyen çok ağır.”

Sutyenden ötesini zar zor görüyordum, o yüzden Kate yanıma uzanıp omzunu benimkine dayadığında sevindim.

“Son sınıftan mı?”

“Hayır, son sınıftan değil ama benden büyük ve ben...” Dile bile getiremiyordum, o yüzden cümlenin sonunda öfleyip gözlerimi kapadım.

“On altı yaşında sayılırsın ve otuz yaşında gibisin. Bazen. Onun dışında on iki yaşında gibi oluyorsun.”

“Bunun pek faydası olmuyor,” dedim.

“Evet, biliyorum. Ama tipik bir on altı yaşında genç kız olmadığını bilmelisin. Eminim Ethan bunu görüyordur.”

“On altı yaşında olduğumu görüyor. Ben de öyle görüyorum. Sen de öyle görüyorsun ve bütün dünya da öyle görüyor.”

“Josie, sonsuza dek on altı olmayacaksın.”

“Bunu biliyorum. Kate, bunu iyi biliyorum ve kendime, zamanla birbirimizi tanıma şansını buluruz ve benden hoşlanabilir, diyorum. Çok hoşlanabilir. Ama buna çok zaman var ve bu arada ben ondan hoşlanmaya başladım bile. Çok. Ve bu duygularla ne yapacağımı bilmiyorum. Hislerimin ne olduğunu bile bilmiyorum. Sadece gerçek, yoğun ve tamamen karmaşık olduklarını biliyorum.”

“Duygularına fazla yüklenme,” dedi oturarak. “Aşk büyük bir şey.”

“Sence bu aşk mı?”

“Belki. Ve öyleyse, on altının ötesinde kalıcı olacaktır. Ve senin de bununla baş etmen gerekecek. Bir matematik problemi gibi çözümleyebileceğin bir şey değil bu.”

“Her şeyi bir matematik problemi gibi çözümleyebilirim. Yani neredeyse her şeyi.”

“Bunu çözümleyemezsin,” dedi. “Ethan’ın soyadı ne?”

“Soyadı yok. Sting, Madonna, Bono gibi. Ethan.”

“Google’da ismini aratmayacağım.”

“Evet, aratacaksın,” dedim dirseklerimin üzerinde doğrularak.

“Evet, muhtemelen yapardım,” dedi kıkırdayarak.

“Geoff’a karşı hislerin gerçekten bu kadar yoğun mu?” diye sordum.

“Geoff’a olan hislerim çok gerçek ve çok güçlü ve senin onunla ilgili ne düşündüğünü biliyorum, o yüzden şimdi gideceğim.”

Gitmeye hazır, kapıdaydı ki, “Onu gerçekten *seviyor musun?* Onu?” diye sordum.

“Josie,” dedi ve iç çekti. “Gerçekten çok güzel bir sohbet ettik ve seninle Ethan hakkında konuştuğumuza memnunum ama Geoff konusunu açarak hepsini mahvedeceksin, sırf ona hakaret edebilesin...”

“Konuyu *o yüzden* açmadım. O sadece doğal bir bonustu.”

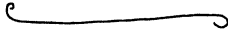
“Yine başlıyorsun. Ben gidiyorum.”

Kapıyı arkasından kapadı ve odamda kafa karışıklığım ve Kate ne derse desin gülünç olan sutyenimle bir başıma kaldım. Kupları doldurmak için çorap, hamster ya da başka bir şeye ihtiyacım vardı.

Birkaç dakika sonra saçımı tekrar atkuyruğu yapıp sutyeni çıkarıyordum ki bunun neyi temsil ettiği kafama dank etti. Sutyen, sonra lensler, sonra delik kulaklar; görünüşe göre bunların hepsi başımdan geçecek dönüşümlerdi. Yeni sutyeni çekmeceye attım, çekmeceyi kapadım ve zihnimde yeni bir kelimeyi evirip çevirerek, bitkin bir şekilde yatağıma uzandım.

Ne zaman?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Bu cumartesi sabahı aşağı inip sabah rutinime başladığımda babam masada oturuyordu. Farklı bir şeyler vardı. Ve çok ama çok yanlış bir şeyler. Kahvaltılık gevrek dolapta ters rafta duruyordu. Süt buzdolabının ters tarafındaydı ve bütün gevrek kâseleri de bulaşıklıkta kurumaya bırakılmıştı.

Derhal bir değerlendirme yaptım. Kâseler. Bütün kâseler. Süt. Kahvaltılık gevrek. Hepsi mi? Hepsi mi?

Sonra babama baktım. Masada oturmuş, yüzünde manyakça bir gülümseme, elinde kalemi, önünde ipek kitap ayracı tutturulmuş yeni defteri açık, beni izliyordu.

“Çok komik, baba,” dedim.

“Bana aldırma sen. Bana aldırma. Sadece gözlem yapıyorum.”

Bir kâseyi kurulayıp ilk önce her şeyi *doğru yerlerine* koyup sonra tekrar yerlerinden alarak rutinime giriştim.

Yaklaşık yirmi dakika sonra aşağıdaki tuvaletten babama, “Yine çok komik, baba!” diye seslendim.

Tuvalet kâğıdını yerinden çıkarıp tuvaletin arka tarafına iki rakip markanın rulosunu koymuştu. Hangi ruloyu kullanacağımı

seçmek kapsamlı bir doku testi ile epey bir saniyemi aldı ki bunu çıktığımda babama bildirip, “İşler kesat, değil mi?” diye de ekledim.

“Sadece kızlarımla ilgileniyorum,” dedi defterine bir şeyler yazarak. “Çevrendeki beklenmedik değişikliklere nasıl tepki verdiğini not ediyorum.”

“Çevremdeki beklenmedik değişikliklerden nefret ediyorum. Sadece bunu yazsan yeterdi.”

“Özdeğerlendirme genellikle yanlış sonuç verir. Ayrıca deneyler çok daha eğlenceli.”

“Peki Kate için ne gibi deneyler planlıyorsun?” diye sordum.

“Bu düğün yeterince deney sayılır. Bunu bir laboratuvarda hazırlayabilseydim yapardım.”

“Ben düğün deneyi yapsaydım,” diye başladım, “defterine bunun Kate’i kötü etkilediğini not ederdim ve onun iyiliği için deneye son verirdim. Birinin canı yanmadan düğünü iptal ederdim.”

“Kate’in şu an kendinde olmadığına katılıyorum ama bunun büyük kısmı sadece stres, Josie. Düğünden sonra kendine gelir.”

“Kate’i değiştirenin ille de düğün olduğuna ya da değişimin geçici olduğuna katılamayacağım. Kız kardeşlikteki bozulmayı düğün tarihini almadan çok önce, nişanlandıktan *sonra* tespit ettim. Bu nedenle, kız kardeşler olarak ilişkimizdeki tek yeni değişken Geoff olduğu için bu bozulmanın sebebi Geoffrey Stephen Brill oluyor.”

“Peki bu kız kardeşlikteki bozulma kendini nasıl gösterdi?”

“Aramızdaki güvenin kırılması ve doğrudan ve dolaylı olarak görünüşümün eleştirilmesi,” dedim babama üç parmağımı kaldırarak. “Dün çok güzel sohbet ettik. Eski Kate gibiydi ama sonra, tabii ki Geoff da işin içine katıldı ve sırf bahsinin geçmesi bile aramıza bir duvar ördü. Ciddi ciddi adını duyar duymaz kalkıp odadan

çıktı.” İç çektim. “Ah, bir de bazı şeyler yapıyor ve bunları sırf *Geoff* yapmasını söylüyor diye yapıyor.” Haftalarca süren sessizlik tepkisini ve trafik polisi hareketini düşünüyordum. “Gelecekte bulunacağı bir suç girişiminde kullanmak üzere Kate’i manipüle ediyor olabilir, biliyorsun. Sen ve annem endişe etmeniz iyi olur.”

Babam defterini kapayıp kalemi elinden bıraktı.

“*Geoff*’ta en hoşlanmadığın şey ne?” diye sordu.

“*Ren-vah*’yı telaffuz etme şekli de dahil olmak üzere onda hoşlanmadığım şeylerden oluşan on sekiz maddelik bir listem var. Ve bana göz kırpmasına engel olamaz mısınız? Çok rahatsız edici.”

“Listenin bir numarasında ne var?”

“Kate’i değiştirmiş olması. Onu benim *ablamdan* çok *nişanlısı* yapması. Ross bunu *Maggie*’ye yapmadı.”

“Kate evleniyor diye daha az ablan sayılmaz.”

“Evet, sayılır,” dedim. “Ve görünüşe bakılırsa bunu görebilen tek kişi benim. *Geoff* bizim aramıza giriyor.”

Babamla ciddi bir ifadeyle uzun uzun birbirimize baktık. Bakışları beni ciddiye aldığını söylüyordu. Benimkilerinse bu konuda, *Geoff*’un Fransızca sözcükleri telaffuz etmesinden daha fazla ızdırap çekeceğimi söylediğini umuyordum.

“Kate’le konuşmamı ister misin?” diye teklifte bulundu.

“Düğünü iptal etmeni isterim,” dedim. “Şaka yapmıyorum.”

“Düğünü iptal etmeyeceğim ama bir...” Duraksadı ve ellerini kalçalarına koydu. “Süper Terapist olarak yeteneklerimi kullanacağım.”

“Nasıl?”

“Elimden geldiğince tarafsız gözlem yapacağım,” dedi.

“Ve ben haklı çıkarsam? *Geoff*’un gerçekten de Kate’le aramıza girdiğini görürsen ne yapacaksın?”

Biraz düşündükten sonra, “Sanırım muhtemelen Geoff’la konuşurum,” dedi. “Onunla çok ciddi bir şekilde konuşurum, Josie, söz veriyorum.”

“İyi. Çünkü bir centilmense yalnızca bu ailenin ahengini bozmamak için *bizzat kendisi* düğünü iptal eder ki bu aile o gelmeden önce vardı. Bunun kabul etmen gerek.”

“Bunu kabul edebilirim,” dedi babam.

“Teşekkürler,” dedim ve yanağını öpüp gitmek üzere harekete geçtim.

Ama yukarı yönelmeden önce elimi tutup işaret ederek beni tekrar sandalyeme oturttu.

“Üzerime düşeni yapacağım, Josephine, ama senin de kendi üzerine düşeni yapmanı bekliyorum,” dedi.

“Benim üzerime düşen mi?”

“Evet, benimkiyle aynı. Geoff ile Kate’i elinden geldiğince tarafsız gözlemlemeni istiyorum ki bu senin...”

“Yaptığım şey...”

“Ki bu senin,” dedi biraz daha yüksek sesle, “denersen yapabileceğin bir şey.”

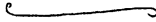
“Şimdiden onun Kate için yanlış kişi olduğunu biliyorum,” dedim.

“Öyle mi?”

“Evet. Sadece sizin de bunu görmenizi bekliyorum.”

“Hah,” dedi başını bir an arkaya atıp dikkatini tekrar defterine vererek.

Yukarı, odama çıkarken ayak parmağı kokusu aldım, çünkü *hah*, asla ama asla *hah* demek değildir. Dr. Sheridan dilinde değildir. Düşünmek üzere bırakıldığım çok daha fazla anlama geliyordur ki bu da bu ifadenin anlamının bir parçasıdır.

Jen Auerbach düzenli olarak telefonuna aramanın neyle ilgili olduğunu tahmin ederek yanıt veriyordu. Benimle yüzde altmış altı oranında haklı çıkmıştı. Bu akşamüzeri telefonunu, “Sekizde başlıyor,” diyerek açtığına yanıldı.

“Ben gelmiyorum,” dedim.

Bu akşam her yıl düzenlediği takım partisi için bütün voleybol takımını evinde ağırlayacaktı. Geçen seferkinde uyuyakalmış ve kızlar benim için alüminyum folyodan şapka yaparlarken uyanmışım. Bitirmelerine izin vermişim. Herkes için şapka yapıp komik pozlar vererek fotoğraf çekmiştik. Ve birbirimize sarılmış, gülmüş, yüksek sesli müzikte bağırarak konuşmuş ve soğuk pizza yemiştik. Çok yorucuydu.

Emmy o akşam içtiği onca shot’tan sonra sızıp kalmış ve nihayet uyandığında kendini folyodan bir mumya olarak bulmuştu. Sanırım ödü patlayıp çılgılık atmaya başlamıştı ve bir hafta kadar Jen’le konuşmamıştı. Ben o zaman eve gitmişim. On buçuk gibi evdeydim. Ayık ve başımda şapkamla.

“Josie yaaa,” dedi Jen. “Neden?”

Ona sadece bir başka Aile Yemeğimiz olduğunu söyledim ve Kate’in düğünüyle ilgili sorularına da kısa ve öz cevaplar verdim.

Sonra, “Stu bu akşam orada olacak mı?” diye sordu.

“Hayır. Neden?”

“Merak ettim.”

“Hayır, bu akşam sadece aile ve geçici nişanlı olacak.”

“Ah. İyi. Tamam. Sonra ara beni.”

“Tamam. İyi eğlenceler.”

Neden Stu'nun gelip gelmeyeceğini sormuştu ki? Hâlâ ondan hoşlandığını biliyordum. Artık Stu'nun da ondan hoşlandığını bilip bilmediğini merak ediyordum.

Akşam mutfağa girdiğimde Geoff oradaydı. Maggie ile Ross da. Geoff, Kate'in yanında ayakta durmuş, Kate tuttukları fotoğrafçının harikalığından ve açılar konusunda gözünün ne kadar iyi olduğundan bahsederken elini onun sırtında gezdiriyordu. Ve Geoff yine aynı şeyi yaptı. Bana göz kırptı.

Göz devirmeye dönüşen rahatsız yüz ifademi görmesin diye arkamı döndüm. Eminim ifadem muhteşemdi. Anne babam bunu kameraya almalıydı.

"Fotoğrafları birer sanat eseri," dedi Geoff annemle babama. "Biraz estetik algınız varsa gördüğünüz anda çalışmalarının değerini anlıyorsunuz. Düğün fotoğraflarınızı bir sanatçıya çek-tirmeyecekseniz, dürüst olmam gerekirse," bir kahkaha patlattı, "fotoğraf çektiirmenin bir anlamı yok diye düşünüyorum. İnsanlar boşuna para harcamayıp fotoğrafları bir teyze ya da büyükanneye çektirseler daha iyi."

"Harika," dedi babam. "Harika. Hemen Toot Teyze'yi arayıp Polaroid'ini getirmesini söyleyeceğim."

"Baba," dedi Kate kıkırdarak.

"Sen Toot Teyze'yi elinde fotoğraf makinesiyle gördün mü hiç? O bir dâhi. Kimse fotoğrafın gerçek konusunun ne olduğunu tahmin bile edemiyor. İşte sanat diye buna denir," dedi babam.

"Sanırım bütün mesele sanatı nasıl tanımladığında," dedi Geoff ve sonra sahte sahte burun çekti.

Toot Teyze babamın yetmiş sekiz yaşındaki kız kardeşiydi -Vic Amca'nın karısıydı- ve onu rüküş gösteriyor diye insan içinde

gözlük takmayı reddediyordu. Kadın hayatında bir kez bile kadrajı ortalanmış bir fotoğraf çekmemişti.

“Ah, bu akşam denememiz için küçük bir şey getirdim,” dedi Geoff bir poşetten bir şişe şarap çıkararak ve şişeyi bebek gibi tutarak önce babama, sonra Ross’a gösterdi.

Belli ki kadın kısmının bu fikir alışverişinde yeri yoktu.

“Hımm,” dedi babam rengini hiç belli etmeyen bir tonla şişeye bakarken.

Ross da aynısını yaptı.

Hımm –bah gibi– pek çok anlama gelen o muhteşem ifadelerden biriydi ve Geoff, Sheridan dilini bilseydi bu akşam babamın, *Gözüm üzerinde*, demek istediğini anlayabilirdi.

“Bu şarap,” dedi Geoff kadehleri doldururken, “Yeni Zelanda’daki Marlborough bölgesinden geliyor.” Herkes Geoff’un kadehleri dağıtmasını beklerken ben de salata için marulları yıkamaya başladım. “Önce koklayın,” dedi, nadir görülen ve meşakkatli koklama yeteneğini sergileyerek.

Şişeyi yanımdaki tezgâha koydu, ben de uzanıp sanki son nefesimi alıyormuşum gibi kokusunu içime çektim.

“Şarap gibi kokuyor,” dedim ve annem ile Malum Bakış dışında kimse tarafından dikkate alınmadım.

“Şimdi bir yudum alın,” dedi Geoff. “Şamama ile şeftali tadı alıyor musunuz?”

Başlarını salladılar. Marulu sanki Geoffrey Stephen Brill’in sözlerinin özüymüşçesine parçaladım.

“Şimdi bir yudum daha alın ve son notasına dikkat edin,” dedi.

Kate, “Limon mu?” diye tahminde bulundu ve Geoff başını sallayarak gülümsedi.

“Hayır,” dedi. “Greyfurt. Bu oldukça basit ve kolay içimli bir şarap. Damakta kalan turuncgil notasını çok beğeniyorum.”

“Şamama, şeftali ve hafif ama damakta kalan greyfurt notasıyla bu sauvignon blanc’ın oldukça basit ve kolay içiminin tadını çıkarın,” dedim sessizliğe ve üzerimdeki bakışlara doğru. “Şişede yazıyor.”

Geoff başını çevirerek, “Hımm,” dedi. “Eh, demek ki haklıymışım.”

“Olağanüstü şekilde. Şaşırtıcı şekilde ve diyebilirim ki doğru şekilde,” dedim sahte bir coşkuyla; annem kaşlarını çatıp, “Josephine,” dedi.

“Ben bir nevi şarap eksperiyim,” diye açıkladı Geoff; sanki ilk defa görüyormuş gibi gözlerini kısarak şişeye baktı. “Bu etiketlere pek bakmıyorum.” Ve okuyormuş gibi yaparken bir de *hah* ekledi. Sonra şişeyi tezgâha geri koyup beni öldürmek için biraz yaklaştı ama şahitler vardı, o yüzden fısıldaması gerekecekti.

“Biliyor musun, Josie?” dedi çarpık bir gülümsemeyle. “Tatlı dil yılanı deliğinden çıkarır.”

“Yılanı deliğinden çıkarmak *istediğimi* düşünmene sebep olan nedir?”

Bunun üzerine –hak etmişti– ona göz kırptım.

Geoff yemekte sessiz kaldı. Çoğunlukla. Yemekte spagetti vardı, o yüzden gözü üzerimdeydi. Ve sohbetteki doğal duraksamalardan biri sırasında elimi masaya ÇAAT diye vurarak herkesin ödünü patlattım.

“Affedersiniz,” dedikten bir saniye sonra annem, “Josie, açıkla,” dedi.

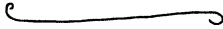
Geoff’a bakıp gülümseyerek, “Yılan gördüm sandım,” dedim.

Babamın ifadesi –mürekkep mavisi gözleri üzerime sabitlenmiş bir şekilde adabımuaşeret kurallarına uygun olandan çok daha uzun süre kıpırtısız durdu– bana, *Bu gece bu kadar yeter, tatlım*, diyordu.

Mutfakta yemek sonrası sohbet ve şangırtıların orta yerinde babam ciddi bir şekilde, “Bir deneği istediğin şekilde tepki vermeye zorlamak yalnızca taraf tuttuğunu kanıtlar, tatlım. Ve aldığın sonuçları geçersiz kılar,” diye fısıldadı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım ve özellikle babam çıkarımına resmi bir “Hah” ekleyince sessiz olma sırasının bana geldiğini fark ettim.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

7. *Stu Wagemaker*

Yazıyordu Jen'in kusursuz elyazısıyla.

Emmy ile listelerini kıyaslarlarken boyunlarımızı uzatıp onlara yaklaştık. *Çıkmakta Sakınca Görmediğim Top 10 Son Sınıf Erkekleri*. Günlerden Cuma, 26 Eylül'dü. Otuz beş dakika içinde maçımız vardı ama belli ki her şeyin bir sırası vardı.

O sırada koçumuz soyunma odasında Küçükler Voleybol takımına önceki gün yaşanan gereksiz olay üzerine abartıyla nutuk çekerek her yıl iki takıma da söylediği gibi takım arkadaşlarının en iyi arkadaşları olduğunu hatırlatmakla meşguldü.

Bir spor takımına dahil olmanın, diğer takım üyelerinin birbirlerine uygunlukları dikkate alınmaksızın neden derhal En İyi Arkadaşlık unvanı kazandırdığını anlamıyordum. Ama bu, benim de dahil olduğum ve kabul ediyorum ki genellikle de dahil olmaktan hoşlandığım bu altkültürün bir prensibiydi.

Bu takımda sarılmaya bayılıyorlardı; o garip X işareti şeklinde sarılmalara: Giysi kolları ellerin üzerine çekilmiş, başlar yana eğilmiş ve kollar arkadaşın ensesinin arkasında yukarı bakan bir

X şeklinde kavuşturulmuş. Neredeyse bir gösteriye ponponlarının arasında birinin kafasıyla başlamak gibi. Geçen yıl takıma girdiğimde bunu öğrenmek zorunda kalmıştım ve her kızın da yaptığını görmüştüm. Bu, Japonya’da eğilerek selamlaşmak gibi kültürel bir şeydi sanırım. Bu yüzden evde egzersiz yapmıştım ve artık takımda en iyi sarılan kişi olarak nam salmıştım. Hatta kızlar, “Bana bir Josie sarılması lazım,” diyorlardı ve ben de on üç En İyi Arkadaşım ve Küçükler Takımı’ndan da birkaç kızın ihtiyaçlarını karşılıyordum. Kimse bunu ne kadar yapay bulduğumu bilmiyordu; bir gün Japonya’ya gidecek olursam, eğilerek selam vermeyi ne kadar yapay bulacaksam o kadar buluyordum, ki gideceğimi öngörmüyordum ama gidersem, önceden evde çalışma yapacaktım ve Japon arkadaşlarım, “Bana bir Josie selamı lazım,” diyeceklerdi ama Japonca.

Ve gezimden sonra da sık sık voleybol antrenmanından sonra hissettiğim gibi hissedecektim: Takım arkadaşlarım ya da bütün Japonya üzerine alınmasın ama evde olmaktan dolayı rahatlamış olacaktım.

Böylece Jen ile Emmy listelerini kıyaslamayı bitirene kadar boyunlarımızı uzatıp onlara sokulmaya devam ettik. Aynı sıralamayla olmasa da ortak sekiz isimleri vardı ama ikisi de Josh Brandstetter’ı bir numaraya koymuştu ve Emmy bunun üzerine yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, “Acayip ironik,” dedi.

“Ayrıca da bir tesadüf,” dedim ve o da bacağımı tokatlar gibi yaptı ama aynı zamanda bana şirret gülümsemesiyle –kısık gözlerle gülümseme– baktı, bu yüzden düzeltmemden hoşlanmadığını ve şakaya vurduğunu anladım.

Doğruyu söylemek gerekirse bunlar Yapılacaklar Listesi değildi. Jen ve Emmy, doğal olamayacak şekilde pankek kokan

Cassie Ryerson'ın elinde bulundurduğu Sınıfın Aşüftesi unvanı için yarışmıyorlardı ama bunun Cassie'nin ahlakıyla bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum.

Sadece Jen ile Cassie'nin birileriyle çıkmak konusunda bu kadar rahat olmaları beni biraz şaşırtıyordu. Bu benim asla yapmayacağım bir listeydi; o sırada hangi kültürün içinde olursam olayım. Ayrıca Stu için Jen'in listesinde yer alıyor diye sevineyim mi yoksa ancak yedinci sırada olduğu için onun adına alınayım mı bilemiyordum.

Artık Jen'in Stu için uygun olduğundan bile emin değildim ve maçımız bittiğinde –biz kazandık– bundan daha da az emindim. Son birkaç esneme hareketini yapmak için spor salonunun zemininde onun yanına oturdum.

“Sana bir şey soracağım,” dedim.

“Sor tabii.”

“Stu neden listende?”

“Bu yazdan sonra acayip çekici olduğunu düşünmüyor musun?”

“Öyle herhalde,” dedim çabucak Stu'yu ve mayıs ayındakine kıyasla şimdi nasıl görüldüğünü düşünerek. Ben bunları ergen erkeklerin başından geçen olağan fiziksel değişikliklerden başka bir şey olarak düşünmemiştim. Kendi kendime, *Hımm*, diyerek dikkatimi tekrar Jen'e verdim.

“Gerçi,” dedi uzatarak, “sakalından emin değilim. Yani sakal uzatması çok süper falan ama sakallı bir çocuğu öpmek konusunda emin değilim.”

“Evet,” dedim. “Bir şey soracağım. Bu listenin anlamı ne?”

“Adı üstünde. Aramızda bir şey olsa benim için sakıncası olmaz.”

“İşte bunu anlamıyorum.”

“Josie, seni seviyorum, çok komiksin.”

“Ciddiyim. Adı geçen çocuklardan gerçekten hoşlanıyormusun, bilmiyorum. Yani bir seferlik, öylesine olacak bir şeyin ötesinde. Sadece takılmak mı istiyorsun yoksa bir ilişki yürütmek istiyor musun onu bilmek istiyorum.”

“Neden? Stu hakkımda bir şey mi söyledi?” diye sordu, ağzı açık bir gülümseme yavaşça yüzüne yerleşirken.

“Hayır. Sadece merak ediyorum,” dedim ayağa kalkarak.

Jen de kalktı.

“Haydi, Josie.”

“Hayır. Hiçbir şey söylemedi. Sadece listeni soruyorum ben. Stu benim en yakın arkadaşlarımdan, biliyorsun.”

“Bizden sonra,” dedi Jen şakıyarak ve beni hemen X işaretli kucaklaşmaya alarak.

“Onun seviştikten sonra terk eden tiplerden olduğunu söylemiştim, değil mi?” diye sordum.

“Bunun tek sebebi henüz doğru kişiyle karşılaşmamış olması. Ya da karşılaşmamış değil de, bilirsin, çıkmamış olması.” Ellerimi tuttu. “Amant.nrım, Josie, ya Stu için doğru kişi *bensem?* Ya onu kendini tamamen sevgilisine adanmış biri haline getirecek olan *bensem?* Çünkü ne derler bilirsin. Doğru kişiyi bulduğunda...”

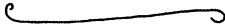
“Doğru kişiyi bulduğunda, ne?”

“Doğru kişiyi bulduğunda başka kimsenin önemi kalmıyor.”

Soyunma odasına kadar konuşmaya devam etti; araya girmek istiyordum ama şunu sormak için doğru anı yakalayamadım: *Ama evleneceğin kişiyi bulana kadar hepsi yanlış kişi sayılmaz mı?*

Hatta o zaman bile, nereden bilebilirdin ki?

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

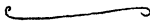
29 Eylül, Pazartesi, cuma gününe doğru şahsi ve heyecanlı geri sayımım başlıyordu; on altıncı yaş günüm; on beş yaşının önem-sizliğine resmi bir sondu. Ayrıca Sophie ile Josh Brandstetter'ın erken evrede bile olsa büyük romantizmlerinin resmi başlangıcıydı. Yağmur ve serin geceler bütün yaprakları sonbahar gökkuşağının renklerine büründürerek Josh'a, "Seni seviyorum," demek konu-sunda ilham vermesi için Sophie'ye ilham vermişti.

Josh geçen cuma Sophie'nin evinde bunu söylemişti de; Sophie kendine has cevabı vermişti.

"Biliyorum."

Sophie bu cuma okuldan önce ona vermek üzere mücevher tonlarında bir kolaj üzerinde çalışıyordu. En alta da imza atmak yerine, *Seni seviyorum*, yazacaktı. Benim her doğum günü kartımı da öyle imzalıyordu.

Aynı kelimelerin, yazılı olduğunda bile bambaşka bir duygu yaratması bana çok şaşırtıcı geliyordu.

Fair Grounds'taki her zamanki masamızda Stu'ya katıldım. Bu ayın başından beri en az haftada iki kere Ethan buraya benimle birlikte yürümüştü. Bazen birkaç dakika Stu ve benimle oturuyordu. Bazen kahvesini alıp gidiyordu. Her zaman harika sohbetler ediyorduk. Doğru konular hakkında sorulacak doğru soruları iyi biliyordu: *Mr. Roboto*'nun klibini ilk izlediğinde ne düşündün? Müzik çalarken çalışabilir misin? Ders verme stilimi nasıl buluyorsun?

Bu sabah, okul sonrası yürüyüşümüzde bana bunu sormuştu.

"Josie, bana dürüstçe cevap ver," diye başladı.

"Dürüstçe olmayan bir cevabın aksine mi?" diye alay ettim. Yani kısmen alay ettim. Tamam, alay etmiyordum ama öyle görünmeye çalıştım.

"Evet," dedi çabucak sırtarak. "Evet, sanırım bunu söylemeye gerek yoktu. Ama sence ders nasıl gidiyor, bilmek istiyorum."

"Ah, harika. Bayılıyorum ben."

"Peki... sence ders verme tarzım iyi mi? Fazla mı anlatıyorum? İnsanların ilgisini belli düzeyde tutabiliyor muyum? Sözlerim size ulaşıyor mu?"

"Bence," *harikasın*, demek istedim ama onun yerine şöyle dedim: "Gayet iyi gidiyorsun ve tek bir şeyi bile değiştirmene gerek yok."

Başını salladı. Tatmin olmuş ve rahatlamış bir şekilde. Ben de onu bu kadar açık şekilde hoşnut eden kişi olmaktan memnundum.

Kate'e mesaj, 11.52

Ethan benden onun anlatım tarzını değerlendirmemi istedi, bu ne anlama geliyor?

Kate'ten mesaj, 11.53

fikrinin onun için önemli olduğu!!!!

Telefonumu kapadım ve tam başımı kaldırdığımda, kocaman mavi seyahat kupası içinde kahvesiyle çıkarken Ethan'la göz göze geldim. El salladı. Ben de aynısını yaparak dikkatimi tekrar Stu'ya verdim; sandviçinden aldığı kocaman lokmayı çiğnerken bana sırtıyordu.

“Ne?” diye sordum.

El sallamamı taklit edip abartılı bir kız tavrıyla da taçlandırdı.

“El salladı. Ben de el salladım. Kibarlık böyle bir şey,” dedim.

Yutkundu, “Mımmm-hımmm”dan başka bir şey demedi ve büyük bir tatminle sandviçini bitirdi ki ben buna karşılık, “Otur ve çiğne lütfen,” dedim.

“Ovu yavıyovum zaven.”

Onu yapıyorum zaten.

“Jen Auerbach'ın seni çekici bulduğuna inanamıyorum.”

Sırtışı daha da genişledi ve ben de çayımı yudumlarken onu görmezden gelmeye çalıştım ama bütün düşünebildiğim sakalı ile atkuyruğuydu ve şimdi suratında fazla keyifli bir ifade olduğu için baklayı çıkardım: “Sakalından hoşlanmıyor.”

“Belki onun için tıraş ederim.”

“İyi,” diye homurdandım ve bana doğru gelen ayak parmağı kokusunu duyduğumda biraz daha rahatsız oldum.

Akşamüzeri arka kapıdan içeri girdiğim anda Kate neşeyle, “Josie!” diye seslendi.

“Kate!” diye aynı şekilde yanıtladım.

O ve annem önlerine bir sürü kâğıt yayılmış, mutfak masasında oturuyorlardı; misafir listeleri, oturma düzenleri, iki hafta önce gönderilen davetiyelere yanıtlar, seremoninin gerçekleşeceği Columbus Country Club'ı çökertme planları...

"Sana doğum günün için ne alacağımı çok iyi biliyorum," dedi Kate.

"İyi, çünkü cuma günü."

"Lens. Lens alacağım." Anneme döndü. "Bu sorunu çözer. Dügünde lensleri takabilir."

"Neyi çözermiş?" diye sordum sırt çantamı bırakıp kendime babamın ev tipi barından kocaman bir bardak su doldurarak.

"Kimse fotoğraflarda gözlük takmayacak," dedi Kate. "Yansıma yapar. Kötü olur."

"Fotoğrafların için gözlüğümü çıkarırım," dedim.

"Josie. *Eh*. Altara yürürken yolun yarısında durup gözlüğünü çıkarıp fotoğraf çektirip tekrar takamazsın," dedi.

"Aslında," suyumdan bir yudum aldım, "eminim bunu yapabilirim."

"Çiçek taşıyacaksın," diye neredeyse ağlayıp sızlandı.

"İki elimle de mi?"

"Josie, doğum günün için sana lens almama izin ver gitsin," derken, ben de babamın barının önündeki taburelerden birine oturup yavaşça dönmeye başladım.

"Keçim olmasını tercih ederim," dedim.

"Ne?"

"Keçi. Her yıl keçi istiyorum ve teknik olarak," dedim anneme dönmek için durarak, "bu, istediğim şeyin hiçbir zaman olmadığı anlamına geliyor."

Annem, “Buna rağmen bu eksikliğini böyle bir sakinlikle karşılayabiliyorsun,” dedi ve ben de seve seve dönmeye devam ettim.

“Gerçekten bir keçi mi istiyorsun?” diye sordu Kate.

“Evet, beni iyi tanıyan herkes bunu biliyor. Sen nasıl bilmiyorsun?”

“Neden bir keçi istiyorsun?”

“Keçi sütünden nasıl peynir yapılacağını öğrenmek istiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü nasıl yapıldığını bilmiyorum.”

“Neden keçi sütü almakla yetinmiyorsun?”

“Keçim olursa süt bedava olur,” dedim.

“Bir ineğin olsa inek sütü de bedava olurdu.”

“Bahçemiz bir inek için pek büyük sayılmaz, Kate. Gülünç oluyorsun.”

“Josie, ben... sadece... Ne? Boş ver. Dönmeyi de kes. Başımı döndürüyorsun.”

“Öyleyse vertigo için test yaptırmalısın.”

“Tabii ki bir keçin olmayacak, o yüzden lenslerin olacak,” dedi.

“Bu biraz hatalı bir dikotomi olmadı mı sence de?” dedim durarak. “İlle ya keçi ya da lens almak zorunda değilim. Bana alabileceğin binlerce başka şey var ve neden daha alışverişini bitirmedin ki? Doğum gününe dört gün var.”

Yine trafik polisi hareketini denedi. Ben de hareketini hafifçe abartılı bir şekilde taklit ettim.

“Şimdi ne olacak?” diye karşı çıktım, o da elini indirdi.

Sanki cevap açıkça ortadaymış, sormakla aptallık etmişim gibi, “Düğün planlarıyla meşguldüm,” diye tersledi.

“Eh, lens istemiyorum ben. Gözlüğümü düğünde takmam, olur biter.”

“Fotoğrafları...” İki elini masaya yüksek sesle indirdi ve nefes verdi. “Fotoğrafları mahvedeceksin.”

Annem, “Kate,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

“Gözlerini kısıp fotoğrafları mahvedecek,” dedi. “Ona lens takması gerektiğini söyle.”

“Asıl sen *ona* bunun bir taç giyme töreni değil, sadece aptal bir düğün olduğunu söyle.”

“Kızlar.”

“Josie! Ah! Bu işlerden anlamıyorsun. Kusursuz olmaları gerek ve sen de benim hayatımı zorlaştırıyorsun.”

“Ah, madem öyle, miyopluğum için özür dilerim.”

“*Oooof*, Josie!” Ve bunun üzerine abartılı bir hareketle masadan kalkıp mutfaktan çıkarak odasına gitti.

“O başlattı,” dedim anneme, taburenin üzerinde tam bir tur dönerek. “Ve Kate kaçgın tekine dönmeye başladı. Sen ve babam endişe etmeniz iyi olur.”

“Baban ve ben Kate için endişeleniyoruz *zaten*. Kişisel stres konusunda çok düşük bir tahammülü var. Yine de onun stres seviyesine senin yapacağın katkısı beklemiyorduk.”

“Babam ona ilaç falan veremez mi?”

“Josephine. Sırf ablanı kızdırmak için mi lens takmayı kabul etmiyorsun?”

“Düğüne gidip gitmeyeceğime bile karar vermedim henüz. Gerçekleşirse yani.”

“Düğün gerçekleşiyor ve sen de gidiyorsun,” dedi annem en buyurgan sesiyle.

“Eh, lens istemiyorum ama. Ayrıca Kate’in de lens takmak zorunda olduğumu, yoksa fotoğrafları mahvedeceğimi söylemesinden hiç hoşlanmıyorum.”

“Biraz ileri gitti. Onunla sonra konuşurum.”

“Eh, babamla da konuş çünkü ona kısa süre önce Kate’le ilgili söylediklerimi kanıtlayan bir sahneyi kaçırdı.”

“Peki. Ama lensleri bir denemeni istiyorum,” dedi annem.

“Sen ciddi misin?” diye karşı çıktım ve annem yalnızca iç çekerek karşılık verdi. “Kornea ülseri olabilirim.”

“Olmazsın.”

“Kör olabilirim.”

“Olmazsın.”

Bekledi.

Tırnağımla oynadım.

“Josephine, şu an hayatımda biraz huzur bulabilmemin hatırına lensleri denersen sevinirim. Hoşuna bile gidebilir.”

“Gitmezse?”

“Lensleri hoşuna gidebileceğini düşünerek takarsan sevinirim.”

Ufff.

“Deneyeceğim,” dedim ve bir kez taburede döndüm. “Senin için. Kate için değil, çünkü bu meseleye yaklaşımı hoşuma gitmedi.”

“Teşekkürler.”

“Ama sonucunda görüş kabiliyetimi kaybedersem Kate kornealarını bana bağışlamak zorunda.”

“Bu konuda mantıklı davrandığına sevindim,” dedi ve kâğıtları toplayıp düzgün bir şekilde dört (4) renkli dosyadan birinin içine koydu.

Daha odama gireli otuz iki saniye olmamıştı ki Kate *kapıyı çalmadan* içeri dalıp kollarını bana dolayarak gerçekten sarıldı; X işareti kucaklaşmasından bin kat daha iyiydi ve ona kızgın kalmamı zorlaştırıyordu. Yine de idare ettim.

“Josie, teşekkürler,” dedi ve kendini yatağıma attı.

Masamda oturmuş, daha önce bitirdiğim ödevimi yapıyor-
muşum gibi yapıyordum. Nadiren ödevim olurdu.

“Lenslerden gerçekten memnun kalacaksın,” dedi. “Söz veriyorum. Çok rahatlar. Ve ne var biliyor musun? Voleybol oynarken o gülünç koruyucu gözlüğü takmak zorunda kalmayacaksın.”

“Neden takmayayım ki?”

“Ve,” dedi düşünceyle heyecanlanarak, “Ethan’la –ee– yakınlaştığınızda gözlükleriniz çarpışmaz.”

Gözlerimi dikip baktım. İlişkimiz Fair Grounds’a giderken yaptığımız sohbetler ve derslerden ibaretti fakat Kate beni bir tür garip, gözlüklü oynaşma sahnesine mi sokmuştu? Benim fantezilerim bile o kadar ileri gitmiyordu. Alınsam mı gururum mu okşansa bilemiyordum.

“Ah, hayır, Josie, seninle dalga geçmiyorum. Sadece kafamda sen ve ona dair, kütüphanede yan yana oturmuş, gözlükler gözü-
nüzde, bir tür tez üzerinde çalışırken canlanan komik bir sahne var.”

Alındım.

“Nesi komik bunun?”

“Komik işte. Bir klasik,” dedi ayağa kalkıp kapıya doğru yürüyerek. “İki zeki, gözlüklü çocuk. Hoşuma gitti.” Kapıda durup, “Ama birkaç hafta içinde senin kocaman mavi gözlerini görecek ve akli gidecek,” dedi.

Gerçekten mi?

“Ve benim fotoğraflarım da kusursuz olacak,” dedi. “Geriye bir tek kulakların kaldı. Deldirmemiz lazım. Sonra da saçların.”

“Saçlarımı mı deldireceksin?”

“Çok tatlısın. Hayır, düzelteceğim.”

“Düzeltmek mi?”

“Ah, düğün günü hepimiz saçlarımızı yaptıracamız, yani kötü bir şey kastetmedim,” diye ekledi hemen.

Odadan çıkarken, kısık gözlerle ona inanmayarak bakarak, “Peki,” dedim.

Sessizce görünüşüm hakkındaki şikayetlerinden oluşan listeyi tekrarladım ve parmaklarımla saydım: Delinmemiş kulak memeleri, saçlar, gözlük, memeler (olduğu kadarıyla) ve sanırım az önce bana komik görünümlü olduğumu söylemişti.

Belki de görünüyordum. Hiçbir zaman çok güzelmişim gibi davranmamıştım ama şimdi Kate’in ne demek istediğini anlıyordum; zekâ fotoğraflarda kimseye fayda etmiyordu. Belki de düğünde Geoff’la takılırdım.

Bir dakika.

Ne?

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Annem, babam ve uyuz Kate mutfığa girdiğim an Mutlu Yıllar Sana'yı söylemeye başladılar ve babam, “Bir kez daha, *goioiso!*” diye bağırıdıktan sonra tekrar söylediler.

Goioiso: neşeli bir şekilde.

Bu bir müzik terimiydi; tempoya bağlı olarak eserin duygusunu belirliyordu.

Babamın güzel, bariton bir sesi ve Kate'in de güzel bir alto sesi vardı ki benim tek yapabildiğim şarkıları tondan çıkmadan söylemek olduğu için bu çok kıskandığım bir şeydi.

Mutlu Yıllar Sana'nın ikinci koro kısmını kucaklaşmalar ve öpücükler takip etti ve Kate bunu hemen bozarak, “Bugün başka ne var biliyor musun? Düğünüme beş hafta ve bir gün kaldı,” dedi.

“Ah,” dedim ve bu sabah Ethan'ı göreceğimi, on altı yaşında olduğumu ve karşısında artık daha büyük olduğumu düşünerek neşelenmeye çalıştım.

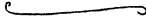
Doğum günüm olduğundan –en azından kullandığım bahane buydu– kendime bir gün olabilecekleri hayal etme oyunu oynamak için izin verdim. Kate'in önceki gün yardımsever bir şekilde

benim adıma kurduğu fantezideki gibi Ethan'la gözlüklerimizin çarpışmasını gözümde canlandırımdı. Ellerim bunu düşününce bile titriyordu; ne zaman, nerede, nasıl gerçekleşeceğini kurgulamaya cüret ettiğimde. Ofisini hayal ettim; birkaç küçük lambayla sıcak bir aydınlatma, eski bir ahşap çalışma masası, genellikle şöminelerin yanında bulunan türden iki küçük deri sandalye ve duvarların üçünü kaplayan rafları dolduran kitaplar. Üçüncü sınıf öğrencisiyim. Son sınıf. Artık onun derslerini almıyorum ama sohbet etmek için ofisine uğruyorum. Sadece sohbet etmek için. Beni görmekten her zaman mutlu olduğunu söylüyor.

Bizim için önemli olan her şeyle ilgili yıllardır hayalini kurduğum sohbet maratonları yapıyoruz. Ve hiç konu eksikliği çekmıyoruz; sohbetimiz asla içinde bulunulan gariplikten kurtulmak için *hmmm*, *evet* ve *yani* diyerek çıkmaza girmiyor. Ama bu akşam sohbetimizin –bizimle ilgili, nasıl tanıştığımız, ikimizin de başta inanmadığı ilk görüşte aşkımızla ilgili– yavaşlayıp sona ermesine izin veriyoruz. Bu akşam sessizlik akşamı; gülümsemeler ve anlam dolu bakışların akşamı. Bilmenin. Artık bütün yapmak istediğimizin birbirimizi öpmek olduğunu biliyoruz. Nefis öpüşmemiz boyunca dünyada başka kimse yok.

Pmükemmel olacaktı.

Facebook sayfam ve telefonum, sayısız gülücüklü kısa doğum günü dileğiyle, öpücüklerle doluydu ki bunu hâlâ Geoff'un yüzüne çarpmak istiyordum ama daha ziyade pek fazla arkadaşım olmadığı yorumunun beni hâlâ rahatsız etmemesini diliyordum. Gülücükler, öpücükler... bak ne kadar çok arkadaşım var, Geoffrey Stephen Brill. Sana meydan okuyorum!

Stu arabasında Sophie ile beni bekliyordu. Caddenin karşısına geçerken tıraş olduğunu gördüm ve –sadece elimde olmadığı için– bunu gülümseyerek karşıladım. Çenesini ovalayıp açık penceresinden, “Jen ne düşünecek, söylersin,” dedi.

“Benim ne düşündüğümü bilmek istemiyor musun?”

“Senin ne düşündüğünü zaten biliyorum; genellikle daha sen düşünmeden biliyorum.”

“Sadece öyle *sanıyorsun*.”

“Beni sakalsız daha çok beğeniyorsun,” dedi.

“Seni daha az ya da daha çok *beğenmiyorum*,” dedim onu düzeltme şansı bulduğuma sevinerek. “Sana sakalın yokken bakmayı tercih ediyorum.”

“Neden?” diye sordu.

“Bana senin kimliğinin bir parçası gibi gelmiyor sadece.”

“Herhalde,” dedi bir an yüzüme inceleyerek bakıp beni gösterecek, “benim sakalsızlığım senin gözlüğünle aynı şeyi ifade ediyor.”

“Aynen,” dedim.

“Bak, ne düşündüğünü ne kadar iyi biliyorum,” diye böbürlendi.

O sırada Sophie indi ve beni kucaklayarak karşılayıp Stu’nun arabasının arka koltuğuna bindi. “Sen doğum günü kızıydın. Bugün önde gitmek senin hakkın.”

“Cap’te doğum günü kadını olacağım,” dedim ona.

Sophie, “Kulağa biraz garip geliyor,” dedi ve Stu da sessizce başını sallayarak ona katıldı.

“Benim hoşuma gitti,” dedim.

“Gider tabii,” dedi Sophie.

“Josh nasıl?” diye sordum yüzüne bakmak için dönerek.

“Harika,” dedi bir an bakışlarını göğe çevirerek.

“Başlamayın,” dedi Stu.

Sophie, “Sadece kıskanıyorsun,” dedi.

“Evet, Josh’la çıkmanı kıskanıyorum. Ona söyleme ama,” dedi Stu.

“Hayır, benim bir erkek arkadaşım var ama senin kız arkadaşın yok diye kıskanıyorsun.”

Stu, “Ben ona kadın-arkadaş diyorum,” dedi çabucak bana gülümseyerek.

“Doğru. Cap’te bir adam-arkadaşım olabilir,” dedim.

Stu dişlerinin arasından, “Zaten yok mu?” diye sordu ve ben de onu duymazdan geldim.

“Millet, bu kelimeler iğrenç,” dedi Sophie. “Kullanmayın.”

Biraz tiksinişmiş Sophie’yi liseye bıraktıktan sonra Stu arabayı yakına park etti ve bulutların çizgi çizgi kestiği soluk mavi gökyüzünün altında, yağmur yağmak üzereyken kampuse doğru uzun yürüyüşümüzün keyfini çıkardık.

“Bunu kültürel olarak şizofrenik bulduğun olmuyor mu hiç?” diye sordum. “Hani burada adam ve kadın olmamızı.” Cap’i işaret ettim. “Burada da oğlan, kız olmamızı.” Arkamızda kalan liseyi işaret ettim.

“Bunu hiç düşünmedim,” dedi.

“Ben bunu çok düşünüyorum.”

“Sen çok fazla düşünüyorsun.”

“Sen de benim kadar çok düşünüyorsun,” dedim.

“Evet ama aynı şeyler hakkında değil,” dedi kahkahaya benzer bir şeyin arasında.

“Bunun sebebi senin bir oğlan-adam olman.”

“Muhtemelen,” dedi.

“Son zamanlarda bunu daha çok görüyorum. Neden bilmiyorum.”

“Muhtemelen yaşılanıyorsun ve bakış açın değişiyor.”

“Evet,” dedim Stu’nun tarzında. “Sebebi bu olmalı.”

“Mutlu yıllar bu arada.”

“Teşekkürler.”

Cap’in karşı tarafında, Drexel’de yeşil ışık yanmasını beklerken Stu sırt çantasından bir kart çıkarıp bana verdi. Katladığı bir kâğıdın üzerine elinin dış hatlarını çizip, çizdiği eli parti şapkası takmış bir hindi gibi görünecek şekilde boyamıştı. İçinde de *Cingöz doğum günü hindisi Hanok’tan mutlu yıllar*, yazıyordu.

Bunu da pastel boyayla yazmıştı. Kahverengi.

Nihayet başımı kaldırıp baktığımda bana gülümseyerek başını sallıyordu.

“Tek başıma yaptım,” dedi. “Sophie hiç yardım etmedi.”

“Çok etkileyici. Kim ne derse desin. Herhangi bir dilde.”

Caddenin karşısına geçerken sohbeti Jen Auerbach’a getirmeye çalıştım fakat bunu doğal bir şekilde yapamayınca o an için vazgeçtim.

Dersliğe Ethan’dan önce girdik. Stu saatine baktı.

“Ben kahve almaya gideceğim,” dedi. “İstedğin bir şey var mı?”

“Dünya barışı, bir keçi ve bir de çikolata parçacıklı çörek.”

“Elimden geleni yaparım.”

Çantamdan defter, bir dosya ve doğru kalemi çıkararak işe koyulmuştum ki biri sıramı tıklattı. Ethan’dı ve bana gülümseyerek, “Mutlu yıllar, Josie,” dedi.

“Hatırladın.”

“Tabii ki.”

“Teşekkürler.”

Masasına yürüdü ve ben de hemen omuzlarımı dizlerime dayayarak dertop olup çantamda bir şey arıyormuş gibi yaparak o an yüzümü renklendiren kırmızılığın geçmesini bekledim. Hissettiğim sıcaklığa bakılırsa geçmeyecekti. Aramaya devam ettim. Yedi tane falan kalemim vardı. Gerçi daha fazla olması gerekirdi. Genellikle de vardı ki bu da birilerinin kalemlerimi aldığı anlamına geliyordu ve bunun Kate olduğundan emindim.

Ne kadardır orada duruyordu ya da ben ne kadardır Hırsız Kate’i düşünüyordum bilmiyorum ama nihayet başımı kaldırdığımda Stu yüzünde hoşnut bir ifadeyle bana bakıyordu. “Yardım edeyim mi?” dedi.

Derhal bir kalem çıkardım.

“Buldum,” dedim ve Stu peçeteye sarılı bir çöreği sırama bıraktı.

“Keçileri kalmamış,” dedi.

“Dünya barışı?”

“Son kutuyu önümdeki kadın aldı.”

“Toga giyiyor muydu?”

“Giyiyordu gerçekten. Önemli miydi?”

“Miss Amerika’ymış kadın. İmzasını aldın mı?”

“Hayır. Kalem yanıls tutar ve bu da beni bütün gün sinir eder diye korktum,” diyerek vurgu yapmak için hızlıca bir bakış attı.

Ders bittiğinde oyalandım. Stu’ya birkaç dakika kalacağımı ve onunla Fair Grounds’ta buluşacağımı söyledim. Artık oyalanıyormuş gibi bile yapmıyor, sadece eşyalarımı toplayıp Ethan’a bakıyordum ve o da eşyalarını toplayıp gitmeye hazır olana kadar bekliyordum.

“Fair Grounds’a geliyor musun?” diye sordum.

“Geliyorum. Beklediğin için de teşekkürler.”

“Ne demek.”

Yürümeye başladık.

“Ee, Josie, bana okuldan bahset. Neler oluyor?” diye sordu.

“Hangi okul?”

“Evet, galiba seninle konuşurken daha spesifik belirtmeliyim.

Eh, iki okul da. Yani sen hangisini tercih ediyorsun?”

“Son zamanlarda ikisini de hiçbirini de diyebilirim ama nihayetinde burası.”

“Gerçekten mi?”

“Genellikle eve dönüp sessizlik ve huzur içinde üzerimdeki basıncı azaltmak iyi geliyor.”

“Basıncı azaltmak her zaman iyidir. Öyleyse bana evden bahset. Anne baban nasıl? Onlarla yakın mısınız?”

“Bütün ailemle yakınım,” dedim. “Anne babam ve ablalarımın ikisiyle de.”

“Şanslısın,” dedi biraz üzgün bir tonla.

“Biliyor musun, şanslı olduğumun farkındayım. Sen ailenle yakın değil misin?”

“Hayır, pek sayılmam.”

“Sanırım ailem olmasa ben içim çürüyerek yavaşça ölürüm. Ya da ölmeyi umarım.”

“Benim açımdan içim çürüyerek ölmek gibi bir tehlike söz konusu değil ama yakın değiliz. Pek ortak noktamız yok ve zıt kutuplar da birbirini çekmiyor diyerek özetleyebilirim. Peki,” dedi daha neşeli bir tonla, “senin ailene dönersek, iki ablan mı var?”

“Evet,” dedim ve Fair Grounds’a kadarki yol boyunca aile fertlerimizin isimlerinden, yaşlarından ve karmaşık durumlarından bahsederek yürüdük ki bu durumların sonuncusu Geoff’tu.

Bunu yapmasına gerek olmadığını söylediğim halde Ethan'ın bana aldığı çayı içerken, *Zıt kutuplar birbirini çekmez*, cümlesi zihnimde dönüyordu. Doğum günü hediyem olarak düşünmemi söyledi. Ona neden bir keçiyi tercih edeceğimi söylemeye kalkmadım.

Stu'nun ve yiyecek yığınının yanına gittik ve Columbus, müzik, Şikago, patlamış mısır ve filmler hakkında –Ethan bir bardak kahvesini içerken ve sonra biraz daha– sohbet ettik.

Bir konudaki bir kelime ya da ifadenin yepyeni bir konu açtığı o kendiliğinden gelişen tatlı bir zincirleme sohbetti. Yalnızca *hımm*, *yani*, *ee* ile bölünen uzun duraksamalar yoktu.

Ve bütün bu süre boyunca dikkatim o anki konuşmalar ile *zıt kutuplar birbirini çekmez* sözleri arasında bölünmüştü. Ethan'la kesinlikle zıt kutuplar değildik ve ben de birbirimiz için daha fazla şey ifade edebileceğimiz düşüncesine biraz daha alışıyordum... zamanla.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Doğum günü yemeği çok kötü geçti ki bu kısmen benim suçumdu. Her zamanki yerimizde, eğer bu düğünü engellemenin bir yolunu bulamazsam Kate ile Geoff'un evleneceği yer olan Columbus Country Club'ta yememiz konusunda ısrar etmiştim.

Kate bütün geceyi, sık smokin ve gece elbiseleri içinde mutlu çifte kadeh kaldırıp dans eden üç yüz davetlinin bulunacağı 8 Kasım'da kulübün nasıl görüneceğini en ince ayrıntısına kadar anlatmakla geçirdi.

Üç yüz davetli. Bu benim bütün sınıfımdı. Bir de Sophie'ninkinin dörtte biriydi.

Akşamın sonunda annem Kate'i düğün konusunu kapaması için üç kez uyarmış ve sonunda ciddi bir şekilde, "Katriane, bu kadar yeter. Bugün kız kardeşinin doğum günü," demişti.

Ben de üç kez evet demiştim ama sadece Josie dilini iyi konuşanlara. Bunu okulda yapsam şimdiye dek bir dolaba kapatılmış olurum. Bunu da hak etmiş olurum ve pek karşı koymazdım.

Annem uyruğunu onurlandırmak için hepimize Fransız isimleri koymuştu. Bunları sadece haddimizi aştığımız zamanlarda

kullanıyordu. Ben doğal olarak Josephine'i sık sık duyuyordum ama Katriane'yi nadiren ve Maggie'ye Magdeleine dendiğini daha da az duyardık.

Katriane hoşuma gidiyordu ve ablamın yanaklarında oluştuğu kızarıklık daha da hoşuma gidiyordu. Annemin bu ismi daha sık kullanmasını sağlayabilir miyim diye bir bakmalıydım.

Kate bunu hak etmişti. Akşam Ross ile Maggie'nin arabasına bindiğimde Ross konuştu: "Bizimle gelmene sevindim. Cap'teki hoşlandığın çocukla ilgili daha fazla şey öğrenme şansımız olacak. Bu sabah sana kahvaltı ısmarlamış diye duydum? Adı ne? Kate bize söylemiyor."

"Hayır, önemli bir şey değil," diye yalan söyledim. "Derslerimdeki çocuklardan biri işte."

Ross ile Maggie'nin çabucak birbirlerine bakmalarından anladığım kadarıyla yalanım onları ikna etmekte başarısız olmuştu ama konuyu değiştirecek hassasiyete sahiplerdi.

Ross radyoyu açıp *The Best Of Times*'ı ayarladı ve duyduğum sözler şunlardı:

Bu akşam tarih yazacağız,

Tatlım, sen ve ben...

Dennis DeYoung'a Ross'un arabasında ve bu açılış cümleleriyle âşık olmuştum. On bir yaşındaydım. Maggie'yle yeni evlenmişlerdi ve bu akşam olduğu gibi yemek için kulübe onların arabasında gidiyordum. Arabayı çalıştırdıktan birkaç saniye sonra Dennis DeYoung'ın görkemli sesi hoparlörlerden akmaya başlamıştı ve ben âşık olmuştum. Şüphe götürmez şekilde. Hiçbir karışıklık olmaksızın. Biliyordum işte.

O akşam yemeğinden sonra Ross'un *Paradise Theater* CD'sini çantama attığını fark etmiştim ve gece yatmadan önce Ross'a

içinde *efsunlu* ve *haşmetli* kelimelerinin geçtiği uzun bir teşekkür notu yazmıştım.

Efsunlu – Dennis DeYoung’ın sesini ifade ediyor.

Haşmetli – *Paradise Theater* için minnettarlığımı ifade ediyor.

Halihazırda Ross’a on bir yaşının verdiği bir hayranlık besliyordum. CD hediyesi de kalbimdeki yerini iyice sağlamlaştırmıştı.

Ama akşamın başlarında çalan bu şarkı bile, onunla özel olarak paylaştığım her detayı bütün aileme anlattığını anladığımı Kate’e olan öfkemi yatıştırmaya yetmemişti. Ethan’ın ismi dışında her şeyi; sanki bu, sırrımı tutmaktan sayılacakmış gibi.

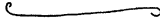
Gece tatlıyla daha iyi bir hal almıştı ama hangi gece tatlı yiyince daha iyi bir hal almaz ki zaten?

Annem, daha önce Bayan Easterday ile yaptığımız kremalı brovnileri bir tepsiyle taşıırken herkesin Mutlu Yıllar Sana’yı söylediği salonda toplandık. Bayan Easterday de bana bir kart vermiş, içine de kusursuz öğretmen elyazısıyla, *Tanımdan çok memnun olduğum tatlı bir genç kadına dönüşüyorsun, Josie*, yazmıştı. Bana mutlu yıllar diledi ve yanağıma da bir öpücük kondurarak dileğini taçlandırdı.

Brovnilerin hepsinin üzerinde birer mum vardı. Brovniyi pastaya tercih ediyordum ki bu da şarkının sonunda Geoff’un, “Brovni pastaya benziyor. Pek çok pasta brovni kadar yoğun oluyor, o yüzden brovniyi pastaya tercih ederim denebilir mi *gerçekten?*” demesine sebep oldu.

“Evet,” dedim. “Sophie Wagemaker’ı Emmy Newall’a tercih ettiğimi söyleyebileceğim gibi. İkisi de kız ama farklılar.”

“Müthiş,” dedi babam kıkırdarak.

Akşam ilerleyen saatlerde herkes eve döndükten sonra Kate de çalışmak için yukarı çıkınca anne babama bulaşıklar ile brovni tepsisindeki krema artıklarını bıçakla kazımak konusunda yardım ettim; bıçağı da parmağımla silip yedim.

“Birden ona kadar, Josie,” diye başladı babam, “bir kötü, on harika olacak şekilde, on altıncı yaş gününe kaç verirdin?”

“Dokuz. Bir keçi olsa kusursuz bir on ederdi.”

“Her zaman bir istediğinin olması önemli bir şey,” dedi annem.

“Peki, birden ona kadar,” dedi, “bir kötü, on harika olacak şekilde, annenin sana annelik yapma becerisine kaç verirdin?”

“Baba,” dedim, lavabodaki son tabağı durulayan anneme ve ona belinden sarılan babama gülümseyerek.

“Haydi, Josephine. Annen bir değerlendirme istiyor.”

Annem, “İkinize de katlandığım için ben kendime on veriyorum,” dedi ve ben de çabucak ikisini yanaklarından öpüp güzel doğum günü için teşekkür edip iyi geceler diledim.

Yaklaşık yirmi dakikadır yatakta bir şeyler okumaya çalışıyordum ama günün olayları zihnimde –kelimesi kelimesine– tekrar oynadığı için dikkatim dağılmıştı. Babam kapıyı çalıp, *giri*n, dememi bekledi, yatağımın kenarına oturdu ve bana küçük bir paket verdi.

“Özel bir şey,” dedi. Paketi açıp çizgili sayfaları olan kırmızı deri bir defter buldum; tam sevdiğim gibi aşırı derecede küçük çizgileri vardı.

“Baba.”

“Bak, Josie, beni dinlemeni istiyorum. Bu hediye biraz iş de dahil. Bu defteri her gün ve özenerek kullanmanı istiyorum.”

Konuşurken deftere dokundu. “Senin ve yalnızca senin, hayatında olup bitenler, sen, arkadaşların, okul, Kate ve kalbinle ilgili gerçek şeylere dair düşüncelerin, deneyimlerin ve görüşlerini kaydetmen için.”

“Ona son zamanlarda söylediğim bazı şeylerden,” omuz silktim, “sana bahsettiğini biliyorum. Bu da sana onun bir abla olarak ne kadar değiştiğini göstermeli.”

“Bana ne dediği önemli değil. Kendin için ve kendin hakkında, içinin derinliklerinden geldiği gibi yazmanı istiyorum. İstersen bunu konuşabiliriz. İstemezsen konuşmayız. Ama en sorgulayıcı düşüncelerini kaydedebileceğin güvenli bir yerin olması için her gün yazmanı istiyorum. Bu önemli.”

“Teşekkür ederim,” dedim ve minnetimi bir öpücükle belirttim.

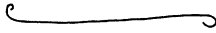
“İyi bir kızsın, Josie. Çoğu zaman.”

Kapıyı kapadıktan sonra defterin sayfalarını birkaç kez çevirip yapışan kesim yerlerini ayırdım –o çıtır çıtır sesi seviyordum– ve komodininin üst çekmecesindeki kalemi aldım. Ve yazmaya tamamen hazır bir şekilde durdum. Bacaklarımı kavuşturdum. Defteri açtım. Kalemim yeni muhteşem sayfa üzerinde kusursuz bir şekilde duruyordu. Ve yıllar gibi gelen bir süre için, ta ki gözlerim artık odaklanamayarak defter beyaz bir köpük gibi görünmeye başlayana dek öylece baktım.

Birkaç kez gözlerimi kırptım ve sonunda şunu yazdım:

Bunu çok rahatsız edici buldum; keşke babam bir kazak alsaydı.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Cumartesi sabahı üzerinde beni korkutucu derecede doğru yansıtan bir fotoğrafımın bulunduğu ehliyetimi aldım. Sonra Sutton Adliyesi'nden eve dönerken arabayı ben sürdüm. Onun aklında hastasıyla geçirdiği karmaşık bir seans, benimkinde de ehliyet fotoğrafım, babamla eve kadar sessizlik içinde gittik.

Pazar akşamı babam yemekten önce beni mutfak masasında buldu. Dil Çeşitlilikleri Projem üzerinde çalışıyordum ve kâğıt ve kitapları gözden geçirmek için kahvaltı masamızın boş ve uzun zeminine ihtiyacım vardı. Öngördüğüm gibi bu proje sıradışı şekilde kolay olacaktı ama bu akşam garip bir biçimde beni rahatsız etmeye başlamıştı. Tıpkı yerini tam olarak belirleyemediğim bir dikişin sert bir çıkıntısı gibi.

Yemekte Geoff herhalde beni sohbete dahil etmeye çalışmak ya da en azından monologlarından biri için dinleyici rolüne girmem amacıyla, sessiz olmamla ilgili bir yorumda bulundu. Anneme, “Doydum,” deyip derhal tabağımı lavaboya götürürken konuşuyor muydu, emin bile değildim.

Bu evde sessizliği anlayışla karşılıyorduk. Annemle babam bunu destekliyordu ve asla müdahale etmiyorlardı, o yüzden Kate'in Geoff gittikten sonra odama girip bana kaba demek için hiçbir dayanağı yoktu.

Yanından geçip banyoma gittim ve iki kapıyı da kapayıp kilitleyerek kapalı klozete oturdum. Gerekirse bütün gece burada kalacaktım.

Kısa süre sonra Kate'i unuttum ve beni bu kadar rahatsız eden o dikiş çıkıntısını bulmaya çalışarak dumanı tüten suyla dolu küvete girdim.

İplik arama çalışmalarına Toplumsal Dilbilim dersinden önce, ders sırasında ve sonra da devam ettim ve Ethan seslenerek beni kapıda durdurdu.

"Bugün düşüncelere dalmış görünüyorsun," dedi. "Her şey yolunda mı?"

iç çekme – iyi iç çekme – belli belirsiz iyi bir iç çekme

"Yolunda, teşekkürler."

"Fair Grounds'a mı gidiyorsun?"

"Tabii ki."

"Katılmamın sakıncası var mı?"

"Hiçbir zaman," dedim ve dışarı, mevsimin ilk güneşli, serin gününe çıktık.

"... Şikago'da... gölün etkisi... ama kışlar... Josie?"

Köşeye gelmiştik.

"Affedersin," dedim. "Ne demiştin?"

"Kışlar burada nasıl geçiyor diye sormuştum."

"Gri ve sulu," dedim.

Karşıya geçtik.

“Her şeyin yolunda olduğuna emin misin?” diye sordu. “Aklın dağınık gibi?”

“Sadece düşünüyorum.”

“Ne hakkında?” Sonra bana zaten bildiği yaşım haricinde sorabileceği en kötü şeyi sorarken neredeyse cilveli bir ifadeyle sırıttı. “Şu anda aklından ne geçiyor?”

iç çekme – hayal kırıklığıyla iç çekme– belli belirsiz hayal kırıklığıyla iç çekme

“Şey, ee, Dil Çeşitlilikleri Projesi’ni düşünüyordum aslında.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır. Teşekkürler. Sadece ödevi zihnimden yazıyordum.”

“Ben de koşarken bunu çok yaparım,” dedi. “Ama o yüzden bir koşu partnerim olmasını istiyorum. Fikir alışverişinde bulunmak için iyi oluyor.”

“Hah,” dedim ve sonra yeni günlüğüme yazdım:

6 Ekim, Pazartesi

Aslında bir koşu partnerine ihtiyacım yok.
Hem ben her zaman birlikte koşan çiftlerin benzer
kıyafetler giyen çiftler kadar sıkıcılıktan bir adım
uzak olduklarını düşünmüştümdür.

Cuma olduğunda günlüğün ruhunu babamın niyetlendiği şekilde kucaklamadığımı fark ettim. Bana gerçek şeyleri yazmamı söylemişti ama ben şimdiye dek şunları yazmıştım:

7 Ekim, Salı

Stu bu sabah Cap'e giderken osurdu ama ben osurmadım. O utanmadı ama ben onun adına utandım. İkimizin de kişisel sınırlar konusunda sorunu var.

8 Ekim, Çarşamba

Stu ve Ethan'la Fair Grounds'a yürüdük. Futboldan bahsettiler. Kimse osurmadı.

9 Ekim, Perşembe

Bugün göz muayenem yapıldı. Lensler haftaya gelecek. İki çift -teşekkürler, Kate- ve bu kadar düşünceli bir hediyeyi ne kadar beğendiğimi ona göstermek için doğru fırsatı yakalamayı iple çekiyorum.

10 Ekim, Cuma

(Boşluk)

Sonra günlüğüme, sesli olarak, "Bugün yazacak bir şeyim kalmadı," dedim. Ona karşı sorumluluğum vardı; açıklamam gerektiğini düşünmüştüm.

Ama, hayır, yazacak şeylerim tükenmemişti ve bunu biliyordum. Ve yemin ederim bu şey beni yiyip bitiriyordu. Hayatımdaki

amacını ve buna ulaşmakta başarısız olduğumu biliyordum. Ve babamı hayal kırıklığına uğrattığımı.

Günlük Tutma 101'den F almıştım.

Akşam ilerleyen saatlerde masamda pozisyon aldım ve, *Sevgili Ethan*, yazdım. Burada duraksayıp zihnimin her karşılaşmayı, her gülümsemeyi, her yürüyüşü ve *kalabalık odanın iki ucundan bakışlarımız buluştuğundan* beri ettiğimiz her sözü gözden geçirmesine izin verdim.

Sevgili Ethan,

İlk görüşte aşka inanıyor musun? Seninle tanışana kadar ben inanmıyordum ama o zamandan beri bunun ardındaki bilim hakkında makaleler okudum ve görünüşe göre bu geçerliliği olan bir fenomen ya da fenomen değilse bile geçerli bir deneyim. Sıklığının istatistiğini bilemiyorum ama sana şunu söyleyebilirim ki, ben bunun başına geldiğini bildiğim tek kişiyim. Sanırım -inanıyorum ki- seni ilk gördüğümde bunun başıma geldiğini söyleyecek kadar eminim. Garip ve heyecan verici ve olağanüstü bir şey oldu. Seni tanıdıkça da bu şey daha garip, daha heyecan verici, daha olağanüstü oluyor çünkü birbirimize çok benziyoruz; birbirimize, benzerliklerimizle bağlıyız. İlk defa Fair Grounds'a yürüdüğümüzde sen de bu bağdan söz etmiştin -birbirimizi nasıl anladığımızdan, nasıl aynı dili konuştuğumuz-

dan- eh, aslında bunu ben söylemiştim. Ya da en azından söylemek istemişim. Ne hissettiğimi anladığını ve bunun ne kadar zor bulunur bir şey olduğunu söylemiştin. Haklısın; zıt kutuplar birbirini çekmiyor.

“Ne yazıyo’sun?”

Sandalyemde yarım metre zıplayıp dönünce Kate’i gördüm.

“Sen hiç kapı çalmaz mısın?”

“Neymiş o? Bir aaaaaaaşk mektubu mu?”

“Kapa çenen, ki bununla sus demek istiyorum.”

“Ah, aşk mektubu işte. Bakayım.”

“Git başımdan,” diyerek günlüğüme uzanan elini tokatladım ve hemen masamda sakladım.

“Affedersin,” dedi. “Özür dilerim, Josie. Sadece sana takılıyordum.”

“Eh, komik değil ama. Bir aşk mektubu da değil. Sadece... günümü yazıyordum.”

“Tamam. Tamam,” dedi kendini yatağında bir köşeye atarak.

“Bir şey mi istemiştin?”

“Vay canına, kötü tarafından mı kalktın?”

“Ne istiyorsun, Kate? İşim var.”

“Nasıl oluyor da bu akşam maça gelmiyorsun?” diye lisedeki bir futbol maçını sordu.

“Karnım ağrıyor,” diye yalan söyledim.

“Ah, bu ruh halini açıklıyor.”

“Ruh halimi açıklayan *sensin*.”

“Tanrım. Tamam. Gidiyorum. Sadece annemden evde olduğunu öğrendim ve belki Geoff ve benimle film izlemek istersin diye düşündüm.”

“Kenelerle ilgili bir şey mi mesela? *Oz Kenesi? Kene Harikalar Diyarında?*”

Kate çıkmak üzere harekete geçti.

“*Kene ve Tutku.*”

Odamdan çıkmış, merdivenlere yaklaşmak üzereydi.

“Buldum, buldum,” diye seslendim. “*Harry Potter ve Melez Kene.*”

Kapıyı kapadım, masama döndüm ve notumu bitirdim.

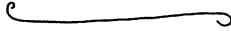
Bir gün bunları yüzüne söyleyecek kadar cesur olacağım. Şimdilik, sana dair sessiz, mutlu düşüncelerimle kalacağım ve bu akşam söyleyebilirim ki seni sevebilirim. Ya da bir gün.

Sevgiler... zamanla,

Josie.

Sonra günlüğümü babamın verdiği niyetle kullandığım için halimden memnun bir şekilde uyudum. Keşke elimin altında bir kırmızı kalem olsaydı. Bu akşamın notuna A verirdim.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Bu sabah, müşterilerini yalnızca randevuyla alan ve onları değişikliklerin yapıldığı yer olan krem rengi soyunma odasına almadan önce krem rengi salonda kruvasan, portakal suyu, çay, kahve ikram eden küçük bir gelinlik dükkânı olan Millicente'de toplanmıştık.

Millicente, Bayan Millicente DeGraf, güneşten yıpranmış bir cildi ve ustalıkla başının arkasına atılıp uçları omuz hizasında dışarı doğru kıvrılmış saman rengi saçları olan, konuşması aksanlı bir Fransız göçmeniydi. Üçüncü evliliğini yapmıştı; bize ilk kocasının küçük bir çocuk olduğunu, ikincisinin bir hata olduğunu ve üçüncüsünün de hayatının aşkı olduğunu söylemişti.

“*Pourquoi?*” diye sordum.

“*Mon coeur,*” dedi. “*Il est à mon couer. San lui, une partie de moi est allée.*”

Neden?

Kalbimde. O benim kalbimde. Onsuz bir parçam yok olur.

Madison Orr, “Josie,” dedi, sanki bir köpek yavrusunun ismini söylemiş gibi tatlılıkla. Anneme ve Maggie'ye döndü, oracıkta, yanımda, “Baksanıza şuna. *Fransızca* konuşuyor,” dedi.

“Sen bir de şifreli konuşurken gör,” dedim.

“Ne harika kız değil mi? Ona bayılmıyor musunuz?” diye sordu Madison annemle Maggie’ye.

Annem, “Bayılıyorum,” dedi ve Maggie de bana bir gülücük attı.

Madison, Kate’e benim benzediğimden daha çok benziyordu; hep öyleydi. Onu, Kate’in olduğu kadar onun da kız kardeşi olduğum şeklindeki hatalı çıkarıma yönelten şey de, şüphesiz, bu benzerlikti. Ve bana sarılıp yanaklarımdan öpmeye ve annemle Maggie’ye dönüp resmen şakıyarak, “Bayılıyorum bu kıza,” demeye iten de buydu.

Nedimeler olarak zarif ve vücudumuza iyi oturmayan kıyafetlerimizle aynadaki yansımalarımıza bakıyor ama henüz odanın merkezindeki üçlü aynanın önünde yükselen halı döşeli podyumda poz vermeye cüret etmiyorduk. Kate’in ilk olması gerektiğinde hemfikiridik. Büyük Çıkış’ın Ana Kraliçesi gelinliğini salonda giyip ancak biz giyindikten sonra aramıza katılmayı tercih etmişti.

“Tamam, hazır mısınız?” diye seslendi.

Madison çabucak bizi inceleyip beni elbisemi üzerimde tutabilmek için üst kısmını çekştirirken yakaladı.

“Josie, sen de...” diye söze başladı ama anneme döndü. “Josie hazır mı?”

“Hazır,” dedik annemle bir ağızdan ki bu bana annemin sonsuz sabırlı gülümsemesiyle yumuşatılmış bir yarı-kınayan bakış atma şansı kazandırdı.

Madison, “Hazırız!” diye seslendi ve bekledik. Bir... iki... üç... dört... *off*... beş.

Kapı açıldı ve Kate sanki başındaki görünmez, dengesiz duran tacı beş kilo ağırlığındaymış gibi yavaşça içeri girdi. Sonra sanki

anlaşmışlar gibi nedimleri hep bir ağızdan iç çektikten sonra iltifat kakafonisiyle devam ettiler ve *güzel, göz kamaştırıcı* ve *olağanüstü* kelimeleri odada yankılanmaya başladı. Her ne kadar Kate'in gelinliğini provalarda görmüş olsak da hepimizde her seferinde bu etkiyi yaratıyordu ve ben de içimden güzelliğinin, görünmez taşların kıymetini bilmediğinden emin olduğum Geoff'ta boşa gideceğini düşünerek köpürüyordum.

Diğer nedimler, övgülerinin tadını çıkarıp aynı şekilde iade eden Kate'in etrafını sararken Millicente DeGraf anneme, Maggie'ye ve bana, "*Elle fait une belle mariée*," dedi.

"*Pas encore*," dedim ve annemin tamamen kınayan bakışları ile Millicente'nin şaşırtıcı şekilde kibar yanıtıyla karşılaştım.

Millicente sanki, *Peki öyleyse*, der gibi yalnızca bana doğru başını eğdi. Sonra odadakilerin dikkatini çekmek için el çırpıp, iki terziyi çağırdı, bize olduğumuz yerde kalmamızı buyurdu ve sabahın kalanını da benzer bir tavırla sürdürdü.

Millicente: *Güzel bir gelin oldu.*

Moi: *Henüz değil.*

Ölçüsü alınacak son nedime bendim ve iki terziden daha yuvarlak hatlı ve saçları daha gri olanından çabuk bir *hımm* yorumu aldım; terzi dikkatini, elbisemin kaymasın diye hâlâ elimle tuttuğum buruşuk üst kısmına verdi. "Ekstra destek için dolgulu" olarak bile elbisenin üst kısmını gerektiği gibi dolduramıyordum. Terzi bir ayakkabı kutusundan iki köpük dolguyu alıp derhal –"Pardon!?"– sutyenimin içine tıktırdı.

Annem, "Josephine," diyerek beni uyardı ve daha fazla itiraz edemeden her şey yerli yerine oturdu ve terzi kumaşı kıvrıp iğnelemeye başladı.

“Ah, Tanrım, ne komik,” dedi Madison, Kate’e. Hâlâ kıyafetleri içinde olan ikisi birkaç adım arkamda durmuş, kafa kafaya verip konuşuyor, komplo tasarlıyorlardı ya da gayretle izlediğim yansımalarından öyle görünüyordu.

“Evet, o tür konularda komik olabiliyor,” dedi Kate.

Madison da, “O tür konularda her zaman komikti,” diye ona katıldı ve ben kulaklarımın yandığını hissederek kendi yansımama bakıp pancar gibi kızarmalarına katkıda bulundum.

Maggie ile diğer nedimler annemin uzman yardımıyla özenle elbiselerini çıkardılar ve günlük kot ve benzeri giysilerini giydiler. Bu sırada Kate ile Madison da ara sıra gözlerini kısarak eleştiren ifadelerle bana bakarak sohbetlerine devam ettiler.

“Saçlarına ne diyorsun?” diye sordu Madison. “Atkuyruğu mu topuz mu?”

“Karar vermedim,” dedi Kate.

Ben verdim, demek istedim ama demedim.

“Kesmeye ne dersin?” diye sordu Madison. “Bunu düşünmüş müydün? Kaküllerle çok tatlı olur.”

Tam karşı çıkacaktım ki Kate, “Hayır, hayatta yapmaz,” dedi. Teşekkürler, Kate. “Hem lens konusunda verdiği tepkiden sonra bir olayı daha kaldıramam.”

Çılgına dönen sendin. Yine, demek istedim ama demedim.

“Lens mi?” diye sordu Madison bu fikir karşısında heyecanla gözlerini kocaman açarak. “Ah, iyi. Her zaman gözlüğünün çaresine bakman gerektiğini düşünmüşümdür.”

Çaresine bakmak ifadesinden bıkmaya başlamıştım.

“Baktım zaten,” dedi Kate. “Gözlük günlük olarak tatlı görünüyor yani ama...”

“Ah, düğünde olmaz.”

“Eh, benim düğünümde olmaz. Korkunç görünür,” dedi Kate. “Şimdi kulaklarını deldirmeye çalışıyorum. Ve destekli sutyen de,” yansımanın üst kısmını işaret etti, “hatları konusunda yapabileceğim en iyi şeydi.”

Terzimin işini bölüp arkama dönerken, “Sizden üç adım ötede olduğumun ve sağır olmadığımın farkında mısınız?” diye sordum ikisine de sinirle.

“Josie, sadece konuşuyoruz,” dedi Kate.

“Bütün *korkunç* kusurlarım hakkında. Biliyorum. Duydum.”

Kate, “Hayır,” diyerek beni hak ettiğimi düşündüğümünden biraz daha sert bir şekilde düzeltilti. “*Benim* düğünüm ve kız *kardeşim* de dahil olmak üzere *nedimelerimin* nasıl görüneceğini konuşuyoruz ki *kimse* korkunç görünmesin.”

“Her şey yolunda mı?” diye sordu annem yaklaşarak.

“Yolunda,” dedi Madison.

“Hayır, değil,” diye itiraz ettim. “İkiniz orada durmuş beni çekiştiriyorsunuz.”

Kate, “Hayır çekiştirmiyoruz,” derken annem daha yakınımıza geldi. “Sadece düğün günümde nedimelerimin nasıl görünmesini istediğimi konuşuyoruz.”

“Onları eleştirmedin,” dedim işaret ederek. Konuşurken boğazım düğümlendi ve Kate’in beni ağlatmak üzere olmasına daha da sinirlendim. Orada. Herkesin önünde. Ve bizzat benim yansımam önünde. “Onların gözlükleri, saçları ve vücut hatlarının çaresine bakman gerektiğini söylemedin.”

Kate, “Çünkü bakmama gerek yok,” diye tersledi.

“Yeter,” dedi annem ikimize de bakarak.

Terzinin işini bitirebilmesi için tekrar önüme döndüm. Kate yana, Madison'a dönerek, "Ağzının da *çaresine* bakmak isterdim," dedi.

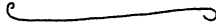
Omzumun üzerinden, "Ya işitme kabiliyetimin?" diye çıkıştım ve Kate yüz yüze gelmek için döndü ve "Hayır, Josie, sadece görüntün ve ağzın yeterli," dedi.

Annem onu sert bir, "Katriane" ile azarladığında biraz bile rahatlamamıştım. Özellikle de bir sürü işe yaramaz dilin hepsinde alacağım tek karşılık *kapa çeneni* olacağı için.

Ama hiç değilse annem Kate'le konuşmaya devam ederken terzinin cebinden bana buruşuk bir mendil uzattığını ve benim de çabucak gözlerimi kurulayıp mendili elbisemin önüne –doğal olarak hâlâ yerim vardı– sıkıştırdığımı hiçbiri görmedi.

Provanın kalanını ayakkabılarımın uçlarına büyük bir ilgi duyuyormuş gibi davranıp boğazımda kalan acıyı başarısız şekilde duymazdan gelmeye çalışmakla geçirdim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Pazar gecesi uyumakta zorluk çektim. Kate benim hakaret, onun düğün planlaması saydığımız şeyler için özür dilemeyi reddetti. Yorumlarının aşağılayıcı olduğunu bile kabul etmeyerek makyaj masamın önünde, aynaya eğilerek gözlüklü ve gözlüksüz görüntüm arasındaki estetik farkı değerlendirmeye çalışırken iki kat üzülmeme sebep oldu.

Önceki güne kadar gözlüğüm hakkında ayakkabılarım hakkında düşündüğümünden çok düşünmüyordum. İhtiyaç duyduğum ve her gün kullandığım bir şeydi. Ama bu akşam, ne zaman gözlüğümü taksam Kate'in sesinden tek bir kelime duyuyordum: *Korkunç*.

Pazartesi sabahı, bütün Toplumsal Dilbilim dersini Sophie'yle çaktırmadan Ethan Glaser'ın tel çerçeveli muhteşem gözlüğüne kadar kusursuzluğu hakkında konuşarak geçirirken duygularım hatırı sayılır ölçüde iyileşti. Kimse, Kate bile, ona görünüşüyle ilgili tek bir şeyi değiştirmesi gerektiğini söyleyemezdi; hangi etkinlik için olursa olsun.

Dersin sonunda kendi görüş düzeltme tercihim i yapmak konusundaki hakkımı savunmaya kararlıydım ama yemekte an-nem lenslerimin postayla geldiğini haber verdikten sonra fikrimi değiştirdim.

“Yukarıda, masana koydum,” dedi.

“Ah, iyi,” dedi Kate hem rahatlamış hem de heyecanlı bir tonla.

Bu akşam yemekte sadece dördümüz vardık. Geoff nehrin yakınlarındaki karanlık, eski bir çan kulesinde baş aşağı asılıydı. Ya da geç saate kadar çalışıyordu. Sanırım Kate geç vakte kadar çalışacağını söylemişti.

“Josie, gidip lenslerini tak,” dedi. “Lenslerle nasıl göründüğünü görmek için sabırsızlanıyorum.”

Gözlüğümü çıkardım.

Masaya koydum.

Kate’e baktım.

“Lensle böyle görünüyorum,” dedim.

Babam, “Müthiş,” deyince Kate kıkırdadı. Sonra da, “Yemekten sonra o zaman,” diye ekledi.

“Yarın,” dedim.

“Yarın sabah,” dedi Kate.

“Yarın akşam.”

“Yarın yemekten önce,” dedi.

“Yemekten sonra.”

“Josie,” dedi neredeyse inleyerek.

“Tamam, salatadan sonra ama tatlıdan önce,” dedim.

“Josie,” dedi Kate iç çekip keyif aldığım bir oyunu sonlandırarak. “Yarın yemekten önce tak yeter.”

Ben de, “Peki,” diyerek teslim oldum. Kate yemeğin kalanını monogramlı kâğıtlar, kişiselleştirilmiş kilise programları ve nikah

yeminlerinin NBC üzerinden dünyaya yayınlanması gibi konularla ele geçirdi. Ya da öyle bir şeyler. Kraliçe'yi davet etmekten bahsettiği sırada dinlemeyi kesmiştim. Hayır, kraliçe *olmaktan* bahsettiği sırada. Sanırım öyle demişti. Ya da ben öyle dediğini *tahmin ediyordum*.

13 Ekim, Pazartesi

Kate bu düşünüyü planlamaya başlamadan önce daha eğlenceliydi. (Onu böyle bir kadere sürükleyen olayları değerlendirmek için burada bir mola veriyorum.) Bunun için Geoff'u suçluyorum.

Salı akşamı arka kapıdan, telefonda bir iş arkadaşına resmen bağıra bağıra haftanın programını aktararak bir hışımla girdi. Annemle bana dudaklarını oynatarak, "Pardon," dedikten sonra merdivenlerden çıkmaya başladı.

Koşarak aşağı inip telefona, "Bir dakika, bir dakika, bir dakika," dediğinde salata için domates doğruyordum.

İş arkadaşıyla konuşurken kullandığına çok benzeyen bir tonla bana, "Josie," dedi. "Lensler. Yemek. Koş."

Anneme dönüp abartılı bir hoşnutsuzluk ifadesiyle kaşlarımı kaldırarak baktım ve annem yorum yapmadan geniş bir ölçü kabında yağ ile sirke karıştırmaya geri döndü.

Ağırdan aldım. Domatesi doğramayı bitirdim. Sonra masayı kurdum. Kate kot ve beyaz bir bluzla rahat kıyafetler içinde mutfağa girdi ve hâlâ gözlüklü görüntüm karşısında çılgına dönmeden önce ona, "Gidiyorum," deyip çabucak odama çıktım.

İki çift lensimi şeffaf olanı sol gözüme, koyu altın rengi olanı da sağ gözüme takarak kombine ettim. Teknik olarak geçen hafta göz doktorunda ısmarladığım rengin adı *bal rengiydi* ama lensin rengi iri taneli hardala benziyordu ki ben bunun akşamki yemeğimiz olan hindi burgerle daha iyi gideceğini düşünüyordum.

Aşağı inince mutfak masasındaki yerimi aldım ve derhal babamın yemek duası için bakışlarımı masaya indirdim.

Amin.

Sonra Kate'in, Anlaşılmaz Büyük Düğün'ü için birisinin duvağını başına sabitlemesinin pek çok farklı yöntemine dair baş döndürücü detaylar vermeye başlaması karşısında gözlerimi kocaman açarak dik dik ona baktım.

"Maggie şuradan atkuyruğuna biraz saç eklemenin en iyi yöntem olduğunu düşünüyor galiba," dedi başının tepesine dokunarak.

"Hı hı," dedim büyük bir coşkuyla.

"Ama ben emin olamadım. Yani kayarsa çok aptal görünür ama Maggie..."

O devam ederken annem bana salatayı uzattı ve derhal gözlerimi fark ederek kınayan bir ifadeyle bana baktı.

"Josephine," dedi usulca.

Ve babamın eksik kalmasını istemeyerek kâseyi uzatırken ona da bir bakış attım fakat o kâseyi masaya bırakıp ellerini kucağında kavuşturdu ve kaçınılmaz olanı beklemekle yetindi.

"... duvakta bir toka olduğunu biliyorum ama düşündüm de," dedi Kate, "Millicente'deki terzilerden birinden bir tarak, küçük bir tarak eklemelerini istesek..."

Bam... Kate fark etmişti.

"Küçük bir tarak. Devam et," dedim.

"Jos... Anne! Josie! Çıkar şunları!"

“Lens takınca nasıl göründüğümü görmek istemiştin. İşte bak.”

“Josie, *uff*! Çıkar şunları!”

“Ama o zaman gözlük takmam gerekir,” dedim. “Ve hepimiz gözlükle ne kadar *korkunç* göründüğümü düşündüğünü biliyoruz.”

“Ben bunu... sen... sen bunları düğünümde takmıyorsun,” dedi masanın karşısından beni işaret ederek.

“Önce takmak zorunda olduğumu söylüyorsun. Şimdi de takamayacağımı söylüyorsun. Bir karar verirsen çok sevinirim.”

“Seni küçük canavar!”

Annemle babam neredeyse aynı anda, “Josephine, Katriane,” diye uyarıda bulundu.

“Düğünün için *güzel* olmamı isteyen sensin,” dedim *güzel* kelimesini suratına çarparken kendim bile irkilerek.

“Bu... sen... bunları takamazsın!”

“Ah, sanırım pekâlâ takabileceğimi ve takacağımı biliyorsun.”

“Josie! Of!”

“Kulaklarımı deldirip seçtiğim küpeleri görene dek bekle asıl.” Anneme baktım. “Genç kız rüyası şeklinde.”

“Josie!” Kate masayı tokatladı.

“Kate, topla kendini,” dedi babam.

Kate, “Ben mi toplayayım?! Benim düğünümü de tıpkı Maggie’ninkini mahvettiği gibi mahvedecek!” diye resmen haykırarak bir hışımla odasına çıktı; ben de hindi burgerimden bir ısırık alıp annem, “Katriane,” diye seslenirken kendi içimde zaferimi elde ettim.

Annem burgerlerin içine ketçap, soya sosu, Worcestershire, ekmek kırıntısı, sıcak sos ve limon suyu koyuyordu. Öğütülmemiş hardala gerek yoktu ama yine de hoş bir katkıydı.

“Buvu hav evvisti,” dedim.

“Bunu hak etmişti mi?” diye sordu babam. “Neden peki?”

Çiğnemeyi bitirip yutkunduktan sonra, “Haftalardır görün-tümü eleştiriyor.” Anneme döndüm. “Duydun.”

“Biraz... alışılmadık şekilde eleştirel davrandı,” dedi annem. “Düğününde nasıl görünmeni istediğine dair Kate’in çok net fikirleri var.”

“Aşağılayıcı davranıyor. Ve ben bundan hoşlanmıyorum. Ayrıca ne kadar kırıcı olduğunun farkında bile olmamasından da hoşlanmıyorum.”

“Böylece,” dedi babam gözlerimi işaret ederek, “sen de bunu yaptın.”

“Renkli olan tekinin bir gün işime yarayacağını biliyordum.”

“Eh, o gün sona erdi. Sıranı savdın,” dedi sesinde en ufak bir kınama izi olmadan. “Bu akşamki çekişmedeki payın için ablandan özür dilemeni istiyorum. Annen ve ben Kate’le sonra konuşacağız.”

“Evet, efendim,” dedim ve sandalyesinin yanından geçerken elimi tutarak beni durdurdu. “Ve bu masaya döndüğünde iki gözünün de aynı renk olmasını istiyorum.”

“Tamam,” deyip merdivenlere yönelirken annemin, “Mavi,” diye seslendiğini duydum.

Hay aksi.

Kayıtlara geçsin, Maggie’nin düğününü mahvetmedim. O sıralar bana *minnoşum* demeyi alışkanlık edinmişti ve ben de ona yap-mamasını söylemiştim çünkü *minnoşum*, doğum gününde sana iki dolar ve nane şekeri veren büyükannelerin ve büyükteyzelerin kullandığı bir kelimeydi. Kız kardeşlerin kullanacağı bir kelime değildi. Eşitlerin kullanacağı bir kelime değildi. *Minnoşum* aile

dilinde, *dikkate değecek kadar tatlı ama ciddiye alınacak biri değil*, anlamına geliyordu.

Kelimeye karşı sekiz itirazdan oluşan bir liste yazdığım halde talebimi ciddiye almamıştı ve listemi sevimli bulup buzdolabının üzerine asmıştı. Bu da *küçük nedime* rolümle birleşince beni işkence derecesinde kızdırmıştı. Görevim, çiçek dağıtan, vıcık vıcık küçük kızları gütmek ve uzunca açık büfedeki her yiyecek ve çatal bıçağa sürdükleri yüzlerce kirli parmağı idare etmektir.

Maggie benim vıcık vıcık şeylere –ve çocuklara– karşı tiksintimi anlıyordu ama törende farklı bir rol alma talebimi reddetmişti.

Böylece düğün sırasında Maggie'nin bütün yeni akrabalarına onun bir önceki evliliğinden çocuğu olduğumu söylemiş ve “Anlayacağınız, hâlâ süregelen mahkeme davaları nedeniyle gerçek babamdan pek bahsetmiyoruz,” demiştim.

Büyük bir tutuklama kararından bahsetmiş olabilirim.

Ya da iki tutuklama kararından.

Anlaşılan akrabalarından bazıları bunu yemiş ve fısltı gazetesine yaymıştı; haber de nihayet Ross'un anne babasına kadar gitmişti ve gelinleri tekrar evlerine akşam yemeğine geldiğinde birkaç endişe dolu soru sormuşlardı.

Ross ile Maggie şimdi buna gülüyordu ama Maggie o zaman beni azarlamıştı ve cezam da bütün o akrabalara özür notları yazmaktı; Maggie bana sonradan notlarımı ve olayı çok sevimli bulduklarını söylemişti.

Kate odasında ya da banyosunda yoktu. Ya da benimkinde.

Onu bulmak için yukarı çıkarken kendimi giderek daha rahatsız hissettim ama hiçbir yerde yoktu ki pişmanlığım geçtiği için bu muhtemelen iyi bir şeydi.

Banyomda lenslerimi değiştirdim. Sarı olanlar gerçekten garipti ve onları Cadılar Bayramı ya da voleybol maçlarında rakiplerin dikkatini dağıtmak için ayırdım.

Banyodan çıkarken yeni taktığım şeffaf lensleri parmağımın ucuyla yerleştirip iki kere göz kırptım ve makyaj masamın bıraktığımdan farklı görüntüsü karşısında bir nefes aldım, solumayı bıraktım ve –oracıkta– ölmeye hazırlandım.

Stu ve Sophie'ye mesaj, 18.42

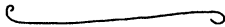
Kate günlüğümden son derece kişisel bir sayfa çaldı!!!

Ama GÖNDER'e basmadan önce titreyen elimle mesajı sildim. İçeriğini soracaklardı; kimseyle paylaşmak istemediğim bir şeydi bu... Kate hariç kimseyle. Eskiden tanıdığım Kate'le; saçlarımı taramasından ve kuşlar ile meleklerle ilgili hikâyeler uydurmaktan daha güzel bir şey yokken tanıdığım Kate'le; o işle ilgili bir telefon görüşmesi yaparken sadece bakışlarımızla iletişim kurabildiğimiz Kate'le. Gelin-adayı-Kate olmadan önceki Kate'le. Geoff'tan önceki Kate'le.

Neredeyse ağlayacaktım.

Ama bunun için zamanım yoktu; savaş başlamıştı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yemek kâbus gibi geçti.

Masaya döndüğümde Kate'i artık bana kızgın değilmiş ve "Kate, seni kızdırdığım için özür dilerim," dediğimde, "Ah, Josie, sorun değil," diyerek beni affetmiş gibi yaparak neşeyle böbürlenirken bulmuştum.

Yerime oturduğumda, "Renkli lenslerin parasını sana ödeyeceğim," diye ekledim.

"Bu çok düşünceli bir davranış," dedi annem.

"Ödemesine gerek yok," dedi Kate. "Ödemene gerek yok, Josie. Eğlenmene bak. Sadece düğünde görmek istemiyorum."

"Görmeyeceksin," dedim.

Kabul etmekten başka ne yapabilirdim?

"Josie, Cap son zamanlarda nasıl gidiyor? Pek bir şey anlatmadın," dedi.

"İyi."

"Tarih ve din dersleri aldığını biliyorum. Ama şu üçüncü dersin adını hatırlayamıyorum. Neydi?"

"Bir sosyoloji dersi."

“Hangisi?”

“Toplumsal dilbilime giriş.” Kate denen neşe balonunu görmeyen gelmeye çalışarak babama döndüm. “Dil Çeşitlilikleri Projem iyi gidiyor. *Kapa çeneni*’nin farklı anlamlar için kullanıldığı kırk bir örneğim var. Sadece otuz tanesine ihtiyacım vardı ama yaygınlığı fazlasını bulmamı kolaylaştırdı, ben de şimdi farklılıkları, kastedileni ve gerçek anlamlarını analiz etmeye başladım. Hatta neredeyse bitirdim.”

Babam, “Kulağa gerçekten ilginç geliyor. Anlat bakayım,” dedi ve sonraki birkaç dakika boyunca kelimelerin evrimi ile tanımların gruptan gruba ve ayrıca gruplar içindeki değişiminden bahsettik.

Sohbetimiz sırasındaki doğal bir duraksama sırasında Kate, “Stu da mı o dersi alıyor?” diye araya girdi.

“Evet,” dedim.

“Biliyor musun, onun ya da Sophie’nin Facebook’umda olduğunu sanmıyorum. Ekleyeyim.”

“Tabii. E-posta adreslerini veririm,” dedim çünkü yapabileceğim başka hiçbir şey yoktu.

Daha sonra tabakları temizlerken, “İşimiz biter bitmez odanda buluşuyoruz,” diye fısıldadı.

Sanıyorum bulaşıkları yıkama süresinde rekor kırdık.

Yukarı çıkarken o kadar yakınımdaydı ki vücudumdan fıskıran öfkeyi hissedebildiğine emindim. Kapıyı kapadı ve ben parmağımı suratına salladım.

“Ne kadar acımasız davrandığına inanamıyorum. Hiç böyle yapmazdın.”

“Ah, lütfen ama,” dedi parmağımı geçip yatağımın ucuna oturarak. “Lensler acımasızca değildi de neydi?”

“Düşmanca davranmakla acımasız olmak arasında dünya kadar fark var, Kate.”

“Yani düşmanca davrandığını kabul ediyorsun?”

“Sen acımasız davrandığını kabul ediyor musun?”

“Josie.” Kate iç çekti. “Şu Ethan’a, mektubunu göstermek istemiyorum,” derken biraz yumuşadı.

“İyi,” dedim ve kollarımı sözde göğsümün üzerinde sımsıkı kavuşturarak kendimi çalışma sandalyeme attım. “Sen mektubu getirirken buradayım.”

“Geri vermeyeceğim.”

“Ne?”

“Josie, bak, son zamanlarda yaptığın, beni çıldırtan şeyleri söylemeni ya da yapmanı engellemenin başka bir yolunu biliyorum. Geoff’a göre seninle ilişkimde...”

“Ne?!”

“... el üstünlüğüne ihtiyacım vardı, ben de mektubu bu yüzden aldım.”

“Bunun arkasında onun olduğunu biliyordum. Bunu tek başına asla yapmazdın.”

“Düğünde geri vereceğim.”

“Oraya götürme.”

“Bu akşamki lensler gibi bir numara daha yapmazsan özel olarak vereceğim. Yaparsan Stu’dan Ethan’ın kim olduğunu öğrenip bu mektubu ona vereceğim.”

“Stu’ya sana söylememesini söylerim, olur biter.”

“O zaman başka bir kaynak bulurum. Profesörü arayıp bir hikâye uydururum. Öğrenirim, Josie ve sen de bunu biliyorsun.”

“Böyle birine dönüştüğüne inanamıyorum. Daha önce hiç böyle davranmamıştın.”

“Sen de davranmamıştın.”

“Ben sadece sana tepki veriyorum. Bir erkeğin beğenmesi için değişen sensin. Senin için uygun bile olmayan bir erkek için.”

“Geoff ve ben evleniyoruz ve senin bunu kabul etme vaktin geldi,” dedi sesindeki sertlik geri dönerek. “Bu benim düğünüm. Bir oyun değil. Bir parti değil. Benim düğünüm ve Geoff’la benim için önemli ve kusursuz olmasını istiyorum. Ve onunla *evleneceğim*; o bu ailenin bir parçası *olacak* ve ikimiz de çok zekice ve şirin olduğunu düşündüğün yorumlarından ve numaralarından bıktık.” Kate devam ederken gözlerini kısarak en iyi kızgın bakışımı attım. “Bu yüzden şu andan itibaren partilerde, kıyafet provalarında, Geoff buraya geldiğinde tatlı, yardımcı ve mutlu olmanı istiyorum. Konuştuğun *bütün* dillerde. Ve bunları olamıyorsan da sessiz ol, yoksa birkaç telefon görüşmesi yapar ve bu mektubu yollarım.”

Gitmek üzere ayağa kalktı.

Kapıda durdu. “Sadece garantiye alıyorum. O kadar. Dediğim gibi, düğünde mektubu geri alabilirsin. Anlaşıldı mı?”

“*Je comprends*,” dedim ve gitti.

14 Ekim, Salı, 20.02

Kate’ten nefret ediyorum.

14 Ekim, Salı, 23.17

Bunu söyleyeceğim hiç aklıma gelmezdi;
ablalarımın birinden nefret edeceğimi söyle-

yeceğim. Bunu hiç kimseye, arkadaşlarımızın Sophie'ye ondan nefret ettiklerini söyledikleri gibi yarı şaka olarak bile söylemedim. "O kadar güzelsin ki senden nefret ediyorum." Bu sözde iltifatın ikinci yarısının gerçek bir nefretin değil sadece kıskançlığın ifadesi olduğunu düşündüm hep. Ama şimdi tercümeyi yanlış yapmış olabilir miyim diye düşünüyorum. Artık bu sözlerde biraz doğruluk payı var mı diye merak ediyorum.

Senden

Nefret

Ediyorum

Belki kalplerinin derinliklerinde bazı kızlar -örneğin Sophie'nin arkadaşları- onun güzelliği karşısında o kadar kötü hissediyorlar ki bazen içlerinde tutamıyorlar ve nefret olarak dışarı çıkıyor; bunu da mizahla ve övgüyle gizliyorlar.

Ya da belki bu duygu dışarı çıkmıyordur. Belki bunu söylemeyi seçtikleri için söylüyorlardır çünkü söylemezlerse canları o kadar yanacaktır ki bunu yatıştırmanın tek yolu Sophie'nin de biraz canını yakmaktır. Ama bu onlara bunu söyleme hakkını verir mi?

Bu günlükten nefret ediyorum.

15 Ekim. Çarşamba. 01.42

Kate'ten nefret etmiyorum. Kızgıyım. Onun tarafından kapana kısıtılmış hissediyorum. Öz ablamın el üstünlüğü deyip geçtiği bir şey için beni rezil etmekle tehdit edebileceğini görmek canımı yakıyor. Ve beni bu kadar geç saate kadar bu zorlayıcı günlükte duygularımı deşerek ve ilişkimiz üzerindeki kontrolü konusunda endişelenerek ayakta tuttuğu için de ona uyuz oluyorum. Ama hayır, Kate'ten nefret etmiyorum. Yazdığımda nefret gibi mi geliyordu? Evet. Başlangıçta. Peki öyle miydi? Hayır. Sadece geçici, güçlü bir duyguydu -öfre patlaması, bastırma- bilmiyorum... üzüntü, ızdırap, hüsrân. Nefret etmek içinin acımasından daha kolay.

Bu sözcükleri yüzüne söylemediğim için rahatlamış hissediyorum. Anne babamın neden bu kelimeyi kullanmamızı istemediğini şimdi anlıyorum. Sanırım geri almak çok zor olurdu.

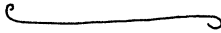
Sanırım "Seni seviyorum" da öyle.

Ama Emmy Newall yanılıyor. Sevgi ve nefret, doğru skalasında birbirine yakın bile değil. Ya anlamalarını yanlış anlamış ya da Nick'e karşı gerçek hisleri hakkında yanılıyor.

Kalemimi bıraktım.

Bu akşamlık günlüğümle işim bitmiş, yani günlüğüm benim işimi bitirmişti ama endişelerim bitmemişti ve 02.15 ile uykuya daldığım zaman arasında bir yerlerde endişelerim sonuç verene, hatta son zamanlardaki Kate'inkiyle yarışabilecek şeytani bir ifadeyle sırtına kadar tavanımın pürüzlü ve beyaz hiçliğine baktım ve alarmı 05.55'e kurdum.

OTUZUNCU BÖLÜM

Boş, kuru duşta bir asır ayakta durdum. Saatlerce. Saatler gibi geldi. Gerekirse toplumsal dilbilim dersini kaçırabilirdim. Gerekirse bütün gün burada böyle durabilirdim.

Saniyeler bir bir geçti. Sonra dakikalar. Sonra daha fazlası. Ve sonra... kapının kapandığını duydum.

Oksijen yetersizliğinden bayılacağımı düşünüyordum ama nefes alırsam güleceğimi ve bunun da her şeyi mahvedeceğini biliyordum ve bu anı boşa harcamayı reddettim. Üç saniye daha. İki. Bir ve sonra yavaşça duş perdesini açtım ve *klik-flaş!*

Kate çılgılık attı.

Kaçtım!

Odamda kapımı kapayıp kilitledim ve daha Kate iç çamaşırını yukarı çekip sifonu çekme fırsatı bulamadan fotoğrafı bilgisayarına yükledim. Ve odamın kapısına dayanmadan önce –çünkü ikimiz de bu noktada anne babamı dahil etmek istemiyorduk– kapını açtım ve gururla *Tahtında Kraliçe Kate* adını verdiğim fotoğrafı ona gösterdim.

Tam üzerine atılırken bilgisayarımı kapadım.

“Seni küçük canavar,” diye tısladı.

“Mektubumu geri ver, ben de fotoğrafı sileyim.”

“Sil, ben de mektubunu geri vereyim.”

“Ah, hayır,” dedim umursamazca.

Kollarını sımsıkı göğsünde kavuşturdu.

“Peki ne olacak şimdi?”

“Pata,” dedim. “Geoff’tan bunu sana açıklamasını iste.”

“Ne demek olduğunu biliyorum.”

“Bir de üstün zekâlı değilim diyorsun.”

“Josie,” dedi dişlerini sıkarak.

“O mektubu tek bir kişiye gösterirsen –tek bir kişiye– bu fotoğraf internete düşer. Düşünde kokteyl peçetelerinin üstünde çıkar. Bardak altlıklarında. Kibritlerde. Kartpostalların üzerine basılır.” Dört parmağımı kaldırdım. “Posterini bile bastırıp Toot Teyze ile Bayan Easterday’e yılbaşı hediyesi olarak veririm.”

“Off,” diye resmen homurdandı. “Ben... ben mektubu gerçekten göstermeyecektim. Zorunda kalmadığım sürece. Sadece güvence olarak tutuyordum.”

“Eh, bu yeni politikanı bir gözden geçir.”

“Josie, off!” Öfleyip pöfleyerek bir hışımla odamdan çıktı.

O gidince fotoğrafı bilgisayarımda tekrar açtım ve anne babamı uyandırmamak için yüzüme bastırdığım yastığa doğru güldüm. Başta fark etmemiştim ama Kate –Tanrı seni kutsasın, Kate– sadece tuvalette oturmuyor, burnunu da karıştırıyordu. Küçük bir parçam mektubumu gerçekten Ethan’a vermesini istiyordu. Bu fotoğrafı dünyayla paylaşmamak yazık olacaktı.

Ah, Tanrım. Gülmekten bir yerinin tutulması mümkün olsa boyunluğa ihtiyacım olurdu.

Kahvaltıda yorgunluk çöktü. Kahvaltılık gevreğin olması gerektiği yerde, dolapta değil de tezgâhın üzerinde olmasını umursayamayacak kadar yorgundum. Sadece tezgâhtan gevreği aldım, bir kâseye doldurdum ki bu annemin, “İyi misin sen?” diye sormasına sebep oldu.

“Sadece yorgunum,” dedim. “İyi uyuyamadım. Kafamda bir sürü şey dönüyor.”

“Konuşmak istediğin bir şey var mı?”

“Babam zaten yazdırıyor.”

“Faydası oluyor mu?”

“Zor,” diye itiraf ettim.

“Ah,” dedi annem döktüğüm kırıntıları temizlerken. “O zaman faydası oluyor demektir.”

Bana öyle gelmiyordu. Daha önce –birkaç kez yani– yazmak iyi, rahatlatıcı gelmişti; adeta sadece kalemi kâğıdın üzerine koymak bile kendimi rahatlatmış hissetmeme sebep olmuştu. Şimdiyse aynı sebepler yüzünden sanki sorunum daha kötüleşmiş ya da zorlaşmış ya da hayal ettiğimden daha ağır, kaldıramayacağım bir yük haline gelmiş gibiydi. Ve Ethan hakkında mektup dışında tek bir şey yazmamıştım. Çünkü yazarsam daha kötü ya da daha zor veya daha ağır, kaldıramayacağım bir yük haline gelecekti.

Kendimi Stu’nun arabasının arka koltuğuna attım ve homurdanarak günaydın dedim.

“Geç mi yattın?” diye sordu Stu.

“İyi uyuyamadım,” dedim.

“Gözlüğüne rağmen belli oluyor,” dedi Sophie.

Stu usulca uyararak, “Sophie,” dedi.

“Ne? Belli oluyor işte,” dedi ve sonra sırt çantasından bir gözaltı kapatıcısı tüpü çıkarıp nasıl süreceğime dair detaylı talimatlar verdi.

Sabah sınıfa ayaklarım geri geri giderek girdim. Ethan’ı görmek bile istemiyordum ve gördüğümde de sadece ondan yana kibarca bir bakış atmakla kaldım. Bir şekilde günlüğümün sayfasından haberi olduğunu hissediyordum. Bana bakınca her şeyin ortaya çıktığını, ona karşı bir şeyler hissettiğimi ve şu an Kate’in zimmetinde olan o mektubu yazarak bir şekilde kendimi mahremiyetin korumasından mahrum bıraktığımı anlayabiliyor gibiydi.

Biliyordu.

Herkes biliyordu.

“İyi misin, Josie?” diye sordu derslikte yerime otururken.

“Sadece yorgunum,” dedim ve kendimi kitaplar, dosyalar, kalemlemlerle meşgul ettim ve bu, bu sabah ona son kez bakışım oldu.

Dersten sonra resmen koşarak çıkıp Stu’yu ilk defa orada bıraktım; Fair Grounds’a bir blok kala bana yetişerek dirseğimi tutup, “Pekâlâ, ne oluyor?” diye sordu.

“Dün gece Kate’le kavga ettim. Kafam meşgul.”

“O kadar mı?”

“Büyük bir kavgaydı.”

“Düğün hakkında mı?”

“Bir sürü şey hakkında.”

“Konuşmak ister misin?”

“Konuşmak sadece daha kötü olmasına sebep oluyor,” dedim neredeyse tersleyerek. Sonra iç çektim. “Affedersin.”

Elini koluma koyup endişeyle gözlerimi okumaya çalışarak, "Josie, neler oluyor?" diye sordu.

Fair Grounds'ın dışında durduk. Tedirgin bir şekilde etrafıma bakındım.

"Buradan sıkıldım. Juliana's'a gidebilir miyiz?" Caddenin hemen karşısındaki bir blok doğuda kalan daha az popüler bir kahveciden bahsediyordum.

"Tabii. Sana her iyi misin diye sorduğumda bana bağırman şartıyla."

"Özür dilerim," dedim yarı gülümseyerek ve yürümeye başladık. "Gerçekten dün hiç iyi uyuyamadım. Neredeyse hiç uyumadım." "Neden?"

"Kate'le büyük bir kavga ettik. Büyük bir kavga ve o... artık onu anlamıyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Sana tam olarak nedenini söyleyeyim. Çünkü Geoffrey Stephen Brill onu değiştiriyor. O ne derse Kate onu yapıyor. Buna dayanamıyorum. Şu trafik hareketi." Taklidini yaptım. "Spagetti. Güvence almalar ve Kate bunların hepsine uyuyor."

"Birden fazla bestecinin sözleriyle, Josie, 'Aşk her şeyi değiştirir.'"

"Açıklaman bu mu?"

"Neden bahsettiğimizi bilmiyorum aslında."

"Kate."

"Geoff ve güvenceden bahsetmiyor muyuz?"

"Kate."

"Dur işaretlerinin ve spagettinin onunla ne ilgisi var peki?"

"Şarkı sözlerinin bunlarla ne ilgisi var?"

"Josie," dedi Stu omuzlarını iyice yukarı kaldırıp silkerek. "Şu anda altyazıya ihtiyacım var. Ya da dipnotlara."

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefesi saldım ve “İşaret flaması?” diye sordum.

“Faydası olabilir. Bana, ‘Beni Josie’yle yaptığım bu diyalogdan kurtar. Geniş şapkaları olan büyük adamlar gönder,’ diyen bir flama lazım.”

“Geniş şapkalar mı?”

“Flamalarla gönderilecek havalı bir mesaj olacağını düşünüyorum.”

“Kate’e dönersek...”

“Ve açık konuşmaya,” dedi yürümeye başlarken.

“Kate konusunda ne yapacağımı bilmiyorum,” dedim. “Geoff konusunda. Dügün konusunda. Her konuda; belli ki bugün gözlerimin altında oluşan bu kocaman mavi halkalar hariç.”

“Pek görünmüyor.”

“Sen gördün ama.”

“Evet, aslında gerçekten büyükler,” dedi biraz gülümseyip bana yandan göz atarak. Dirseğıyle dirseğıme çarptı. “Bugün biraz yorgun görünüyorsun sadece, Josie. Kötü görünüyorsun. Belki akşamüzeri biraz uyusan iyi olur. Her şey o zaman daha net görünür muhtemelen. Hepimiz için.”

“Teşekkürler,” dedim ve Juliana’s’a kalan yolu sessizlik içinde yürüdük.

Yolda konuşamayacak kadar yorgun, Sophie’nin pek çok aşkını ve kaçınılmaz trajik sonlarını düşündüm. Stu’nun pek çok aşkını ve kaçınılmaz sonlarını düşündüm. Ross ile Maggie’nin kusursuz uyumunu düşündüm. Babamın mutfakta annemin beline dolağı kollarını düşündüm. Ethan’ın dersliğin ön tarafında durup ustalıkla ders anlatışını düşündüm. Ve Kate ile Geoff’un spagetti

yapmasını ve çok geçmeden, birden aşırı kocaman, ağır ve göz korkutucu gelen *aşk* kelimesinin anlamını düşündüm.

Günlüğümün yanımda olmasını diledim; o pis, zorlayıcı, berbat günlüğümün. Şöyle yazacaktım: *Kate her şeyi değiştirir.* Hayır, *aşk* demek istemiştim. *Aşk her şeyi değiştirir.* Tanrım, ne Freudyen olmuştu ama. Bunu yazmadığıma seviniyordum.

Daha sonra, devlet dersimde bir ya da iki saniye uyuyakalıp başım öne düşünce uyandım. Devlet dersinde bir sürü insan uyuyakalıyordu; bazıları utanmadan, başlarını sırada kavuşturdukları kollarına dayayarak. Yaşlı Bay Bloom buna pek aldırıyor gibi görünmüyordu; daha ziyade, bininci kez toprak, iş gücü ve sermaye arasındaki bağlantıyı anlatırkenki tek düze sesiyle şiddetlenen kendi uyuşukluğuyla baş etmeye çalışıyor gibi duruyordu.

Emmy dolabımın önünde, “Neyin var bugün?” diye beni resmen tersledi. Hem tonunu hem de sözlerini tercüme etmek için fazla yorgun olduğumdan rahatsız olmuş bir şekilde yanıtladım.

“Yorgunum. Olamaz mıyım?”

“Peki. Affedersin.”

Soyunma odasına giderken konuşmadık.

Voleybol antrenmanı beni canlandırmadı, daha çok yordu. İki kez kaçırdığım topları yüzüme yedim. Antrenmanın sonunda Jen yanıma gelip parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

“Söylediğin bir şeyi düşünüyordum,” dedi kocaman yuvarlak gülümsemesiyle.

“Ne hakkında?”

“Stu hakkında.”

“Ne olmuş Stu’ya?”

“Biliyorsun ya,” dedi, “ondan hoşlanıp hoşlanmadığım konusunda.”

“Hı hı,” dedim.

“Hoşlandığımı söylesem ne derdin?”

“Ee... bilemiyorum.”

“Josie, haydi ama. Mutlu olursun sanmıştım.”

“Evet, tabii. Jen, çok yorgunum.”

“Biliyorum. Belli ediyorsun.” Ellerimi sıktı. “Tamam, ona bir şey söyleme ama benden hoşlanıyor mu öğren, tamam mı? Yani kuzenin sonuçta, sen sorarsan ondan hoşlanıyormuşum gibi görünmez diye düşündüm.”

“Tabii.”

“O kadar harikasin ki... seni seviyorum,” dedi ve bana sarıldı. Ve bugün başka herhangi bir şey için enerjim kalmadı.

Stu beni arabayla eve bıraktı ve yolda devam eden halsizliğim için özür dilemek dışında hiçbir şey söylemedim. Yatağımın üstüne yığıldım ve neredeyse saat altıya kadar uyuyup gözlerim biraz şişmiş ve sol yanağımda saatimin hafif bir izi çıkmış halde uyandım.

Çabucak yüzüme soğuk su çarptım ve atkuyruğumu düzeltmemin görüntümü iyileştirmeye çok az bir katkısı oldu ama en azından göz altı halkalarım gitmişti ve kendimi gün boyu hissettiğimden daha iyi hissediyordum, o yüzden aşağı inerken ya da çaldığında ön kapıyı açarken gözlerimin şişliği ya da yastık izlerini hiç umursamadım.

Ve sanki sihirli değnek değmiş -ya da kara büyü yapılmış- gibi onu ön kapımızda durmuş, elinde tuta tuta benim çantamı tutarken gördüğüm an heykel gibi donup kaldım. Benim çantam. Sanırım bir şeyler söylüyordu.

Ben.

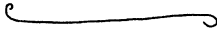
Kıpırdayamıyordum.

Orada donup kalmış bir şekilde ne kadar durduğumu bilmiyorum. Kate'in hole gelip, "Josie, kim geldi?" diye sormasına yetecek kadardı herhalde.

Kate gözlerini hafif kısarak bana baktı –uyuz olmuş gibiydi ama bu yeni bir şey değildi–, kapıyı ardına kadar açtı ve o, Kate'e kendini tanıttı.

"Merhaba, ben Ethan Glaser," dedi. "Cap'te Josie'nin sosyoloji okutmanıyım."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Kate'in yüzüne gülümsemenin yayıldığını gördüm; genellikle şeytani bir kahkahanın takip ettiği türden bir gülümseme idi. Ama Kate etkileyici bir kontrol sergileyerek tatmin olmakla yetindi.

"Okutman mı? Ethan Glaser?" diye sorduktan sonra bir saniye bakışlarını bana çevirdi; çaktırmadan beni taciz edecek kadar.

"Ethan," dedi ve el sıkıştılar. Kate onu içeri davet etti.

Hâlâ kıpırdamamıştım. Ethan'ın içeri girip çantamı bana uzattığını görebilecek kadar başımı oynatmaktan başka bir hareket yapamıyor gibiydim.

"Josie, bu sabah bunu derslikte bırakmışsın. Üzgünüm, buraya daha erken gelme şansım olmadı."

Ağzımdan, "Hı hı," çıktı ve çantamı ondan almak için tek kolumu kaldırmayı başardım.

"Josie yeni uyanmış olmasaydı, 'Teşekkürler,' derdi," dedi Kate.

"Uzun bir gün mü oldu?" diye sordu Ethan bana. "Sabah derste biraz yorgun görünüyordun gerçekten."

"Hı hı." Boğazımı temizledim. "Ee, evet."

“Sizi tutmayayım,” dedi Ethan. “Muhtemelen akşam yemeğini böldüm.”

“Hanımlar, ne oluyor burada?” diye sordu babam mutfaktan koridora girerek. “Ah, kusuruma bakmayın. Misafir beklediğinizi bilmiyordum. Hugh Sheridan,” diyerek Ethan’ın elini sıkmak için uzandı.

“Ethan Glaser.”

“Ethan, Cap’ta Josie’nin sosyoloji okutmanıymış,” dedi Kate.

“Ah. Josie sürekli dersinizden bahsediyor,” dedi babam. “Dersi sevdiğini biliyorum.”

“Teşekkürler. Ben de onun katkılarını seviyorum.”

“Seni buraya hangi rüzgâr attı, Ethan?”

Ethan açıkladı. Sonra babam, “Ethan, daha önce hiç orijinal bir on sekizinci yüzyıl berber çanağı görmüş müydün?” diye sordu.

Ethan, “Hayır, görmedim,” dedi ve bunun üzerine Kate ona doğru eğilip –sağ elini onun koluna koydu–, “Bir kan akıtma çanağı,” diye fısıldadı.

“Öyle mi? Görmek isterim,” dedi Ethan ve babamın yüzü aydınlandı.

Babam, “Eh, öyleyse doğru eve çanta getirdin,” dedi Ethan’ı –bir elini sırtına koyarak– antika turu için ofisine yönlendirerek.

Kate de yanımdan geçerken kasıtlı olarak bana dirseğiyle çarparak peşlerinden gitti ve “Sonra konuşacağız,” diye fısıldadı.

Birbirimize aynı anda gözlerimizi kıstık ama Kate bakışlarına şeytani bir sırıtış ekleyerek yarışmayı kazandı.

Sonra yukarı fırladım. FİRLADIM.

Rekor kıracak kadar kısa sürede yüzümü yıkadım, sahip olduğum azıcık makyaj malzemesini –göz kalemi, rimel, kapatıcı ve kendime not: Bunu nasıl kullanacağımı gösterdiği için

Sophie'ye teşekkür et- yüzüme uyguladım; saçımı tekrar tarayıp zar zor üzerime geçirdiğim siyah tişörtle uyumlu siyah bir to-kayla sabitledim. Ve aşağı koşmadan hemen önce yeni destekli sutyenimi kapıp giyip giymemeyi düşünecek kadar durakladım. Sutylene kaldırdım. Yan durdum.

Belki.

Ah, boş ver.

Sutylene çekmeceme geri attım ve sanki Ethan'ın gelişi hem alışıldık hem de önemsiz bir şeymiş gibi sallana sallana aşağı indim. Ama gitmişti. Babamın ofisinden içeri başımı uzatıp Ethan'ın kokusunun havadaki hafif kalıntısını kokladım ama belli ki onu kaçırmıştım. Ev sessizdi ve kendimi istemdişi sıktığım çene ve boyun kaslarımı rahatlatırken buldum.

Mutfakta annem soğan doğruyordu ki bu derhal Ethan'ın tatlı kokusunu zihnimden silip attı.

"Yardım lazım mı?" diye sordum.

"Bana eşlik edebilirsin," dedi ve mutfağın uzak köşesindeki taburelerden birine oturdum.

Yavaş yavaş dönmeye başlayarak tekrar eden, neredeyse hip-notik hareketle rahatladım.

"Bugün çok yorgundun," dedi annem. "İyi misin?"

"Geç saate kadar ayaktaydım. Çok geç saate kadar."

"Ne yapıyordun ki?"

"Düşünüyordum," dedim.

"Benimle paylaşmak ister misin?"

"Yeryüzündeki bütün ilişkilerin karmaşıklığını düşünüyordum."

Biraz daha hızlı dönmeye başladım.

"Bu insanı ayakta tutar tabii," dedi annem ve taburenin üzerinde dönüp dururken gülümsemesini ucundan yakaladım. "En yorucu bulduğun ilişkiler hangileri?"

“Ethan Glaser,” dedi Kate arka merdivenlerden, babam ve Ethan’la birlikte mutfağa girerken. “Bu annem...”

Off... *Pat!*

Bu ses tanıştırma sırasında sandalyeden düşmemin sesiydi.

“Tabii ki kızımı tanıyorsun,” dedi annem tek el hareketiyle yerdeki halimi işaret ederek.

Babam Ethan’a yaklaşp ciddi bir ifadeyle, “Normalde bunu insanların içinde söylemiyoruz, ama o *gerçekten* üstün zekâlı,” diye ekledi. Bana dönüp, “Zemin rutinin nasıl gidiyor?” diye seslendi.

“İniş henüz tam istediğim yere yapamadım,” dedim ayağa kalkıp, üstümü silkeleyip yüzümü kırmızıya çevirdiğinden emin olduğum aşırı utancı görmezden gelerek. Bir yerimi incitip incitmediğimi bile bilemiyordum.

“Eh, iniş en zor kısımdır,” dedi babam ve Ethan iyi olup olmadığını sordu.

“İyiym, teşekkürler. Sakar ve utanç içinde ama iyiym,” dedim ve düşüncelerim ile uzuvlarımı toplarken önemli bir alışverişi kaçırmıştım çünkü dikkatimi mutfağın diğer tarafına yönelttiğimde annem, babam ve Kate Ethan’la şarap içiyordu. Şarap içip sohbet ediyorlardı. Şarap içiyor, sohbet ediyor ve gülüyorlardı. Ve, bir dakika, Geoff buraya ne zaman gelmişti ve adamın hakkında konuştuğu tek şey kenelerken herhangi bir insan onun huzurunda nasıl eğlenebilirdi ki?

Lavaboya gidip kendime bir bardak su doldurarak oyalandım. Suyumu yudumlarken sohbetlerinde tutunup gözden geçirebileceğim, bana giriş izni sağlayacak bağlamsal bir dal bulmaya çalıştım. Ama hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Geoff ile Ethan sesleri giderek yükselip kahkahayla sonlanarak hızlı hızlı konuşuyordu. Babam Şikago’yla ilgili bir şey söyledi, elini savurdu ve sonra daha

yüksek sesli, neşeli bir lakırtı koptu. Kate, “Ve işte ben de orada durmuş...” dedi ve Geoff ona katılarak abuk subuk bir şey söyledi. Ve kükreyen kahkahalar arasında, beşinin benim bilmediğim bir dili konuşmaları karşısında donup kalmış bir halde, gerginlikle suyumu yudumladım. Bundan hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

Şokum, Kate’m Ethan’a, “Hayatında biri var mı? Çok seveceğin bir arkadaşım var,” dediğini duyduğumda korkunç bir paniğe dönüştü.

Ve birden Madison Orr telefundaydı ve gelecek hafta için iki çiftli bir randevu ayarlanmıştı. Ethan giderken kapıda durmuş onun elini sıkıyordum, o sırada bana şöyle bir lütufta bulundu:

“Cuma günü derste görüşürüz, Josie.”

Hayal meyal hatırladığım akşam yemeğinden sonra neredeyse robot gibi odama çıkıp kendimi yatağa bıraktım ve bakışlarımı zemine çevirdim. Yemekteki yabancı olduğum sohbeti korkunç bir doğrulukla zihnimde tekrarlardım; annem, babam, Geoff, Kate ve Ethan’ın dahil olduğu sohbeti. Yetişkinler olarak. Yutkundum. Ben hariç herkes dahildi.

Sözcükler tanıdıktı ama ritimleri yabancı geliyordu. Ve jestler. Ve gülüşler. O şekilde gülmeleri. Sanki davet edilmediğim özel bir kulübün dili gibiydi.

“Ah, Tanrım, Josie,” dedi Kate içeri girip beni korkutarak ve hızla yerimde sıçrayıp onu terslememe sebep oldu.

“Hiç kapı çalmaz mısın sen?”

Kapıyı kapadı.

“Yirmi altı yaşında,” dedi.

“Yani?”

“Senin için fazla büyük.”

“Şimdi, evet. Ama birkaç yıl sonra öyle olmayacak.”

“Josie, yapma ama.”

“Hayır, sen yapma. Ona karşı nasıl hissettiğimi biliyorsun ama gidip benim önümde Madison Orr’la ona bir randevu ayarladın.”

“Madison onunla yaşıt. Benimle yaşıt. Bizimle yaşıt.”

“Çok acımasızcaydı, sen kaç yaşında olursan ol.”

“Josie, yeter.”

“Dört hafta önce nasıl hissettiğimi çok iyi anlamıştın. Bu konuyu burada, bu odada konuştuk.”

“Dört hafta önce senin bir üniversite öğrencisinden bahsettiğini sanıyordum.”

“Dört hafta önce farklı olan tek şey Ethan’ın yaşını bilmiyor olmandı. Başka hiçbir şey değişmedi.” Kate püskürerek güldü ve yüzüm kızardı. “Nasıl orada durup bana gülebiliyorsun?”

“Çünkü komik, Josie.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Yine o püskürme; o küçümseyen, yapmacık gülüş.

“Öğretmenine vurulmuşsun,” dedi.

“Bundan daha fazlası söz konusu.”

“Vurulmaktan başka bir şey değil.” *Püff*. “Ross, Dennis De-Young, Ethan Glaser.” Parmaklarıyla saydı. “Hepsi aynı.”

“Evet, Ross ile Dennis olabilir. Ama Ethan’a âşık olmadığımı nereden biliyorsun? Bu neden vurulma oluyormuş? Neden farklı değilmiş?”

“Tamam, o zaman bana aşkın ne olduğunu söyle.”

“Aşk... ee.” Şimdi püfleme sırası bana gelmişti.

“Vurulma işte. Resmini çerçeveletip şuraya koy,” dedi masamdaki Dennis DeYoung’ı işaret ederek. “Ve bu benim gayet hoşuma gitti. Çünkü seni de herkes gibi biri yapıyor. Ve güven bana,” dedi kapıya doğru ilerlerken, “*tathlık* açısından yazdığın o mektubu daha da değerli kılıyor. Dünya çapında bir utanç düşün.”

Kate kapıyı kapadıktan sonra, “Uff!” dedim ve bu bütün vücudun dahil olduğu bir *uff*’tu. Çenem ve yumruklarım sıkılmış, omuzlarım titriyordu. Sonra harekete geçtim. Saniyeler içinde masamda yerime oturdum ve düğün fotoğrafçısının internet sitesini açıp Kate’in aptalca şifresini –kate&geoffbrill– üçüncü denemede çözerek hesabına girdim ve *Tahtında Kraliçe Kate* fotoğrafını *Düğün Slayt Gösterisi* adlı dosyaya attım.

Öfke ve tatmin, üzüntü ve kararlılık, utanç ve özgüven arasında bir yerde duygusal olarak felç olmuş bir halde odanın öbür tarafındaki günlüğüme baktım. Ama ona doğru bir hamle yapmadım.

Onun varlığı beni sesler, kokular ve böceklerden daha çok rahatsız ediyordu ve benimle gerçekten konuşmaya başlasa –“Jo-ooooosiee. Joooooosiee. Bu-ra-da-yuum. Gel ve darmadağın küçük hayatının bütün müthiş detaylarını anlat bana”– şaşırmazdım.

Sanırım annem son zamanlarda dikkatimin dağıldığını düşünüyor ve bunu sormak istiyordu ama sormuyordu ki buna minnettardım. Anneme her şeyi anlatacaktım –neredeyse her şeyi–; hazır olduğum zaman, ne söylemek istediğimi ve nasıl söyleyeceğimi çözdüğüm zaman. Birkaç yıl sonra. Ya da belki asla.

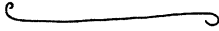
Ağzımdan darmadağın kelimesi mi çıkmıştı? Ah. Hayır, günlüğümün ağzından çıkmıştı o. Benim kullandığım kelime *dikkati dağınıktı*.

Nihayet, günlüğümü açıp şunu yazdım:

15 Ekim, Çarşamba, 20.17
Aşkın tabiatı nedir?

Ben cevaplamadım. Benim için günlüğümün cevap vermesini istiyordum.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Cuma sabahı dersliğe girdiğimde Ethan beni, *Evine geldim ve artık nerede yaşadığımı biliyorum*, demekten memnun görünen, kalkık kaşlarla vurguladığı bir gülümsemeyle karşıladı. İki gün önce yakınlığımızın bu şekilde onaylanması karşısında çok heyecanlı –hatta belki havalara uçmuş– olabilirdim. Ne de olsa iki insan bir bilgiyi ya da geçmişi veya sadece birkaç kişinin arasındaki bir espriyi paylaştığında bu mahrem bir şey oluyordu. Ya da kendi dillerini konuştuklarında. Ama bugün ne heyecanlıydım ne de havalara uçuyordum. Bugün çekerek küçülüyordum; kendi içime doğru göçüyordum. Ya da en azından bunu istiyordum.

Kısaca ve kibarca gülümseyerek karşılık verdim.

Stu, “İyi misin sen?” diye sordu biraz bana doğru eğilerek.

“Evet. Neden?”

“Bir domuz ceninini parçalarına ayırmak üzereymiş gibi görünüyorsun.”

“Sence bir domuz ceninini parçalarına ayırmak üzere olsam şu an kusuyor olmaz mıydım?”

“Kusmak üzereymiş gibi göründüğünü ima etmediğimi nereden biliyorsun?”

“Kusmak üzereymiş gibi göründüğümü mü ima ediyorsun?”

“Hayır. Kötü ama eğlenceli bir metafor. Baştan alalım. İyi misin?”

“Evet,” dedim gülümsememeye çalışarak ki bu her zaman Stu’yu çok eğlendirirdi. “Neden sordun?”

“Sanki az önce pantolon giymediğini fark etmişsin gibi görünüyorsun.”

“Gerçekten pantolon giymediğimi fark etmeden evden bu kadar uzaklaşabileceğimi düşünüyor musun?”

“Hayır, düşünmüyorum. İroni de burada. İyi olup olmadığını bu yüzden sormam gerekiyordu.”

Gülümseyerek, “İyiym, teşekkürler,” derken o da gülümseyerek karşılık verdi.

Ders başladı. İlk birkaç dakika boyunca sırf bakışlarımı öğretmenimden –yutkundum– başka bir şeye yönlendirmek için gereksiz notlar aldım. Nihayet şöyle bir baktığımda onu her zaman nasıl gördüysem öyle gördüm; yakışıklı, zeki, kusursuz. Ve bugün yakışıklılığı, zekiliği ve kusursuzluğu bana küçük, pembe ve sefil hissettiriyordu.

“Bir düşünün,” dedi Ethan. “Burada konuşmayıp sadece size dersimin notlarını dağıtsam ve bütün soruların ve cevapların yazılı sunulacağını söylesem hepiniz dersi bırakırsınız. Garip olur. Garip bir ilişki. Garip.”

Başımı salladım.

“Diller gariplikleri aşar,” dedi. “Şimdi sizi kaç kere dersin dışında gördüğümü düşünün. Konuştuk. Değil mi?”

Sol ve sağ tarafımda bir sürü insan başını sallıyordu. Bir sürü insan. Bir dakika. Bir sürü mü?

“Yanınıza gelip bir şey söylemeden öylece durmadım. Ya da bir şey söylemeden sizinle yürümedim,” dedi ve birkaç kişi güldü. “Evet. Çok garip olurdu,” dedi. “Hayır, konuşuyoruz biz. Çoğunlukla nötr konularda. Birbirimizi tanıma aşamasındayken sakınca oluşturmayacak konularda konuşuyoruz. Dilin fonksiyonlarından biri budur. Nezakete ve yabancılar arasındaki kibar bir rahatlığa katkıda bulunur. Garip sessizliği doldurur.”

Çıkıp gittim. Ayağa kalktım ve çıkıp gittim. Derslerde olan bir şeydi bu. Abartılacak bir şey değildi. Çoğunlukla tuvalet meselesiydi ama benim durumumda öyle değildi. Bugün değildi. Yüzüm yanıyordu. Kalbim güm güm atıyordu. Karnım içini dışına çıkarmaya çalışıyordu. Olası sebepleri zihnimde sıraladım:

ciddi bir kalp krizi

gecikmiş anafilaksi

yavaş gelişen beyin anevrizması

ateş basması

Ciddi bir durumdu.

Kadınlar tuvaletinde telefonumu cebimden çıkardım.

Anneme mesaj, 09.17

Sanırım beyin anevrizması geçiriyorum.

Annemden mesaj, 09.18

Hayır geçirmiyorsun.

Anneme mesaj, 09.18

Şiştiğini hissedebiliyorum.

Anneme mesaj, 09.19

Hayır hissedemezsin.

Telefonumu kapayıp cebime geri koydum ve ellerimi yıkayıp yüzüme biraz su çarparken yansıma barmaktan kaçındım. Anevrizma, kalp krizi, alerjik reaksiyon geçirmiyorsam ya da erken menopoza girmediysem yalnızca tek bir hayati tehlike taşıyan durumdan muzdarip olabilirdim: Dünya çapında utanç.

Derse döndüğümde, Ethan'ın varlığı –bütün gözlerin ve kulların yöneldiği yakışıklı, zeki ve kusursuz varlığı– beni yalnızca yerin dibine doğru giden üç acı verici soruyu sormaya itti.

Ya Kate haklıysa?

Ya bu bir vurulmaysa?

Nasıl hislerimi bu kadar yanlış tercüme edebilmişim?

Aşkın tabiatı nedir?

Bunu çözenin bir yolu olmalıydı.

Stu'nun yatağında uzanmış, tavana bakıp x'ler ve y'ler, parantezler ve soru işaretlerinden başka bir şey görmezken olası çözümü düşündüm. Stu da yanıma uzanıp tavanı seyrime katıldı.

"Güzel bir soru," dedi. "Ne cevap vereceğime dair kesinlikle hiçbir fikrim yok."

"Bir sürü deneyimin var," dedim.

"Sen hep öyle diyorsun."

"Selam..." Sophie odaya girdi. "Ne yapıyorsunuz öyle?"

"Çözümleme dansı," dedi Stu ve sol bacağı ile sağ kolunu tavana doğru kaldırıp birkaç saniye tuttu.

"Aşkın tabiatını düşünüyoruz," dedim Sophie yatakta yanıma uzanırken.

"Sen düşünüyorsun. Ben rutinimi çalışıyorum," dedi Stu.

Sophie, "Aşk hakkında bilgi isteyen kim?" diye sordu.

"Ben," dedim.

“Gerçekten mi?” diye sordu. “Yine Stefan’ı düşünmüyorsun, değil mi?”

“Hayır,” dedim.

“Başka biri mi var?”

“Hayır.” *Artık yok*, demek istedim. Belki de. Bilemiyordum. “Hayır. Âşık olmaya hazır olduğumu düşünmüştüm ama şimdi aşkın ne olduğundan emin değilim. Hem nasıl bir his olduğunu, nasıl görüldüğünü, kulağa nasıl geldiğini, nasıl işlediğini ve neden hoşlanmaktan, çok hoşlanmaktan, hatta çıkmaktan farklı olduğunu tam olarak anlayabilirsem Kate’i daha iyi anlayabileceğim.” Ve *Kate* derken, kendimi kastediyordum.

Ethan çantamla birlikte evime gelip ailemle Ethan dilinde konuşalı bir hafta olmuştu. O zamandan beri onunla üç kere Fair Grounds’a yürümüştüm. Yolda konuşmuştuk ya da ben öyle sanıyordum. Ben konuşmuştum. Bu kez dinlemiştim de. Ben, ders, müzik, voleybol, lise, Cap, ailem hakkında sorular sormuştu. Müzik. Okul. Boş zaman aktiviteleri. Bunca hafta boyunca ben Ethan’la Josie dilini konuşurken onun yalnızca benimle sessizliğin garipliğini aştığını kavramakta başarısız olmuştum. Geoff tanıştığımız gece bunu yapmaya çalışmıştı ama çok daha başarısızdı.

Akşamüzeri okuldan sonra günlüğüme şunu yazdım:

17 Ekim, Cuma

Ethan’ın ergenlerle arası iyi.

“Sana aylardır Kate’in âşık olduğunu söylüyorum,” dedi Sophie bana Stu’nun yatağının üzerinde.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum.

“Evleniyor.”

“Ama çok sayıda evlilik boşanmayla sonuçlandığına göre evliliği aşkın kanıtı olarak göremezsin.”

“Aşk bitebilir,” dedi. “Dokuz kere başıma geldi.”

“Eh, o zaman neden bazı insanların aşkı biterken bazıları sonsuza dek âşık kalıyor?”

“Hiçbir fikrim yok, Josie. Beynimi sulandırırıyorsun.”

“Ama sığ sular, boğulmazsın,” dedi Stu ve Sophie üzerimden uzanarak kardeşinin kolunu tokatladı.

“İkinizin daha çok yardımcı olacağınızı düşünmüştüm,” dedim.

“Yok,” dedi Stu kalkıp klavyesinin başına geçerek. “Hiç tecrübem olmadığı için benim bir yararım olmaz.”

“Öyle bir inkâr içinde ki,” dedi Sophie bana. “Jen Auerbach’la mezunlar partisine gidiyor, biliyorsun.”

Dirseklerim üzerinde doğrulup, “Öyle mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi ve birkaç kısık sesli nota çaldı.

“Onun için şarkı da mı besteliyorsun?”

“Bir aşşşşk şarkısı,” diye alay etti Sophie.

“Bestelerdim ama artık Josie’nin soruları ve *senin* cevapların sayesinde aşkın tabiatının ne olduğunu bilmiyorum,” dedi.

“Öyleyse şu noktaya kadar aşkın tabiatını bildiğini söylüyorsun,” dedim ve Stu sadece başını sallayarak *Hallelujah*’ın koro kısmının ilk dört notasını çaldı.

“Hayır, ikinizin de bunu fazla düşündüğünüzü söylüyor,” dedi Sophie. “Aşk fazla düşünmek olmaz, Josie.”

“Eh, fazla düşünmeyi nasıl tanımlıyorsun?”

“Ah, imkânsızsın,” dedi ve odadan çıktı.

“Asıl *bu* imkânsız,” dedim kendi kendime ve Stu’nun tavanını daha iyi görmek için yatağa uzandım.

“Demek Jen? Ve mezunlar partisi?” diye sordum.

“Aynen.”

“Senin için hiç uygun olmadığını biliyorsun herhalde,” dedim.

“Sana göre benim onun için uygun olmadığını sanıyordum.”

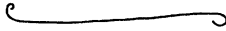
“Değilsin.”

“O zaman iki negatif bir pozitif etmez mi?” diye sordu.

“Bunun için bir formül olduğundan emin değilim,” dedim.

Ama olmasını dilerdim. *X* için kendi bütün bilgilerimi, *y* için de Ethan’inkileri yerleştirerek formüle uygulardım. Ve duygularımı işe dahil etmeden önce sonuçları inceler ve şimdi hissettiğim gibi hissetmezdim; sanki hayali bir çocuk tarafından gerçekten terk edilmişim gibi.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Bütün hafta boyunca Cap'ten Bexley Lisesi'ne geçiş sinirlerimi bozdu. İki okulda da mezunlar partisi vardı. Cap'inki cumartesi, Bexley'ninki cumaydı. Cap etkinliğe bir hafta sonunu ayırıyordu, lisemse bir hafta. Kampuste hiç alakamın olmadığı etkinlikler duydum; erkekler birliği, kızlar birliği, mezunlar toplanması. Lisedeyse yalnızca ana sınıfta eğlenceli olan, günlük aktivitelerin kalıntılarıyla haşır neşir oldum. İki yıldır bir ana sınıfa girmiyordum; özleyip özlemediğime şu an karar veremiyordum.

Son zamanlarda iki okul kimliğim de bana pek bir topluluğa ait olma duygusu sağlamıyordu. Belki de hiç sağlamamışlardı.

Bu akşam, 25 Ekim, Bexley mezunlar partisi ve Kate'in düğünden önceki ilk partisi vardı ve ikisine de katılmamamın asıl sebebi enerjimin olmamasıydı. Bir de kavalıemin olmaması. Son zamanlarda herhangi bir şey için çok az enerjim vardı ve voleybol sezonunu, şampiyonluk maçlarına çıkamayacak bir skorla bitirdiğimiz için rahatlamış hissediyordum.

Stu, yalnızca iyi geceler dileyecek kadar kısa süreliğine Wagemaker'ların mutfağına uğradı. Akşam yemeği ve sonra da mezunlar partisi için Jen'i almak üzere çıkıyordu. Sophie on beş dakika önce Josh'la çıkmıştı. Duyduğuma göre Stefan partiye Sarah Selman'ı götürecekti ve içimden ikisine iyi eğlenceler diledim. Stefan hâlâ benimle konuşmuyordu ve bu hâlâ canımı yakıyordu.

Mutfakta yalnız oturmuş, Musa'yı bana yaklaşması için bu akşamki partiye hazırlanan karideslerden biriyle kandırmaya çalışıyordum ama onu düşürdüğümünden beri bana yaklaşmak konusunda biraz isteksizdi.

"Gelecek sefere suratına sür," diye önerdi Stu ağzına bir küp peynir atarken.

"Tamam, öyle yaparım," diyerek ayağa kalktım ve Stu hafifçe başını arkaya attı.

"Evet?" diye sordum.

Çiğnemeyi bitirip, "Bir şey yok, sadece harika görünüyorsun; giyinip süslenmişsin falan," diye cevap verdi.

"Beni daha önce de giyinip süslenmiş gördün."

"Evet, ama bu akşam gerçekten hoş görünüyorsun."

"Öyle görünmediğim bütün diğer günlere kıyasla mı?"

"Evet. Bütün o zamanlara kıyasla," dedi gülümsememeye çalışıp başarısız olarak.

"Eh, parti var sonuçta," dedim siyah elbisem ve absürt topuklu ayakkabılarımı kastederek. "Tulum giymek olmaz diye düşündüm. Bornoz ve dalgıç kıyafeti de."

"Ödünç verebileceğim terliklerim var."

"Ah," dedim bir an bu fikir karşısında heyecanlanarak, "üç hafta önce bu teklifini kabul ederdim."

"Ve şimdi fikrin mi değişti?"

“Belki. Bilmiyorum.”

“Evet. Anlıyorum.”

“Ah, harika.”

“Ne?”

“Şimdiden Jen’den ayrılmayı düşünüyorsun,” dedim. “Daha onunla çıkmadın bile.”

“Ondan ayrılmayı düşünmüyorum çünkü zaten çift değiliz.”

“Henüz,” dedim ve omuz silkti.

“Hiç değilse seninle ilgili onu uyarmıştım,” dedim.

“Ve yine yanılıyordun.”

“Yanılmıyordum.”

“İyi geceler, Josie,” dedi.

“İyi geceler, Stu.”

Gitmek üzere harekete geçip sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi kapıda durdu; iyi bir şey söylemek istiyormuş gibi. Gülümseyordu ama sadece el sallayıp gitti.

Akşamın ilk saatlerinde Kate saçımı lastiği gizleyen bir tutam saçla alçak bir atkuyruğu yaparken birkaç cevap kartını gözden geçirdim. Bayan Easterday kartının alt kısmına, *Hayatta kaçırmam*, yazmıştı. Pek çok insan benzer şeyler not etmişti.

Kate saçımı bitirince düğünden önceki ilk partisi için mezunlar partisini ektiğimden beni “harika” ilan etti. Ben de Kate’in Düğünü dilinde ona, “Hayatta kaçırmam,” dedim. Bunun dışında çok az konuştuk.

Şimdi Sheridan’lar, Wagemaker’lar ve herhalde yakında iki kişi olacak Brill’ler Pat Teyze ile Ken Amca’nın mutfağında durmuş, önleyemeyeceğimden korktuğum ve bu karışık ilişkinin başladığı

mart ayına kıyasla şimdi daha da az anladığımı olayı kutlamak için gelecek misafirleri bekliyorlardı.

Kate, kartal pençesi gibi parmağıyla yakasını tutan Geoff'a, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Rahatsız eden bir etiket var şurada."

"Kopar gitsin."

"Koparamazsın," dedik Geoff ve ben resmen bir ağızdan ki bu ikimizi de şaşırtmadı.

Pat Teyze'nin bu tür şeyleri bulundurduğu çekmecedен küçük bir makas çıkarıp, "Al," dedim.

Kate makası alıp, "Tanrım, ikiniz yok musunuz," diye mırıldanarak etiketi kesti. Geoff bana klasik göz kırpmalarından birini yaptı ama hiçbir şey, hâlâ hissettiğim bu ağır üzüntüyü söküp atamıyordu.

Ethan ile Madison ilk gelenlerdi. Holü Madison'ın insanlara sarılmaları ile sesi dolduruyordu. Ethan'la –içimde anlatamayacağım bir duygu karmaşası yaratan Ethan– seni-gördüğüme-sevindim anlamında birbirimize baş salladık ve gülümsedik ve ben derhal kendimi Pat Teyze'ye yardıma adanarak bütün gününü yapmaya harcadığı yiyecek tabaklarını taşımaya koyuldum.

Bu akşam hiç konuşasım yoktu; her ne kadar konuşulan pek çok dili bilsem de. Hepsi de değil ama çoğunu. Yine de kendimi daha önce hiç bu kadar herkesle birden bağlantısız hissetmemiştim; buna hiç konuşmadığım Kate de dahildi. Öfke ya da küskünlük değildi bunun sebebi. Sadece bu akşam ona Josie dilinde söyleyeceğim, duymak isteyeceği pek bir şeyim olmadığını düşünüyordum. O ve ben, bu akşam, iki farklı dünyada bulunuyorduk.

Bütün akşam onu gözlemlemek için kendimi kalabalığın arasında stratejik olarak konumlandırımdım; üst kısmı hafif boncuk işlemeli, ince askılı kırmızı kokteyl elbisesi içinde, güzelliği bunun farkında olmayışıyla katlanarak nefes kesici görünüyordu. Gülümsemesi doğaldı; halinden memnun ve gecenin getireceği heyecanları dört gözle bekleyen bir kadının parlak gülümsemesiydi. Arkasında Geoff bir elini nazikçe Kate'in beline koymuş duruyordu. Ara sıra birbirlerine sıcak bir ifadeyle bakışlar atıyorlardı.

Kate havasındaydı; özgüvenli, sevecen, neşeli bir edayla, Ross ile Maggie ve annemle babamın sık sık ettiğini gördüğüm o çift dansını ediyordu. Ama Kate'in dans çetelesi farklı insanlarla doluydu. Hatta sanki bu kendi balosuymuş, yetişkinliğe geçiş partisiymiş gibi bu gece buradaki herkesle dans ediyordu. Ben hariç herkesle. Ve dans partnerlerinin her biri gece eve dönerken, göz kamaştırıcı onur konuğundan eşsiz bir ilgi hediyesi almış gibi hissedecekti.

Bunun yalnızca Geoff'la bakışmalarıyla; özel, mutlu, söze dökülmeyen bir bağı ima eden bakışmalarla değil, Geoff'un başka kimseye bakmamasıyla daha mümkün hale geldiğini düşünmeden edemedim. Bu geceden önce Geoff'un, Maggie'yi süzmek için gözlerini Kate'ten almayan tek erkek olduğunu fark etmemiştim.

Gözleri Kate'ten başkasını görmüyordu ve ona, "Sen benim için ve yalnızca benim için eşsizsin," diyorlardı. Kate'in onu sevmesine şaşmamalıydı.

Ve ben daha önce akıl sır erdiremediğim şeyi kabullendim; Kate ile Geoff aslında aynı dili konuşuyordu ve bu dil benim dahil olmadığım bir dildi.

Geoff beni iki kez onu izlerken –onları izlerken– yakaladı. Ve iki seferinde de göz kırptı. İkinci kez göz kırptığında boğazımda giderek büyüyen yumru yüzünden yutkunmakta zorlandığımı fark

ettim. Bu yüzden mutfakta Musa'yı bulup onu bana yaklaşması için karidesle ikna etme çalışmalarına devam ederek kendimi meşgul ettim.

Partinin sonuna doğru Sophie, Musa'nın korkup kaçmasına sebep olarak bir hışımla mutfğa girdiğinde çok daha işe yarar bir meşguliyet ortaya çıkmıştı.

"Josie," diye haykırdı ve kendini bana dolayıp hıçkırdı. "Josh'la ayrıldık."

Cumartesi gecesi Jen garaj yolumuza gelip korna çaldı. Arabasına bindiğimde, "Tam dansın ortasında. Yani dans pistinin merkezi değil de dansın orta yerinde işte," dedi.

"Kronolojik olarak," dedim henüz neden bahsettiğini bilmeden.

"Evet. Zamansal olarak. Ortasına doğru oldu. Tam olarak bir olay da yaşanmadı aslında ama Sophie'nin yanında duruyordum ve kızmaya başladığını görebiliyordum," dedi ve Sophie'nin Josh'la ayrılığının yandan bakan kişi versiyonunu aktardı.

"... bir dakika, Josie, dinliyor musun beni?"

"Evet," dedim. "Evet. Devam et."

Jen devam etti ama dinlemiyordum. Dinlemeye çalışıyordum ama zorlanıyordum. Jen'in sözleri zihnimde durmadan dönen dün geceki sohbetlerle –katılmaktan ziyade duyduğum sohbetlerle– karışıyordu ve hafızamda çabucak iç içe geçiyordu. Madison'ı Jen'le birlikte mezunlar partisinde dururken ve Sophie'yi Kate ile Pat Teyze'nin önünde Josh'tan ayrılırken görüyordum.

Emmy'yi evinden aldık. Arka koltuğa geçti ve hemen, "Sophie ile Josh ayrıldığı için seviniyorum diye bana kızmayın," dedi.

"Kızımıyorum," dedim ama aslında tam olarak orada bile değilmişim gibi hissettiğimi söylemek istiyordum. Akşam hiçbir yere

gitmek istemiyordum. Hele de binlerce cumartesi gecesi hacısının terlikten elmas gerdanlığa kadar her şeyi alabileceği, patlamış mısırdan suşiye kadar her şeyi yiyebileceği, gece boyu yürüyüş yapıp sohbet edebileceği yer olan Ohio'nun Büyük Pazarı Easton'a.

Önceki gece kendiminkinden farklı çok fazla dili işitmenin bir uzantısı olarak bu gece kulaklarım fazla hassastı. Ve Jen arabayı park etmeden önce tercüme becerim sınırına dayanmıştı. Gülümsemeyi başardım. Hafif hoşbeşler etmeyi başardım. Üç saniye içinde buradan çılgınlık atarak tamamen sessiz bir yere kaçmayacakmışım gibi yapmayı başardım. Ama Jen bana iyi olup olmadığını sorduğunda Josie dilinden başka dilde cevaplamayı başaramadım.

"Aslında burada olmaktan hoşlanmıyorum ve gerçekten eve gitmek istiyorum," dedim ve Jen bunu derhal Jen diline tercüme ederek, "Neden? Bana kızdın mı? Kızdın, değil mi? Sophie ile Josh'tan bahsediyorum diye?" dedi.

"O asıl *bana* kızdı," dedi Emmy küçümseyerek. "Josh için sevindim diye."

"Kimseye kızgın değilim," dedim.

"Evet, kızgın," dedi Emmy, Jen'e.

"Eh, sanki burada değilmişim gibi benden üçüncü şahıs kipiyle bahsetmenize bayılmıyorum," diyerek Emmy'nin Jen'e dönüp, "Gördün mü? Kızgın işte," demesine sebep oldum.

"Kızgın değilim," dedim.

"Josie, kızma," dedi Jen kolunu koluma geçirip bizi birbirimize yaklaştırarak. "Belki karnın acıkmıştır. Haydi. Önce bir şeyler yiyelim."

Böylece yabancı kalabalığının arasında ite kaka ilerledik ve bir simit yiyip soda içerken gerçekten de içgüdüsel bir rahatlama

hissettim ama bu daha ziyade çiğneme ve yutmanın dikkatimi dağıtmasından, konuşmak zorunluluğundan kurtulmaktan kaynaklanıyordu.

Orada, dünyayı bir dürbünün içbükey tarafından görüyormuşum gibi hissetmeye başladığım birkaç saat geçirdik. Benim dünyam daha uzakta, bozuk, kenarları siliniyormuş gibi ve daha küçük görünüyordu. Ya da belki böyle görünen dünya değil de dünyadaki bendim.

Geceyi, Jen'i ona kızgın olmadığımı ikna ederek sonlandırdım. Tam arabasından inmiştim ki koltuğun üzerinden uzanıp, "O zaman sorun Emmy? Ona mı kızdın?" diye sordu.

"Evet," dedim ve Jen gülümsedi.

"Tamam, iyi. Sorun ben olmadığım sürece."

"Sen değilsin," dedim.

Bendim. Gerçekten sorun bendim.

Yukarıda çantamı makyaj masamın üzerine bıraktım ve kendimi sırtüstü yatağa atıp sanki sıcak su dolu bir küvetteymişim gibi puf puf yastıkların ve sessizliğin tadını çıkardım. Hayatımı yabancı yerlerde, bunca misafirperver kabile arasında geçirmekten bitkin düşmüştüm. Kate'in düğünü bile daha fazla dil ve aralarına karışmak için kendimi eğip bükmek zorunda olduğum topluluklar getiriyordu. Bütün bu eğilip bükülmeler, sürekli olarak dilden dile, bir kültürden ya da altkültürden diğerine geçişler, fiziksel ve zihinsel olarak, kızlar ve kadınlar, sarılmalar ve selamlaşmalar, mezuniyet partileri ve düğünler beni sadece bitkin düşürmüyor, sanki tüketiyordu. Lise, Cap, ev, Easton, Sophie, Stu, mezunlar partisi, mezuniyet, anne babam, koşu takımı, voleybol takımı, Kate, Geoff, üçüncü sınıflar, son sınıflar, nedimeler, Ethan.

Dil Çeşitliliği Projemin öngördüğüm kadar kolay olmasını sağlayan şey uzun zamandır inkâr ettiğim bir noktayı da gözler önüne seriyordu. Bu, nihayet, son zamanlarda beni rahatsız eden o pürüzlü, görünmez iplik çıkıntısıydı.

Pek çok grubun dilini biliyor ve başka dilleri de rahatlıkla öğrenebiliyordum ama ne kadar akıcı konuşursam konuşayım, Josie dilini konuşmadığım zamanlarda sadece rol yapıyordum. Kendi kültürlerimizin dışında iletişim kurduğumuzda hepimiz rol yapıyorduk. Bu kaçınılmaz bir şeydi çünkü yabancı bir dilde tamamen kendin olabilmek imkânsızdı.

Başka birinin dilinde bir ziyaretçi, bir misafirdin; bazen neşe çığlıkları ve kucaklaşmalarla karşılanan bir misafirdin ama yine de misafirdin çünkü grubun anadilini konuşmayı bıraktığın an gruptan biri olmaktan çıkıyordun. Ve o zaman kiminle olursan ol, yalnız oluyordun.

26 Ekim, 23.22

Sandığım kadar çok arkadaşım olduğunu düşünmüyorum.

Günlüğümü kapadım ve yazdığımı zihnimde tamamladım. Yazmak istediğim bir şey değildi.

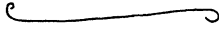
Sandığım kadar çok arkadaşım olduğunu düşünmüyordum; sadece birbirimizleyken kendimiz gibi olabilmemize izin vermekle kalmayıp hiçbir şey söylemediğimiz zaman bile anlaşılmanızı sağlayan derin bir dil seviyesiyle iletişim kurabildiğim yakın arkadaşlarım olduğunu.

Sessizlik de –garip ya da rahat olsun– bir dildi. Garip sessizlik, “Hiçbir ortak noktamız yok,” diye haykırırdı. Rahat sessizlikse ne kadar ortak noktamız olduğunu kanıtlardı.

Ethan ve benim hiç rahat bir şekilde sessiz olmadığımızı düşününce yutkundum. Pek çok yerde rahat bir şekilde sessiz olamadığımı düşününce daha sert yutkundum.

Stu'nun bana sıklıkla hatırlattığı gibi gerçekten fazla konuşuyordum.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Pazar gecesi idi. Stu'nun yatağında uzanıyordum. Pat Teyze ile Ken Amca sokağın karşısında, benim evimde, yemek sırasında ve genellikle annemin kazandığı iskambil oyunları eşliğinde cuma günü partinin değerlendirmesini yapıyorlardı. Sophie kendini odasına kapamış, etrafı ağaçlarla çevrili, donmuş ve hiçbir yere akmayan bir nehir çiziyordu. Konsantrasyonunu yalnızca, kendini “Josh’u sevdiğini söylediği” için azarlayıp “ondan nefret ettiğini” söylemek üzere arkadaşlarını aramak ya da onlara mesaj atmak için bölüyordu.

Josh’un bir kez Sophie için kullandığı “seksi” sıfatını Sarah Selman için kullanma cüretini göstermesi yüzünden ayrılmışlardı ki Sophie bunu hem bir tehdit hem de bir ihanet olarak algılamıştı. Sophie, Josh’un aslında onun Sarah’dan daha seksi olduğu şeklindeki açıklamalarına inanmayı reddedince de tartışmışlardı. Sophie ağlamıştı. İçinde kalanlar da tuval ve Facebook üzerinde açığa çıkıyordu.

“Sophie cuma sabahı onu seviyorken bu akşam Josh’tan nasıl nefret edebiliyor?” diye sordum. Demek istediğim şuydu: *Şimdi*

boğucu bir utançtan başka ne hissettiğimi bilmezken Ethan için nasıl o kadar güçlü hisler besleyebildim?

Stu yüz yüze gelmek için piyano bankında döndü.

“Bunu aşırı karmaşık bir hale getiriyorsun,” dedi.

“Zaten karmaşık,” dedim. “Sen iyi bilirsin.”

“Neden iyi bilirmişim?” diye sordu yatağında yanıma uzanarak.

“Aşkını ilan ettiğin ve şu an ya Sophie’nin Josh’tan ettiği gibi senden nefret eden ya da bildiğim en az iki olayda olduğu üzere –sayıyorum, bir iki– şu anda yatağa uzanmış senin için sızlanan çok sayıda kız nedeniyle.”

“Kim benim için sızlanıyor?”

“Gayet iyi biliyorsun.”

“Josie,” dedi neredeyse kahkaha atarak, “beni bu kadar az tanıman beni şaşırtıyor.”

“Seni tanıyorum.”

Başımı hemen ona doğru çevirmeme sebep olacak bir şekilde, “Hayır, tanımıyorsun,” dedi. “Tanımıyorsun.”

“Bu böyle gider, biliyorsun; tanıyorum; sen bana hakkında sözüm ona bilmediğim şeyin ne olduğunu söyleyene kadar.”

“Bütün bu kızların benden ayrılma sebebinin,” dedi bir dirseği üzerinde doğrularak, “onları sevmemem olduğunu bilmiyorsun.”

“Bunu biliyorum.”

“Bana beni sevdiklerini söylediklerini ama asla karşılık vermediğimi bilmiyorsun.”

“Ne?”

“Kimseye ‘seni seviyorum’ demedim. Bu yüzden ya üzülüyorlar ya da kızıyorlar –genellikle ikisi birden– ve benden ayrılıyorlar.”

“Tek bir kız arkadaşına bile ‘seni seviyorum’ demedin mi?”

“Hiç.”

“Neden?”

“Çünkü bunu tek bir kişiye söylemek istiyorum. Emin olduğum zaman. Zamanı geldiğinde.” Yaklaştı ve azıcık gülümsedi. “Ve vereceğin cevabı kesin olarak öngörebildiğim zaman.”

Sonra beni öptü; nazıkçe ve oyalanarak. Elini yanağımda, sıcak tenini tenimde hissettim; dilinin dilimin etrafında döndüğünü, dudaklarımızdaki basıncın arttığını, kendi vücudumun hafıflediğini hissettim; ta ki yavaşça kendini geri çekene kadar.

Ve güm güm atan kalbimle altından kaçırıp, “Gitmem lazım,” gibi bir şey söylemeyi başardım ve kapıda Musa’dan kaçınmak için biraz sendeledim. “İyiyim. Kedi de iyi.” Sonra sokağın karşısına, evime, yatak odama rekor kırarak bir hızla koştum.

Stu’dan mesaj, 19.27

İi misin?

Stu’ya mesaj, 19.28

İyiyim, sağ ol. Sen?

Stu’dan mesaj, 19.29

Harikayım ama buradan çıkıp karada hız rekoru kıran ben değilim.

Stu’ya mesaj, 19.30

Şaşırdım. Şimdi de kontrol ediyorum. Gerçekten beni sevdiğini mi söylüyorsun? Ya da sevebileceğini? Ya da sevdiğini? Ne oldu öyle?

Stu’dan mesaj, 19.31

Gerçekten mesajda söyleyeceğimi mi düşünüyorsun?

Stu'ya mesaj, 19.33

Hayır.

Stu'dan mesaj, 19.34

İyi geceler, Josie.

Stu'ya mesaj, 19.34

İyi geceler, Stu.

Telefonumu kapayıp yastığıma döndüm ve zihnimde o kadar çok düşünce baş döndürücü bir hızla dolaşıyordu ki tek bir duygu bir yana, düşüncelerden bir tanesini bile yakalayamıyordum; onun yerine rahatlatıcı düz ve beyaz tavanımla ilgilendim.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Uyuyamıyordum. Bu yüzden günlüğümü açtım ve bu on bir günlük yazıyla karşılaştım:

15 Ekim, Çarşamba, 20.17

Aşkın tabiatı nedir?

Ve henüz bir cevap olmadığını gördüm. Böylece benimle konuşmaya başlaması için günlüğün sayfalarını çevirdim ama bütün görebildiğim birbirine gevşek iplerle bağlı düşünceler, hafıza kartları gibi görünen düşünce parçacıklarıydı; bir kazak, koşu partneri, Stu, göz muayenesi, Kate, Kate'ten nefret etmek, Kate'ten nefret etmemek.

Günlüğümü kapayıp yatağıma geri yattım ve Stu'yu düşünmeye, aşkın tabiatıyla ilgili kendi sorumu cevaplamaya çalıştım fakat gözlerimi kapadığımda sadece Kate'i görebiliyordum. Saçıma tarayan Kate. Geoff'u tanıştıran Kate. Destekli bir sutyen için benimle birlikte gülen Kate. Dökülen spagetti yüzünden bana

bağırır Kate. Benim için heyecanlanan Kate. Bana sinir olan Kate. Mutfağımızda duran Geoff ile Kate.

Kate'ten başka bir şey düşünemiyordum. *Kate, Kate, Kate, Kate.* Ve sonra, *Kate'i o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor,* diye düşündüm ve kolayca ağlamaya başladım; iki gözümün kenarlarından ılık yaşlar akarak odamdaki bütün tanıdık objeleri yıkıyordu. Beni bile.

Artık ağlamak istemeyinceye kadar ağladım. Banyomda yüzümü yıkadım, gözlüğümü kuruladım ve masama oturup haftalar önce *Kapa Çenenî/Teşekkürler'i* şununla değiştirdiğim Dil Çeşitlilikleri Projesi ödevime başladım:

Süper, Güzel, Seksi, Aşk ve Diğer İmkânsız Kelimeler
Josephine Sheridan

İlk dokuz sayfa boyunca en kolay kelimelerle uğraştım; *süper, güzel ve seksi. Aşk* en son geliyordu. Ve şöyle yazdım:

Nihayet *aşk*. Bu terimi tanımlamakta büyük sıkıntılar çeken şairler ve oyun yazarlarıyla ilgili eski bir deyiş var ve ben bunun sebebinin üç bölümlü olduğuna inanıyorum:

Muğlak bir terim.

Sıklıkla yanlış kullanılıyor.

Birden fazla çeşidi var.

Muğlak bir terim. Son birkaç ayda *aşk* kelimesini şunlara hitaben duydum ya da kullandım: Ablalarım, ailem, Styx, dil üzerine çalışmak, örgü örmek, koşmak, çikolatalı fıstık ezmeli ve çikolatalı kurabiyeler, Komando Stili Alışveriş, aşkın kendisi, düğünler, *Mr. Roboto, The Best of Times*, gözlüklü iki zeki çocuk, Dennis DeYoung,

yeni bir günlüğün çıkardığı çıtır çıtır ses, gelinlikler, Josh Brandstetter, Geoffrey Stephen Brill ve birkaç başka insan.

Tek bir tanımı olan tek bir kelime nasıl kameralara, düğünlere, seslere, kurabiyelere ve insanlara eşit şekilde uyabilir ki? Uyamaz. Bu yüzden birden fazla anlamı olmak, bağlama dayalı olarak belirlenmek zorundadır ve birden fazla anlamı olan tüm kelimeler de muğlaktır.

Terim sıklıkla yanlış kullanılıyor. İnsanlara yönelik olarak *hoşlanmak* yeterliyken *aşk* kelimesi kullanılıyor. *Çok hoşlanmak*. *Çekici bulmak*. Çok hoşlanmak ve çekici bulmak kolaylıkla aşkla karıştırılabilecek güçlü, heyecan verici duygular. Ama hoşlanma hissi azalır ve çekici bulmak da geçicidir. Aşkınsa sonu yoktur.

Bazen insanlar başka birinde kötü hiçbir özellik görmeyip sadece iyi özellikleri görmeyi seçtikleri zaman âşık olduklarını düşünürler; yalnızca en hayranlık duydukları özellikleri görüp kusurları ya da engelleri görmezler. İyi, mükemmele dönüşür ama mükemmellik bir illüzyondur. Ve bütün büyüler gibi illüzyonlar da geçicidir ve kısa sürede bozulurlar. Bu olduğu zaman da duygular değişir.

Duygular değiştiğinde sıklıkla önceden birine âşık olan insanlar artık o kişiden nefret ettiklerini iddia ederler. Ama belki de *nefret* kelimesi tıpkı *aşk* kelimesi gibi yanlış kullanılıyordur. Belki de bu duygu nefret değil, utançla gelen bir acı ya da pişmanlık, üzüntü, hüsrân veya bunların hepsinden oluşuyordur. Ben de bir keresinde ablama karşı nefret kelimesini yanlış kullandım ve dürüstçe söyleyebilirim ki bir insanı gerçekten seven birisi asla o insana karşı nefretin gerçek özellikleriyle davranamaz. Nefret gerçekse sevgi gerçek değilmiş demektir.

Öyleyse aşk nedir? Kurabiyelere değil de insanlara duyulan türden aşk? Neredeyse iki insan arasındaki özel bir dil ya da gö-

rünmez bir dans gibi bir bağıdır. Bizi birbirimize bağlayan ve asla kırılamayan görünmez bir güçtür. Zorlanıp test edilen, üzerine kaygılanılan ama asla geçici olmayan, asla uçup gitmeyen, kırılmayan bir şeydir ki ben bunu yakın zamanda yaşadığım bir deneyimden biliyorum ve bu da beni üçüncü ve son noktaya getiriyor.

Birden fazla çeşidi var. Mart ayından beri ablam Kate'in nişanlısı Geoffrey Stephen Brill'le ilişkisini gözlemledim, inceledim, didikledim ve analiz ettim. Düşünleri bu ödevin verilme tarihinden on üç gün sonra ve ben aşağıdaki sonuca varabiliyorum:

Ablam ve Geoff'un birbirlerini sevdiğini biliyorum.

Bunu anlamadığımı biliyorum.

O tür bir sevgiyi yaşadığımdan emin değilim.

Her zaman seveceğimi çekinmeden söyleyebileceğim ve bazı zamanlar sevilmez olduğumda (ki bunların çoğunun sorumlusu oydu) bile beni sevdiğini bildiğim ablam Kate sayesinde bir tür sevgiyi deneyimlediğimi biliyorum.

Ablamla birbirimizi neden sevdiğimizi açıklayamam ve bunu matematiksel olarak kanıtlayamam. Birbirimizi sevdiğimizi, sevgimiz test edilip üzerine kaygılanıldığı zamanlar sayesinde biliyorum. Çünkü sevginin onarılmasını her şeyden çok istediğim zamanlar bunlar ve bu hayatımdaki diğer her şeyi düzene sokuyor. Ve bir şekilde Kate'in sevgisi diğer bütün mutsuzlukları biraz daha katlanılır kılıyor.

Bir de romantik aşk var ki bu konuda çok az deneyimim var; yine de deneyimim artıyor olabilir. Ama gözlemlerime dayanarak anladığım kadarıyla bu aşk, aile sevgisi artı romantizm için gereken unsur her neyse onu içeriyor. Romantizm, ortaçağ Fransızcasından gelen ve *hikâye* anlamına gelen bir kelimedenden türemiş; genellikle kahramanlıkla ilişkili, esrarengiz ya da uhrevi bir hikâye. Ve bence

bütün aşk hikâyelerinde kahramanlıkla ilişkili, esrarengiz ya da uhrevi bir şeyler var.

Kate ile benimkinde var.

İki tür aşk da benim için hâlâ bir muamma ve bütün kalbimle söyleyebilirim ki aşkın *yurt* kelimesi kadar kolay tanımlanabilir ve anlaşılabilir olmasını dilerdim. Ama o zaman şairler ve oyun yazarları boş vakitlerinde ne yaparlardı?

KAYDET tuşuna bastım ve yazdıklarımı okuyamayacak kadar yorgun bir şekilde telefonuma uzandım.

Kate'e mesaj, 22.47

Seni seviyorum ve Geoff'u da sevmek için elimden geleni yapacağım.

Kate'ten mesaj, 22.47

Nerdesin?

Kate'e mesaj, 22.48

Odamda.

Birkaç saniye sonra Kate kapıyı çalmadan odama daldı ve bu umurumda değildi; bir sonraki sefere ona kızacağımdan emin olsam da her zaman bunu yapmasını umuyordum. Kollarını boynuma doladı ve ben de aynı şekilde, aynı yoğunlukla, aynı kız kardeşlikle ona sarılarak bunu sarılma tarihindeki en güzel sarılmaya dönüştürdük.

"Tamam, anlat bakalım," dedi iki elimi de ellerine alıp benimle yatağa oturarak. "Gerçekten, Josie. Geoff nereden çıktı?"

“Biraz garip bir görüntüsü var. Kenelerden bahsediyor. Her şeyi bildiğini sanıyor. Bir şeyi yapmanın...” O anda anladım. Boğazım acımaya başladı ve sesim kalınlaştı. “Bir şeyi yapmanın tek bir yolu olduğunu düşünüyor. Kendi bildiği yol olduğunu. Ve her zaman... bir ortamdaki en zeki adam olmak istiyor.” Yaşlar. Yaşlar gözlerimden akıyordu ve hıçkırırken alt dudağım titriyordu. “O benim ve sende zaten benden bir tane var. Ve benim hayatımda sadece bana ait olan çok insan yok. O yüzden sen onunla evlendiğinde bir tane daha eksilecek.”

“Ah, Josie,” dedi Kate bir kez daha sarılarak. “Hayatımda ve kalbimde her zaman yerin olacak.”

“Kimse benden iki tane istemez. Ben kesinlikle istemem.”

“Evet, Josie, senden bir tane yeter de artar bile,” diye takıldı ve bu ıslak, iğrenç bir burun çekmeyle gülmeme sebep oldu.

Benim için bir avuç mendil alıp yüzümü kuruladı.

“Her şeyden önce ikiniz de garip görünümlü değilsiniz,” dedi.

“Nasıl görüldüğümü biliyorum ben, Kate.”

“Hayır, bildiğini sanmıyorum. Geoff’u da doğru gördüğünü sanmıyorum.” Omuz silkerek ona belki dedim. Devam etti: “Ve evet, kenelerle ilgili bir makaleyi ilginç buldu ama pek çok şeyi ilginç buluyor. Senin bulduğun gibi. Yanlışım varsa düzelt fakat sen de hayatında hiç bütün bir sıçanı yiyip yemediğinle ilgilenmiyor muydun?”

“Bence bu önemli bir bilgi.”

“Bence Geoff sana katılırdı.” Bir tutam saçımı kulağımın arkasına attı. “Sana çok benziyor, Josie. Onu neden bu kadar çok sevdiğimi sanıyorsun?”

Başımı sallayarak kabul ettim ve sırtıttım.

“Ve onu senin yerine koymuyorum. Bunu yapmak mümkün değil,” dedi. “Tabii ki bazen seni boğazlamak istediğim oldu.”

“Yine olacak ve bu arada sen de son zamanlarda başa çıkılması kolay biri değildin.”

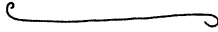
“Biliyorum,” dedi yatıştırıcı bir gülümsemeyle. “Josie, özür dilerim. Sadece düğün hazırlıklarının baskısına ve planlara kapıldım. Aklım başımdan gitti biraz.”

“Keçileri kaçırdın.”

“Özür dilerim,” dedi tekrar ve elimi sıktı. “Hayatımda olmasan içim çürür, ölür giderdim, biliyorsun.”

“Lütfen sakın bir daha benimle konuşmazlık etme,” dedim ve o sessizliğin –acıyı ve yalnızlığı– nasıl hissettirdiğini anlattım ve tekrar tekrar özür diledi. Bütün gece böyle konuşup başlarımız ve omuzlarımız birbirine değerek uyuyakaldık.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Bu sabah ilk olan şey telefonumun ötmesiydi.

Stu'dan mesaj, 07.01

Bu sabah derse benimle geliyor musun?

Stu'ya mesaj, 07.01

Evet. Tabii ki. Muhtemelen. Niye? Gelmemi mi gelmememi mi istiyorsun?

Stu'dan mesaj, 07.02

Sadece ii misin diye kontrol ediyorum. Fazla düşünmeyi bırakmanı istememin faydası yok, di mi?

Stu'ya mesaj, 07.03

Bunu sormana gerek var mı?

Telefonum çaldı.

“Evet?” dedim.

“Dışarı çık,” dedi Stu ve yatak odamın penceresinden bakınca sokağın karşısından koşarken bana el salladığını gördüm; bu serin, kapalı havada soluğu görülebiliyordu.

Ön merdivenlerde onunla buluştuğumda neşeyle, “Dün gece hakkında konuşmamız lazım, biliyorsun,” dedi.

“Stu, ne diyeceğimi bilmiyorum,” dedim. Ayrıca her gün sürdüğü parfümden gelen kurumuş meyve ve karanfil gibi baharatlı kokusu hakkında ne diyeceğimi de bilmiyordum. Sadece bunun daha önce bana bu kadar sıcak geldiğini hatırlamıyordum. Ayrıca ne zamandan beri kokuların sıcaklıkları vardı ki? Hafifçe başımı salladım. “Ama bunu düşünmek için bir geceden çok daha fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyorum; özellikle de Kate ile ödevim arasında, ödevimi bitirdim bu arada ve güzel ama uzun bir gece olan dün geceden fazlasına, ki muhtemelen Sophie’nin dikkatini çekecek kocaman göz altı halkalarım var yine... Nerede kalmıştım?”

“Çok vakte ihtiyacın olduğunda,” dedi Stu gülümseyerek.

“Yani biraz zamana.”

“Seni öptüğüm için üzgün müsün?”

“Hayır,” dedim hemen; bunu o kadar çabuk söylemiştim ki şaşırdım. “Hayır.” Boğazımı temizledim ve ılık tenleri, yumuşak dilleri ve alt dudağının rengini –keşke o renkte ruj olsaydı; bana şeker pembeden daha çok yakışırdı– anımsarken fazla gülümsemeye ve kızarmamaya çalıştım ama başarısız oldum. “Güzeldi. Şaşırtıcıydı. Ama güzeldi.” Bunu bir an düşündüm. “Gerçekten güzeldi,” diye nitelendirdim. Sonra bu nitelendirmemi tekrar düşündüm ve “Kesinlikle güzeldi. Sen üzgün müsün?” diyerek iyileştirmeye çalıştım.

“Hayır.”

“Ama bu bir şeyleri değiştiriyor.”

“Değiştireceğini biliyordum.”

“Değişimden nefret ediyorum.”

“Bunu da biliyorum,” dedi.

“O zaman neden yaptın?”

“Çünkü yapmamaya bir saniye daha dayanamadım.”

“Ah. Peki, bu...” Ah, Tanrım, aklıma gelen tek kelime şu oldu: “...süper.”

Kendi kendime gözlerimi devirdim ve bu Stu’yu çok eğlendirdi.

“Bana bunu düşünmem için zaman vermen gerek,” dedim.

“Ki bununla aşırı düşünmeyi kastediyorsun.”

“Muhtemelen.”

“Bunu aşırı düşünme, Josie,” dedi ve dirseğiyle benimkini dürtüp evine geri döndü.

Ben, tamamen halimden hoşnut ve neredeyse havalara uçarak gidişini izledim. Tam ön kapısına vardığında arkasını dönüp bana kendinden emin bir ifadeyle gülümsedi.

Ben eve girerken babam ofisinden elinde birkaç kâğıtla çıktı ve beni, “Yine bütün gece dışarılarda mıydın, tatlım?” diyerek karşıladı.

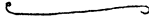
“Yakalandım.”

“Partilerde miydin?”

“Aşırı düşünmekteydim.”

“Bu başını partilere gitmekten daha çok belaya sokar,” dedi kâğıtlarına bakarak.

“Muhtemelen öyle,” dedim merdivenlere yönelerek. Ama aşırı düşünmeye bağımlı olabilirdim. Emin değildim. Bunu biraz düşünmem gerekiyordu.

Kısa süre sonra Stu'nun arabasında dikiz aynasından birbirimize komik gülücükler attık –alt dudak ısırılan türden– ama sessiz kaldık.

“Ne?” dedi Sophie nihayet.

“Ne?”

“Ne?”

Sophie, “İkinizin nesi var?” diye sordu.

“Bir şey yok.”

“Bir şey yok.”

“Beni sinir etmek için mi böyle yapıyorsunuz? Bana bir şey söyletmek için mi? Ya da yaptırmak? Ne oluyor?”

“Evet,” dedi Stu.

Ben, “Hayır,” dedim.

“O zaman ne oluyor?”

“Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey.”

Biraz daha dudaklarımızı ısırдық ve Sophie nihayet okula gitmek üzere arabadan inerken bize, “Siz ikiniz her gün daha da garip oluyorsunuz,” dedi.

Stu başıyla yolcu koltuğunu işaret etti ve ben de aradan ön tarafa geçtim.

Stu, “Müzik?” diye önerdi ve ben de hayır anlamında başımı salladım.

Hayır, orada ihtimallerle dolu bir sessizlikte oturmaktan mutluydum; bu ihtimallerle ben hepsini gözden geçirdikten sonra ilgilenecektik.

Ya da ben ilgilenecektim? Ya da biz mi ilgilenecektik?

Stu arabayı park etti ve yeni bir düşünceyi doğurmaya başlayan neşeli, sırttan bir sessizlik içinde yürüdük. Toplumsal dilbilim dersliğindeki yerime kadar, defterimi çıkarıp not almak için doğru kalemi seçerken ve Stu'yla birbirimize yan bakışlar atarken bu düşünceyi görmezden gelmeye çalıştım.

Sonra Stu ve bize hafta sonlarımızın nasıl geçtiğini ve mezunlar maçını kimin kazandığını soran Ethan'la Fair Grounds'a yürürken de bunu görmezden gelmeye çalıştım. Keyifle iki baget sandviçi yalayıp yutan ve ben bitiremeyince benim sade bagel'ımı da yiyen Stu'yla sessiz öğle yemeğinde görmezden gelmeye çalıştım.

Hayatımda ilk kez ona, *Ne düşünüyorsun?* diye sormak istedim.

Onun ne düşündüğümü sorarak kaba bir şekilde sessizliği bölmesini istiyordum çünkü şunu düşünüyordum: *Şu anda sana ne diyeceğimi bilmiyorum. Ve senin bana, "Her şey iyi olacak," demeni istiyorum.*

Stu bunu söylerdi. İsteseydim söyleyeceğini biliyordum. Ama babamın birkaç hafta önceki öğüdünü hatırladım. *Bir deneyi istediğin şekilde tepki vermeye zorlamak yalnızca taraf tuttuğunu kanıtlar, tatlım. Ve aldığın sonuçları geçersiz kılar.*

Birden Stu ile aramdaki her şeyin iyi olacağından emin olamadım ve dürüst cevabıyla bu korkumun onaylanmasını istemedim. Elbette aramızdaki şeyi hissediyordu. Bu artık kendi sessizliğimiz değildi. Garip bir sessizlikti ve benim bunu nasıl dolduracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Stu haklıydı. Stefan da. Aşk –iki insanın arasında aşkın var olma ihtimali ve var olmama ihtimali ve asla olmayacak olması– her şeyi değiştiriyordu. Bu yüzden bir arkadaşımı kaybetmiştim zaten. Masanın karşısından bagel'ımı bitirmekte olan ve “Yemeyecektin, değil mi?” diye soran Stu'ya baktım.

Başımı iki yana salladım.

Bir arkadaşımı daha kaybedemezdim.

Arabaya kadarki sessiz yürüyüşümüzde sessizliğim için özür diledim; bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi ve “Düşünüyorum,” diye ekledim. Sonra bir aptal gibi elimle başımı işaret ettim... Ne için? Vurgu yapmak için mi?

“Bir gün başının patlayacağını farkındasın, değil mi?”

Sen temizlersin, dedim ve oh, her zamanki gibi konuşuyorduk. Ama aslında konuşmuyorduk çünkü bunu söylemek istemiş ama söylememiştim. Beni boğan bütün düşünceler yüzünden sözcükleri ağzımdan çıkaramamıştım. Ve şu anda söylemek istememe rağmen o an geçip gitmişti ve tek isteğim o anı geri almaktı.

Stu’nun futbol antrenmanı bugün geç saate kadar sürecekti, ben de eve neredeyse bir kilometre boyunca kendini tekrar etmeksizin Josh Brandstetter’a söven Sophie’yle yürüyerek gittim. Eve yaklaştığımızda bana, “Ama Danny Shiever tatlı sayılır, sence de öyle değil mi? Pek konuşkan değil, ama ne olmuş? Benden hoşlanıyor muymuş, öğren, tamam mı?” dedi.

Sophie’nin hayatıyla dikkatimin dağılmasından rahatlamış ve kendi düşüncelerimde ne kadar kaybolduğumu fark etmemiş olmasından iki kat rahatlamış bir şekilde başımı salladım.

Stu’ya mesaj, 18.44

Bu halimizi seviyorum.

Stu’dan mesaj, 18.45

Ben de bu halimizi seviyorum.

Bunu kastetmemiştim ve o bunu biliyordu.

Bu akşam yemeğe Geoff gelecekti. Artık düğüne iki hafta kaldığı için neredeyse her akşam geliyordu. Yemekten sonra o ve Kate birkaç dakika boyunca gelen hediyeleri açıp babamın ofisindeki masada teşekkür notu yazdılar. Bu akşam aldıkları altıncı şamdan seti için böylesi bir coşku duyabilme becerilerine gülüyorlardı.

“Etkileyici,” dedim odaya girip parazitler kavanozundan bir avuç M&M’s almak için ki Geoff’un ifadesinden anladığım kadarıyla bu onun için gizli bir hazineydi.

“İster misin?” diye ikram ettim.

“Teşekkürler,” diyerek bir avuç draje alırken Kate’in telefonu çaldı.

Kate bir özür niteliğinde bize, “İş,” deyip odadan çıktı.

Kavanozu rafta amputasyon testeresi ve turnikeyle tamamlanan İç Savaş cerrah setinin yanındaki yerine koydum. Babam aşınmış deri kapağını kapalı tutuyordu. Gerçekten yeni bir hobiye ihtiyacı vardı.

Birkaç kez parazitler kavanozunu düzeltiyormuş gibi yaparak iki kere keyifle M&M’s yiyerek Kate’le yazdıkları notları gözden geçiren Geoff’a çaktırmadan baktım. Nihayet belki ona düğünle ilgili bir şey –ne olduğunu bilmiyorum– söylemek için döndüğümde bana göz kırpınca, “Öyle yapınca tüylerim diken diken oluyor, biliyor musun?” dedim.

“Sence neden yapıyorum?” diye sordu neredeyse zaferli bir ifadeyle gülümseyerek ve ben de zaferini gözlerimi devirerek kabul edip en yakındaki koltuğa oturdum.

“Hani geçen yaz bir arkadaşımı kaybetmenin ne kadar zor olduğunu anladığını çünkü çok arkadaşım olmadığını söylemişin ya?” dedim.

“Evet. Bunun için özür dilerim, öyle demek...”

“Ne demek istediğini biliyorum,” dedim çabucak. Biraz fazla çabuk. Nefesimi verdim ve samimi bir şekilde, “Ne demek istediğini biliyorum,” dedim.

“Her şey yolunda mı Josie?”

“Olduğunu sanmıyorum. Galiba bir arkadaşımı daha kaybetmek üzereyim ve liste giderek kısalıyor.”

“Kimi?”

Başımı salladım ve o da bunu doğru tercüme etti. *Söylemek istemiyorum.*

“Tamam,” dedi. “Yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Sanmıyorum,” dedim ve ayağa kalktım. “Ama anlaman hoşuma gidiyor.”

“Tabii,” dedi ve ben gitmek üzere harekete geçtim ama kapıda durup, “Ah, bir de spagetti *gerçekten* de kazaydı,” dedim.

Ve sonra –bunu hak etmişim– bana göz kırptı.

Merdivenlerden iki basamak çıkmamıştım ki Stu’dan mesaj aldım: Ön kapındayım. Buraya gel.

“İçeri gel,” dedim kapıyı açınca.

Elinde bir önceki mesajımı gösteren telefonunu tutarak, “Hayır,” dedi. “Anlat.” Dışarı çıkıp kapıyı kapadım. “Bizimle ilgili bir karara vardın. Şimdiden mi?”

“Stu, sen benim bu dünyadaki en iyi arkadaşımsın. Bunu kaybetmek istemiyorum.”

“Sen de sonsuza dek birlikte olacağımı gördüğüm insansın. Ben de bunu kaybetmek istemiyorum.”

“Senin düşündüğün yöne gitmeyen bir yola saparsak her şeyi kaybedebiliriz.”

“Sen bu riske değersin, Josie. Ben değil miyim?”

“Ben,” biriken yaşlarla sesim kalınlaştı, “az sayıdaki arkadaşımından biri olarak seni kaybetme riskini almaya razı değilim.”

“Beni kaybetmeyeceksin,” dedi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?”

“Sen nasıl olamıyorsun?” diye sordu ve bu kez sık sık yaptığı gibi ağzını gülümseme ile kahkaha arasında açmak yerine, hiçbir şey ile hiçbir şey arasında açtı. Okuyabildiğim bir şey değildi.

Bu beni berbat olasılıklarla dolu bir sessizliğe itti. Nihayet nefes almayı hatırlayarak, “Bilmiyorum. Şu anda çok az şeyden eminim ama bunlardan biri... şimdiden değiştiğimiz,” diye itiraf ettim.

“Evet,” diye katıldı. “Evet, değiştik. İyi bir değişim olduğunu düşünmüştüm.”

“Bence değil,” dedim.

Dönüp hafif adımlarla koşarak evine gitti. İçeri girdim ve ön kapılarının çarparak sokakta yankılandığını duyunca irkilerek sıçradım.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Sophie'ye mesaj, 07.00

Stu'ya bu sabah Cap'e babamla gideceğimi söyle. Erken gitmem gerek.

Sophie'den mesaj, 07.22

TMM! ÖPT.

Sophie dili genellikle ısrarcı sorular içermezdi; özellikle de yine bir ayrılığın yasını tutuyorken. Bu kesinlikle bugün duymaya ihtiyacım olan bir dildi.

Stu sınıfa benden sadece birkaç dakika sonra geldi. Yanımdaki yerine oturdu ve ben onun da benim gibi içi burkuluyor mu diye merak ettim. Onunla olan bağımı hem hissediyor hem de bundan acı çekiyordum. Ömürlük tarihimiz ve eşsiz arkadaşlığımız aldığı yarayla bir o kadar daha elle tutulur hale gelmişti. Tıpkı her gün kaç kere yutkunduğunu ancak boğazın ağrıdığı zaman birden ve

güçlü bir şekilde anlamaya benziyordu. Ve tüm istediğin –tüm istediğim– iyileşmesi oluyordu ama iyileşince neye dönüşecekti?

İkimiz de birbirimize bakamıyorduk bile.

Dersten sonra, “Görüşürüz,” diyerek gitti.

Ethan’ın dersliğin önündeki varlığını hayal meyal hatırlıyordum ve “Fair Grounds’a mı, Josie?” dediğinde sıçradım.

“Bugün kütüphaneye,” dedim.

“Ders mi çalışacaksın?”

“Evet,” dedim. Sadece evet.

Ethan, Samantha ile Bay Futbolcu’ya yetişip Bay Futbolcu’ya, “Cumartesi kiminle maçınız var ve hazır mısınız?” diye sordu.

Onları –Stu ile Jen– bu hafta okuldan sonra son sınıfların koridorunda gördüm. Çarşamba Jen ona yaklaşip kısık sesle tatlı sözler söylüyordu. Perşembe dolabımın önünde yanımdan geçtiler; Jen bana gülümseyerek selam verdi, Stu da belli ki ilişkimizin önceki rahatlığını arayarak dalgın dalgın önüne bakıyordu; aradığı şey görünürde yoktu. Cuma Jen son sınıfların koridorunda onu öptü ama Stu çabucak ve sert bir şekilde geri çekildi. Sonra kısacık bir an gözlerimiz buluştu ve sırt çantasını alıp Jen’i ona yetişmek için acele etmek zorunda bıraktı.

“Nesi var?” diye sordu Sophie.

“Ah, bilirsin. Sevişip terk edenlerden,” dedim.

“Asla değişmeyecek,” dedi bir grup arkadaşının yanına gitmek ve bana doğru bakıp ne gülümseyen ne suratını buruşturan, sadece başını sallayan Stefan Kott’un yanında duran Danny Shiever’la flört etmek için yanımdan geçip giderek.

Ben de Stefan'a başımı sallayıp uzun zaman önce çalıştığım o sıcak gülümsememi sundum çünkü Josie dilindeki doğal cevabım buydu. Ve o anda başka hiçbir dili konuşmak istemiyordum.

Daha sonra, Stu'ya mesaj atmayı düşündüm; onu aramayı, ona bir e-posta göndermeyi, yatak odasının camına çakıltışı fırlatmayı. Bir şey yapmayı. Herhangi bir şey. Ve hiçbir şey. Bu hafta sonu hiç vakit yoktu; Kate ve Geoff'un düğününden önceki son hafta sonuydu.

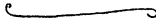
Cumartesi günü dördüncü ve son elbise provamızı yaptık ki inanılmaz derecede az vakit aldı. Sonrasında saç ve makyaj provası için kuaförde toplandık. Kate, benim saçımı yaparken kuaförüyle birlikte durup ona sandalyeden çığlıklar atarak fırlayıp gitmemem için tam olarak nasıl yapması gerektiğini gösterdi.

Kulaklarımı deldirmedim. Kate bu sabah bu konuda beni zorladığı için özür dileyip, "Geoff bana bunu önerdiğim için biraz sinir oldu. Küçük detaylar için kendimi kaybettiğimi söyledi," dedi.

"Onu daha sık dinlemelisin," dedim. "Son birkaç gündür inanılmaz derecede anlayışlı davranıyor."

Ben kendimi kültüre adapte ettikten sonra biz nedimeler ve Kate keyfimize baktık ve bu kültürü oldukça hoş buldum. İşten, erkek arkadaşlardan bahsettiklerinde sadece sorularla katkıda bulundum ama düğün ve genel olarak düğünler konusunda ortak paydada buluştuk.

Yine de saç ve makyaj ile Kate'in yaklaşan Büyük Günü'nün bulaşıcı mutluluğunun ardında Stu'yu, Pkusursuz arkadaşlığımızı özlemenin ve artık ona geri dönemeyeceğimizi bilmenin acısını hissetmeye devam ettim.

Pazar gecesi idi. Geoff yemeğe geldi. Sonrasında, onun çoktan eve gittiğini sanarken kapımı çalıp içeri girebilir mi, diye sordu. Kapımı açtığımda onu iki elini arkasına saklamış olarak buldum.

“Gözlerini kapa,” dedi.

“Nede...”

“Ve nedenini sorma,” diye çabucak ekleyerek, hafifçe sırtarak isteğine boyun eğmeme sebep oldu. “Tamam, aç,” dedi ve elinde sarı boynuzları ve pembe kulakları olan beyaz bir pelüş keçi tuttuğunu gördüm.

“Bugün bunu gördüm ve aklıma sen geldin,” dedi. “Gerçeğine en yakın şeydi.”

“Nereden bildin?” diye sordum sevinçle ve keçiye elinden alıp hiç pütürlü yeri olmadığını görmekten mutlu oldum.

“Kate,” dedi. “Bana her şeyi anlatıyor, biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ayrıca seni neşelendirebilir diye düşündüm.” Sorgulayan bir ifadeyle ona bakınca hafifçe omuz silkti. “Son zamanlarda Stu’dan hiç bahsetmedin. Geçen gün durumu anladım. Çözmek zor değildi. Ben...” dedi. “Benim de başıma geldi, Josie. Ve istersen her zaman benimle konuşabileceğini bilmeni istiyorum. Her zaman.”

“Teşekkürler,” dedim ve karşılıklı gülümsemeler ve kibar baş sallamalarla kapımı kapadım.

Birkaç saniye sonra kapımı açıp tırabzana yaslanarak merdivenlerin tepesinden seslendim: “Hey, Geoff.”

“Evet?”

“Her gün otobüste yerini hamile bir kadına veriyor olsan,” diye sormanın eşiğindeydim fakat bunun yerine öncekinden daha içten olduğunu umduğum bir şekilde, “Teşekkürler,” dedim.

Çarpık bir gülümsemeyle baktı. Otuz yedi sorumu daha sonra soracaktım. Ayrıca onun için *ironi* kelimesini tanımlayacak ve mercanköşkün İtalyan değil Yunanlılara özgü olduğunu söyleyecektim. Ve bir gün onu gerçek bir Dennis DeYoung hayranına dönüştürecektim. Sheridan ailesinin bir üyesi olacaksa bunu öğrenmesi gerekiyordu.

Bu sabah Cap'e yalnız yürüdüm. Sophie akşamüzeri okulda bana sebebini sordu.

“Böyle daha iyi. Şimdilik.”

“Tamam,” dedi ve bilen, üzgün bir ifadeye büründü ki bu bana istediği zaman Josie dilini gayet iyi konuşabildiğini hatırlattı; muhtemelen Stu dilini ve Stu Çıgneyor dilini de.

Toplumsal dilbilim dersinde Stu birkaç sıra arkamda Bay Futbolcu'yla oturuyordu ve dersten önce de sonra da onunla gülüşüyordu; sonra birden ortadan kayboldu. Ethan'dan çok, bu dersten, her şeyden çok zihnimi tamamen Stu meşgul ediyordu. Fair Grounds'ta onu aradım; kütüphanede ve sonra lisede ama hiç uzaklaşmakta olan sırtından fazlasını yakalayamadım.

Zaten hâlâ ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

Düğünden önceki yemek provasında, ki Stu gelmemiştii, nihayet Geoff'un anne babası, Wisconsin'den Alan ile Dee'yle tanıştık. Eyalet parklarının flora ve faunasına karşı gayritabii bir ilginin –ve Dee Brill'in sesinin, tüyleri yolunan ördeğinki gibi çıkmasının– dışında son derece normal görünüyorlardı. Hatta Kate'e

tıpkı oğullarının davrandığı gibi davranıyorlardı; nazik ve ilgiyle, Kate ışıldayarak tüm ilgiyi üzerine çekerken arka planda olmaktan memnun.

Pat Teyze, Stu'nun ne yazık ki bu hafta kendini çok yorduğunu ve yemeğe yetişmek için kendini toparlayamadığını açıkladı.

“Ama inan bana,” dedi, “Kate ve Geoff’tan özür dileycek ve bu yemeğin bedelini de geri ödeyecek.”

“Yarın düğüne gelecek, değil mi?” diye sordum.

“Umarım,” dedi Pat Teyze. “Gelmezse anne baban ve Kate ile Geoff’un gönlünü alana kadar arabası benim olur.”

“Hah,” dedim ki bu her zamanki gibi *hab*’tan çok daha fazlasını ifade ediyordu.

“Ama sen gelmesi için ısrar edersin.”

“Elimden geleni yapacağım.”

Bu akşam yetmiş iki kişi yemeğe katılmıştı. Gecenin ilk saatlerinde Toot Teyze bana bir nane şekeri ile bir paket mendil verdi. “Yarın lazım olursa diye,” diye fısıldadı.

Vic Amca bana, “siz gençler” diye hitap etti.

“Siz gençler müziği çok yüksek sesli dinliyorsunuz.”

“Siz gençler arabayı çok hızlı kullanıyorsunuz.”

Sizgenç-Sheridan’lar. Bu gece o bendim. Stu burada olsa öyle derdi.

Ana masanın uzak köşesinde Stephanie adlı nedimenin yanına oturtulmuştum. Törenselsel bir düzende sıralanmıştı; Mutlu Çift *ortada*, sonra onur konukları –bu Maggie oluyordu– ve sonra da en kısılları ben olarak boylarımıza göre. Oturduğum yer bana alevleri titreyen dilek mumları, stratejik olarak yerleştirilmiş fildişinden gül vazoları ile Dee Brill’in bana daha önce zehirli bir tür olduğu

için yemememi söylediği kırmızı dutlarla süslenmiş sekiz yuvarlak masasıyla bütün mekânı gözlemleme imkânı veriyordu.

“Ah, teşekkürler, çünkü gerçekten de masa süslerini kemirmeyi pek severim,” dedim ve Dee Brill’in şaşkın ifadesi ile annemin *öhöm*’üyle karşılaştım.

Kesilmeyen sohbet vızıltısı, ara sıra yükselen kahkahalar, birbirine çarpan kadehler ve içten kadeh kaldırma konuşmaları arasında dikkatim tıpkı manyetik kuzey kutbuna yönelen bir ok gibi mekândaki tek boş sandalyeye kaydı. Hünerli yeni lenslerim sayesinde bir masa ötede, Sophie ile buraya Madison’ın kavalyesi olarak gelen Ethan arasındaki yer kartını bile okuyabiliyordum. Stu Wagemaker. Nihayet boş sandalyenin çekimine daha fazla katlanamaz olduğumda izin isteyip kadınlar tuvaletine gitmek üzere kalktım ve giderken de yer kartını ters çevirdim.

Düğün sabahı nedimeler, branç yiyecekleri, karavanlar ve mak-yözlerle dolu bir çılgınlık içinde geçti. Neyse ki annem Sheridan evinde dörtten, kilise için evden ayrılmamız gereken zamana kadar iki saatlik bir sessizlik yaratmıştı. Kate evin içinde deli gibi dolaşırken annem aşağıda nöbet tutuyordu; ben de odamın karanlık ıssızlığına sığındım.

Yatağımda sırtımı üç yastığa dayayarak oturdum ve kendime Stu’yu görmeden önce iki ya da üç saatim olduğunu, bunu çözmem için iki ya da üç saatim olduğunu söyledim. Çünkü konuşmamız *gerekiyordu*.

Ama annem bizi kiliseye götürmek üzere limuzinlerin geldiğini bildirmek için hafifçe odamın kapısını çaldığında onu gördüğümde ne diyeceğime dair hiçbir sonuca varamamıştım. Limuzinde acaba onu görecek miyim, diye merak etmeye başladım.

Kiliseye vardığımızda görmeyeceğimden endişeleniyordum ama sonra pazar günleri genellikle kahvenin sunulduğu mahzenmezarda nedimeler olarak kıyafetlerimizi giyerken yaşadığımız katıksız eğlenceyle dikkatim dağıldı. İlepimiz Kate gelinliği ve duvağıyla odaya girdiğinde neredeyse –hayır, gerçekten– kendimizden geçtik. Gerçekten bunu hayatta kaçırmazdım ve bu grubun bir parçası olmaktan dolayı sevinçle doluydum. Ama kimlik kartlarımızın olmasını dilerdim. Gerçi kıyafetler bu görevi gayet iyi yerine getiriyordu herhalde.

Seremoni sırasında Stu'yu görmedim. Kate'i babamın kolunda görünce onu aramayı unuttum. Lensler, kene nutukları ve dolgu köpüklerimi evde bıraktığım için Toot Teyze'nin sutyenimin içine tıktırdığım mendilleri yüzünden edilen kavgaları da unuttum. Zihnim tamamen önce Kate'in görüntüsü, sonra Geoff'un sabırla altarın önünde ona katılması için Kate'i bekleyişiyle meşguldü. Tören bütün Protestan düğünlerinin dini yeminler ve *Tanrı* ile *kanlı* kelimelerini kafiyeye zorlayan bitmek bilmez ilahiler geleneğiyle devam etti. Sonra dualar, iyi dilekler ve tabii ki tam finalden önce kutsal öpücük geldi.

Misafirler giderlerken düğün ekibi ve iki anne baba da rahatlayarak gülüşüler. Kate kalabalığı yararak ikimizin de gözlemini dolduran bir kucaklaşma için bana doğru geldi. Bizim için Toot Teyze'nin sutyenimin içindeki mendillerinden ikisini çekip çıkardım ve burnumuzu çekerken kıkırdayarak tekrar sarıldık.

Columbus Country Club iki yüz kırk sekiz arkadaş ve akrabanın –bir Wagemaker eksikti– Geoff ve Kate nihayet içeri girdiklerinde alkışlara boğulan neşeli vızıltılarıyla doluydu. Kulübün kalabalık

salonunda, anne babamın, düğün misafirleri dilinde bana sürekli “İyi iş çıkardın” ve “Ne harika bir elbise,” diyerek iltifat eden arkadaşlarına merhaba demek için duraksayarak ilerledim.

Nihayet Sophie’yi tanımadığım birtakım kızlarla konuşurken buldum ve onu kenara çekip, “Stu burada mı?” diye sordum.

“Gelmedi. Bunu kaçırdığına inanabiliyor musun? Tam bir erkek.”

“Evet,” dedim hayal kırıklığımı saklamaya bile çalışmayarak.

Müzik grubu çalarken ve insanlar dans edip büfenin etrafındaki küçük gruplara girip çıkarlarken aralarına karışmaya ya da hareket etmeye devam ettim. Daha fazla insandan aferin alıp, elbiseme hayran olmalarına izin verip, pek çok başkasının yanı sıra Kate’in harika bir gelin olduğu konusunda Millicente DeGraf’a, *oui*, diyerek katılan insanlardan oluşan bir gruptan diğerine gezdim.

Sonunda kendimi bana derhal, “İyi iş çıkardın,” diyen Ethan’la burun buruna buldum.

“Teşekkürler ama şu anda olduğu gibi hiç zahmet vermiyormuş gibi gösterse de Kate’in işi daha zordu,” dedim, yanında onu gururla destekleyen kocasıyla odanın öbür ucundaki şovun yıldızını işaret ederek.

“Dil Çeşitliliği Projen nasıl gidiyor peki?” diye sordu.

“Bitirdim,” dedim ve “Affedersin,” diye ekleyerek dolaşmaya devam etmem gerektiğini işaret ettim ama aslında onunla Öğretmen-Öğrenci dilini konuşmak istemiordum.

Kısa süre sonra kendimi gri mermer bir fuaye ile böğürtlen rengi halıyla kaplı bir salon arasında, kalabalık ve müzikten bir nefes almak için ön tarafta toplanmış az sayıda misafire bakarken buldum. Birkaçını tanıyordum. Özellikle bana gülümseyen bir tanesini; tepkimden emin olmayan, tereddütlü bir ifadeyle gülümsüyordu. Stu’ydu.

Doğruca ya da doğruca sayılabilecek bir şekilde ona doğru yürümeye başladım, bir kez ayağımı burktum ama hiç zarif olmayan bir şekilde duruşumu bozmadan devam ettim. Onu bileğinden yakalayıp salonun bir köşesine çekerek Fransız kapılardan baharda ve yazları davetlilerle dolu olan ama şimdi sessiz ve soğuk verandaya çıkardım.

“Josie,” dedi Stu hemen smokinin ceketini çıkarıp omzuma koyarak.

“Sadece dinle,” diye buyurdum. “Bu konuyu çözmeye çalıştım ve şu kadar ilerleyebildim: Seni özlüyorum.” Birkaç kez gözlerimi kırptıştırıp boğazımı temizledim. Stu sırtıyordu. “Sana dair her şeyi özlüyorum. Tamam. Tamam. Öpücük her şeyi değiştirdi. Bunu biliyorsun. Ve evet, en bilimsel bağlamda beni şaşırttığını kabul ediyorum fakat sadece beklemediğim bir şey olduğu için, yani hazırlıklı değildim ve senin de bunu bilmen gerekirdi. Ve sürprizlerden hoşlanmadığımı biliyorsun. Ama bunu yaptığın için rahatsız değilim. Sen benim bu dünyadaki en iyi arkadaşısın; ailemin dışında beni anlayan ve dünyada, ikimiz de tek bir şeyi tercüme etmek zorunda kalmadan anlayabildiğim tek insansın. Yokluğunda daha da derin ve güçlü hale gelen derin, güçlü hislerim var ve bunun aşk olup olmadığını bilmiyorum ama bunu öğrenmek için, sana bir gün, zamanla, seni sevdiğimi söyleyebilmek için sahip olduğumuz şeyi riske atmaya hazır olduğumu biliyorum çünkü bu riske değer; çünkü sen buna değersin ve sonsuza dek hayatımda olmanı istiyorum.”

“Josie.”

“Evet?”

“Çok konuşuyorsun,” dedi ve beni öptü; dudakları nazikçe, sonra sıkıca, sonra yine nazikçe dudaklarıma bastırır, nefeslerimiz

birleşir ve sanki bana ilk kez dokunuyormuş gibi elleri yüzüme dokunurken bu bana aynı anda hem yeni hem de tanıdık geliyordu. Ve öyle doğal, öyle kusursuz, öyle nazikti ki –benim için bile–, ikimiz de bunun için çok uzun zamandır bekliyor olsak da sanki daha önce binlerce kez yapmışız gibiydi. Ne kadar uzun süre öpüştüğümüzü bilmiyordum. Sadece bitmesini istemediğimi biliyordum ama bittiğinde bunun gibi daha çok anımız olacağını biliyordum.

Kollarını bana sararken geri çekilerek, “Peki o gün gelene kadar ne yapacağız?” diye sordum.

“Çözeceğiz,” dedi.

“Ben hemen hemen her şeyi çözebilirim.”

“Ben de öyle duydum,” dedi ve biraz daha öpüşürken, o gün giderek daha yakın görünüyordu.

“Gel benimle dans et,” diyerek elimi tuttu ve ben bir gün ona zaten ettiğimi açıklayacaktım.

Stu beni dans pistine götürdü ve orada hiç çaba sarf etmeden –Pkusursuzca– kollarına gömüldüm; yalnızca birkaç saniye geçmişti ki şöminenin üzerindeki, Kate’in fotoğraflarının yansıtıldığı büyük ekranı görebileceğim şekilde yön değiştirdik. Mama sandalyesinde Kate. Salıncakta Kate. Saçları iki yandan örgülü Kate. Diş teli takmış Kate. Liseden mezun olan Kate. Üniversiteden mezun olan Kate.

Ani bir nefes aldım.

Tahtında Kraliçe Kate ekrana yansırken bütün salon donup kaldı ve Kate müziği bastırarak, “Josie, seni canavar!” diye bağırdı.

Ve ben Stu’ya dönüp, “Eh, nerden bilecektik? Kate haklıymış. Son yıl gerçekten de en güzel yıl olmaya başladı,” dedim.

TEŞEKKÜRLER

Telif hakları temsilcim Faye Bender'a, hem bana hem de bu kitaba olan inancı ve desteği ve ayrıca beni güldüren telefon görüşmelerimiz, e-postalar –ve özellikle yapışkan notlar– için tüm içtenliğimle teşekkür ederim. Ayrıca beni, rehberliği ve katkıları bu kitabı çok daha iyi hale getiren editörüm Jess Garrison'la tanıştırdığı için. Teşekkürler, Jess!

Sevgili arkadaşım Libby Marx'a pop kültür danışmanım olduğu, Kristin Boes'a değerli eleştirileri ve Jeff Salon'a da bana ilaç reprezantlarının çalışma hayatını açıkladığı için teşekkür ederim.

OHYA arkadaşlarıma: Rae Carson, Julia DeVillers, Lisa Gerber, Margaret Peterson Haddix, Lisa Klein, Edith Pattou ve Natalie Richards'a teşekkürler. Bu kitabı yazarken siz olmasanız yolumu kaybedeceğim zamanlar oldu. Bu kadar harika olduğunuz için çok teşekkürler! Müthişsiniz!

Denny Fultz, Alex Li, Lori Moomaw, Lisa Martinuzzi, Jack Johnson, Leslie ve Matt Marx, Dennis Adams, M. Theadelphia'ye çok teşekkürler ve annem, Bunny Hardy'ye, seninle kitap haberlerini paylaşmama izin verdiğin ve benimle kutladığın için teşekkür ederim.

Ve özel ve devam eden teşekkürüm, bana bu kitap için genel olarak erkeklikle ilgili paha biçilemez bilgiler veren ve aynı zamanda Stu'nun, hatta Josie'nin bile birkaç repliğini yazan ve paylaştığımız bu yazın yaşamındaki bütün iniş çıkışlarda beni hep güldüren kocam Tim'e.